

LÊ MINH QUỐC



Table of Contents

Lời tựa
Tiền của ai?
"Hôn nhân dị chủng"
Mỡ treo miệng mèo
Khi "Tào Tháo" xuất hiện
Sạch quá thì sống với ai?
Ai dựa vào ai?
Bí mật quá!
"Diễn" một vai khác
"Hoàn hảo" chắc gì đã lý tưởng?
Hãy cãi đi em
"Nô lệ" smartphone
Thế giới riêng của chàng
Thế giới riêng của nàng
Ai là "trụ cột" ?
"Méo mặt" vì em vô siêu thị
Khi tổ ấm nhảy Lambada
Gái mê trai đẹp
Bản lĩnh đàn ông
Đàn ông đi chợ, nấu cơm
Đàn ông xài mỹ phẩm
Khi đàn ông khóc
Áp lực gầy - béo
Ta thuộc về nhau
Tưởng "hai" là "một"
Galant lắm khi cũng mệt
Ngộ chưa cái chuyện trả tiền

"Chín" theo kiểu "đi tắt"

"Mất" hay "tai"?

Trên đời không có... phụ nữ xấu

Sếp nhìn tôi "là lạ"

Cơm và phở

Chuyện ghen của nhà thơ

Đằng sau người đàn ông thành đạt là...

Thân phận ở rể

Khi "khách đến chơi nhà"

Mất ngôi số 1

"Tập 1", "tập 2" và...

Thân này ví đổi làm trai được

Nếu tôi đẻ được

Mẹ thương "cậu ấm", bố chiều "cô chiu"

Hôn nhân siêu ngắn

Đời không như là mơ

Giá của sự lựa chọn

Khi chàng và nàng làm chung công sở

Nghệ thuật chần gối

Sắm Tết hay... mở nhà hàng?

Mình ơi! Ăn Tết ở đâu?

Vui như đám cưới

Câu chuyện không bao giờ cũ

Lời bạt

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

LỜI TỰA

VÌ SAO TÔI TRỞ THÀNH "CHUYÊN GIA" GỖ RỒI?

Ngày nọ, có cô hộ lý đến cơ quan tôi liên hệ công tác, thấy cô ta sắc nước hương trời, tôi bèn buông lời bông đùa. Đàn ông nào cũng có đức tính hướng thiện này, chứ đâu chỉ riêng tôi? Suy nghĩ đứng đắn như thế, tôi bèn mồm mép tép nháy, đại khái nếu có lúc nhờ vả lại cô ta cũng ưu tiên cho tôi chứ nhỉ? Nghe thế, nàng cười hơn hớn: "Ồ, chuyện đó thì quá dễ, em hứa sẽ ưu tiên đặc biệt cho anh". Tôi hồi hộp quá, đặc biệt là thế nào? Nàng nói vậy có ngụ ý gì không? Tôi mừng rơn, hỏi lại và chính tai tôi nghe rõ mồn một: "Em sẽ chăm sóc chu đáo, sửa sang giường nệm, chăn gối cho anh". Cá cắn câu rồi. Biết ngay mà. Tôi càng hào hứng tán tỉnh, hehe, không biết chừng ngày mai xin nhập viện liền. "Nhưng tìm cô ở khoa nào?". Hỏi xong, tôi thấy nàng then thùng chớp mắt, mà rằng: "Anh cứ việc hỏi cô Tình Xuân, nữ hộ lý phục vụ ở phòng "Thiên thu Vĩnh biệt"".

Nghe xong, tôi lập tức "đo ván" ngay trên sân nhà. Đấy! Trên đời có nhiều chuyện oái oăm như thế, thử hỏi, nếu là nhà văn, tại sao không viết lại cho bạn đọc? Cứ đem chính mình ra viết ắt có khối chuyện hay. Đâu riêng gì cô Tình Xuân thông minh, láu lỉnh kia mà hầu hết phái đẹp thời buổi kim khí điện máy đều có thể ứng đối lẹ làng. Ai "*hỏi xoáy*", họ "*đáp xoay*" không thua gì các tình huống trên truyền hình!

Nếu không thể trả lời được, họ sẽ làm mình làm mẩy thế nào?

Thì đây, ngày nọ, sau một trận cãi nhau chẳng đâu vào đâu, nàng "cấm vận" mấy tháng liền. Vốn quân tử nhất ngôn, tôi không việc gì phải hạ mình làm lành trước. Cứ làm nư đi, để xem ai "đầu hàng" trước cho biết. Cuối cùng, tôi giương cờ trắng vô điều kiện. Mà tôi có lỗi gì? Có nên bật mí hay không? Ừ, thì nên. Chuyện thế này, lần nọ, tôi cùng nàng đổ nhau, động tác nào trong đêm động phòng khiến cô dẫu chú rể hào hứng, lý thú nhất? Nhớ đã đọc đâu đó mẩu chuyện này, tôi kể rằng: Sau lúc đám cưới, khách khứa ra về hết, trong phòng chỉ còn đôi uyên ương. Giây phút ấy, họ nhìn nhau say đắm. Chàng hăng hái. Chàng hào hứng. Chàng hí hửng. Chàng hăm hở giục nàng "làm việc" ngay. Nàng bẽn lẽn. Nàng e ấp. Nàng rụt rè. Nàng đắn đo. Bởi biết đâu giờ này bạn bè còn tìm đến chúc mừng thì sao? Chàng nôn nóng quá, cãi, khuya rồi mà em. "Ừ thì khuya, thế anh tắt đèn đi vậy. Xấu hổ lắm". Ôi! Lại còn thế nữa à? Chàng kinh ngạc quá, trố mắt nói ngay: "Sao lại phải tắt đèn? Tắt đèn thì làm sao... đếm tiền được?".

Những tưởng được khen thông minh, có khả năng kể chuyện hài hước nhưng nào ngờ nàng xu mặt xuống, nàng đánh giá tôi chỉ biết mê tiền, trong tâm hồn không có cung bậc rạo rít tình cảm lãng mạn như Romeo và Juliet. Thế là giận. Lãng xẹt chưa? Vâng, quá lãng xẹt. Đừng quên, phụ nữ muốn là trời muốn. Kinh nghiệm của người đàn ông "*dăm ba lần gian dối, đời vẫn ban cho ngọt bùi*", tôi dám quả quyết như rửa chén đá, đừng bao giờ cãi lại phụ nữ. Nghĩ cũng thiệt thòi cho cánh mày râu quá, với phụ nữ khi cần tư vấn một "ca" khó gỡ nào trong chuyện tình yêu, họ có thể gõ cửa chị Thanh Tâm, chị Hạnh Dung... vậy đàn ông thổ lộ "tâm sự thầm kín" với ai?

Buồn tình cha chả buồn tình, không có ai thổ lộ thì viết sách đi. ***Gái đẹp trong tôi*** (NXB Văn hóa Văn nghệ) đã ra đời từ tình huống đó.

Rút kinh nghiệm còn sờ sờ, trong sách này, tôi không đá động gì đến chuyện tiền. Chỉ nói đến cảm xúc, sức hấp dẫn, thậm chí cả nghệ thuật ghen, chăn gối... của phụ nữ. Để tránh sự hiểu lầm không cần thiết, tôi phải dẫn từ *Truyện Kiều* đến các điển tích Đông Tây kim cổ cho "an

toàn". Ấy thế mà, sau khi sách phát hành, bạn đọc hoan nghênh nhiệt liệt, nằng lại xu mắt xuống, nằng trở vào trang này, trang kia và bảo: "Anh viết câu này, đoạn này cho ai đây?". Viết cho bạn đọc chứ cho ai? Đâu dễ trả lời một câu xuôi xi được. Chà, viết cảm nhận về phụ nữ, làm thơ tình thật không dễ, nếu ai đó luôn có một nhan sắc kè kè bên cạnh. Nhiều ông bạn nhà thơ của tôi tít ngòi cũng bởi tính cách Sherlock Holmes của vợ/ người tình. Nói như vậy là như thế nào? Là khen sự nhạy cảm, liên tưởng của họ khi đọc một văn bản do chồng/ người tình thể hiện trên giấy trắng mực đen.

"Anh viết câu này, đoạn này cho ai đây?". Sau câu hỏi tỉnh bơ ấy, nằng lại "cấm vận" lần thứ hai.

Buồn tình cha chả buồn tình. Ấm ức bởi bị hiểu nhầm, bị oan, bị "chup mũ" tôi bèn dành thời gian viết quyển tiếp ***Tôi và đàn bà*** (NXB Hội Nhà văn) như một sự chuộc lỗi vậy. Quyển này ra đời như sự nối tiếp của quyển trước. Là một người đàn ông, nói khiêm tốn, "hơi bị" thông minh nên lần này, những gì đã viết như *Phụ nữ ba miền*, *Cảm giác của đục tính*, *Nữ tính đàn bà không ở góc bếp...* tôi đều trao cho nằng đọc trước. Phụ nữ cũng ngây thơ lắm, dù viết về các người tình/ vợ trước nhưng cứ thú thật, hoặc cứ lảng lảng đưa "kiểm duyệt" trước ắt họ nghĩ viết về họ, dành cho họ! Hoan hô phụ nữ trên trái đất này, đức tính cả tin này "trên cả tuyệt vời" xin cứ việc phát huy.

Đâu chỉ phụ nữ, có những điều mà phái nam cũng nên phát huy. Đó là hãy hoan hô phái đẹp vì khi chung sống, cánh đàn ông có nhiều "quyền lợi" mà ai đó đã đúc kết như sau: Chẳng hạn, nằng *dạy tính phục thiện*, ta sẵn sàng nhận lỗi dù chẳng làm gì sai cả; nằng *rèn tính kiên nhẫn* lúc dài cổ chờ nằng trang điểm, đi shopping; nằng *bảo vệ sức khỏe* khi cấm tiệt ta không được đụng đến rượu bia, thuốc lá; nằng *dạy sự tế nhị* là ta không được chê bai món ăn do nằng nấu; nằng *dạy sự lễ phép* buộc ta phải đi thưa về trình; nằng *dạy sự rộng lượng* bởi ta phải tự nguyện phải nộp hết thu nhập mỗi tháng; nằng tạo điều kiện trở thành *người cha gương mẫu* khi buộc ta phải thay tã, tắm rửa cho con, ru con ngủ, cho con bú, dạy con học... Còn gì nữa không? Tất nhiên là còn, điều này mới quan trọng, nằng *dạy sự công chính* khi ra đường ta không nhìn ngang, liếc dọc với bất kỳ chân dài váy ngắn nào! Nói bông lơn một chút những chuyện trên, chả ngụ ý gì, chỉ muốn nhấn mạnh rằng chung sống với nhau để "cán cân" không lệch về một hướng nào là cả một nghệ thuật.

Sau khi hai tập sách ***Gái đẹp trong tôi***, ***Tôi và đàn bà*** ấn hành, tự nhiên tôi trở thành "chuyên gia" giải đáp chuyện rắc rối tình yêu, hôn nhân cho nhiều người. Họ tin cậy điện thoại, gặp gỡ hỏi ý kiến chuyện này chuyện nọ. Tôi bạo gan tư vấn luôn. Nói nhỏ, biết đâu, nếu rơi vào các tình huống đó bản thân mình cũng ngắc ngứ như ai. Rồi, một vài công ty nhân ngày thành lập Hội Phụ nữ, ngày Valentine, ngày 8.3... mời tôi đến "nhập vai" chuyên gia tâm lý. Cứ thế, tôi "thừa thắng xông lên".

Có lúc những muốn dừng lại "vai diễn" này, chỉ bằng kinh nghiệm gần 30 năm công tác tại tờ báo dành cho nữ giới, từng dăm ba lần lên xe hoa rồi lại đơn thân độc mã, làm sao có đủ kinh nghiệm? Nhưng rồi, không dễ dàng bỏ cuộc:

Lạ gì thanh khí lễ hằng,

Một dây một buộc ai giằng cho ra

Sớm đào tối mặn lân la,

Trước còn trắng gió sau ra đá vàng

(Truyện Kiều)

Cứ thế, tôi lại viết, lại trình bày những suy nghĩ về hôn nhân tình yêu. Công việc vừa lý thú vừa khó khăn. Lý thú bởi có nhiều tình huống mà bạn đọc cần nghe một lời tư vấn; khó khăn bởi phải "nhập vai" của từng giới tính khi quan sát, giải quyết một tình huống nào đó. Có những đề

tài, tình huống do bạn bè kể, gợi ý; hoặc chính tôi là người trong cuộc, nhờ vậy mỗi đề tài có sắc thái riêng, miễn bạn đọc gặt đầu là vui.

Mà đề tài này vẫn còn dài dài, tha hồ hầu chuyện độc giả.

LÊ MINH QUỐC

(Phú Nhuận 1.2014)

TIỀN CỦA AI?

CÂU HỎI ĐÓNGHỀ LA ĐỜI QUÁ. Tiền của mình chứ còn tiền của ai? Tiền này do công sức lao động mỗi ngày, lúc nhận tiền có chữ ký rành rành ra đó. Ai khác có thể chen vào "quản lý" à? Đùng hòng. Tưởng là tưởng thế thôi. Trong đời sống vợ chồng chẳng hề đơn giản vậy đâu.

Ngày nọ, cô vợ dọn phòng ngủ, tình cờ phát hiện ra trong ngăn bàn làm việc của chồng có một xấp đô la mới tinh. Chà, cô run rẩy cầm lên và suýt ngất. Cô hồi hộp, sung sướng như lần đầu tiên chạm tay vào mối tình đầu. Tiền ở đâu nhiều thế này? Cô lăm lét nhìn trước ngó sau và nhét vội ngay vào túi quần. Thế mà lâu nay, "lão" giấu biệt, lúc nào cũng than thở thu nhập chỉ "ba cọc ba đồng"! Ai dám quả quyết "lão" sử dụng đồng tiền này "quang minh chính đại"? Nếu có, tại sao không đưa vợ mà giấu biệt trong hộc bàn?

Tâm trí của bất kỳ phụ nữ nào, nếu rơi vào trường hợp này cũng đều bật ra trong óc câu nghi vấn đặng đặng sát khí: "Sao lâu nay lại giấu vợ?".

Khi đã chung sống, chuyện tiền nong của người này đương nhiên của người kia. Dù không quản lý trực tiếp đi nữa, thu nhập của nhau thế nào thì cả hai cũng rõ. Vậy số tiền này ở đâu ra? Bực mình quá đi thôi. Đã vợ chồng mà còn giấu giếm nhau tiền nong, vậy thương với yêu cái nỗi gì? Lúc ấy, anh chồng vừa bừng mắt dậy, ngay lập tức một loạt câu hỏi trách móc được vợ xối xả tuôn ra. Bần thần trong giây lát, chợt hiểu ra vấn đề, anh chồng cười sảng khoái: "Ồ! Hoa hậu của đời anh. Tiền giả đó em". Thật vậy à? Cô móc xấp tiền ra, đeo kính nhìn cho rõ rồi lướt mắt xuống cuối đồng tiền, mắt đứng tròn khi thấy dòng chữ: "*Chỉ sử dụng làm phim*".

À, thì ra thế. Mớ tiền đó chỉ là "đạo cụ" làm phim của anh chồng đạo diễn.

Nói thế để thấy rằng, trong quan hệ vợ chồng, tiền nong dễ xảy ra những chuyện hiểu lầm. Tiền xài chung hoặc riêng đi nữa, cách khôn ngoan nhất là khi chi tiêu các khoản gì, vợ/ chồng đừng nên giấu giếm nhau. Chị bạn tôi khổ nỗi bởi tính cách anh chồng là luôn thu vén cho mái ấm. Thu nhập cả hai, anh quản lý rạch ròi, chi li này tiền cho con lúc nó ốm đau, này tiền dành dụm sửa nhà, nọ tiền đổi xe mới v.v... Tính cách này tốt quá, chẳng có gì phàn nàn. Thế nhưng bên gia đình chị, bố mẹ ốm đau, các em chưa công ăn việc làm nên chẳng có thể trợ giúp được gì. Chị cảm thấy mình phải có trách nhiệm. Khổ nỗi anh chồng lại không chia sẻ. Vậy phải làm sao?

Lần nọ, cơ quan có khoản tiền thưởng thi đua, chị đem đưa cho chồng và nhờ to tâm sự, muốn giúp đỡ bố mẹ mình. Sau năm lần bảy lượt "trình bày vấn đề", anh chồng đồng ý. Quan trọng nhất là lúc đưa tiền cho bố mẹ, chị bất ngờ bảo đây là... tiền của chồng. Ai nấy đều khen chàng rể tốt, biết điều. Anh chồng hãnh diện, nở phồng lỗ mũi vì cách xử lý ấy đã "làm sang" cho anh. Kinh nghiệm này có thể áp dụng cho nhiều trường hợp khác. Cứ việc nói với bạn bè rằng, trong nhà này, sắm cái này mua cái kia cũng đều do một tay chồng! Người đàn ông nào cũng lấy làm hài lòng khi trước đám đông được vợ khen ngợi công sức của mình.

Mà ngay cả người vợ cũng vậy thôi. Họ luôn cho rằng, đã vợ chồng thì khi chồng muốn chi xài khoản nào, họ phải biết. Biết ở đây không phải ngăn cản mà nhằm xem có hợp lý hay không? Với người phụ nữ, đồng tiền đó chỉ hợp lý khi lo cho gia đình, vợ con, chứ đừng hòng lén lút phéng đem "nuôi" cô khác. Dù một xu đi nữa họ cũng nghiêng rằng "không là không". Hiểu như thế, ta thấy, khi một ai đó nói rằng, tôi đưa tiền để chồng tôi mua nhà cho "mèo" là chuyện không bao giờ xảy ra. Nếu có chỉ là chuyện cổ tích. Đồng tiền liền khúc ruột. Họ có thể bỏ ra bạc tỉ làm từ thiện, công quả nhà chùa chứ bỏ ra một xu vì nhân tình nhân nghĩa của chồng là không bao giờ.

Xử lý đồng tiền trong đời sống vợ chồng cũng quan trọng không kém gì nghệ thuật chần gối.

Thậm chí, còn hơn thế nữa. Anh bạn tôi luôn hãnh diện mình là người hoàn toàn có uy quyền trong nhà. Mỗi lời anh nói ra, cô vợ tuân theo răm rắp, đồ dám cãi nửa lời. Anh nói khoác chẳng? Không hề. Này nhá, vào mỗi cuối tháng, anh bước vào nhà hiên ngang gọi to: "Mẹ nó đâu? Lên đây bảo". Cô vợ từ dưới bếp tắt ta tắt tưởi chạy lên, anh ném xoạt xấp tiền lên bàn: "Tiền lương tháng này đó. Cất vào tủ ngay". Quả nhiên, uy lực của anh ghê gớm quá, cô vợ làm theo tấp lự không dám chần chừ dù chỉ một giây!

Chuyện quản lý tiền chung, riêng thế nào là tùy thuộc vào quy ước của mỗi nhà. Có nhà, xài chung. Có nhà, phân chia rạch ròi, chồng lo các khoản chi phí này, vợ lo các khoản tiêu xài kia. Cách nào cũng tốt nếu cả hai cùng ý thức rằng, đồng tiền làm ra bằng công sức của mình nhưng khi rút ra, người kia phải được biết. Nói thì nói vậy, chứ hầu hết đàn ông do các mối quan hệ xã hội nên họ phải chi tiêu "ngoài luồng". Cách tốt nhất, nhiều người vẫn cho rằng nên có một "ngăn kéo" riêng ở cơ quan, nơi công ty. Nhưng đừng quên, nếu sự việc vỡ lở ra thì mọi chuyện trở nên rắc rối, khó có thể "hàn gắn vết thương chiến tranh".

Ôi! Chuyện tiền. Chi bằng, thu nhập bao nhiêu cứ đem về nộp cho vợ/ chồng một cách rành mạch. Chi xài gì, cả hai cùng biết, cùng đồng thuận. Ấy mới là xử lý đồng tiền một cách khôn ngoan. Nghĩ cho cùng, đồng tiền không mua được hạnh phúc nhưng cả hai biết xử lý vẫn khiến hạnh phúc thăng hoa nhiều hơn.

"HÔN NHÂN DI CHỨNG"

N GÀY NAY, có những phụ nữ Việt sẵn sàng "nâng khăn sửa túi" cho chồng là người nước ngoài. Trong mắt mọi người, "hôn nhân di chứng" đã trở nên bình thường. Chẳng ai rồi hơi đàm tiếu, bình luận này nọ. Miễn họ sống hạnh phúc, chẳng làm phiền đến ai, vậy can có gì mà mình phải ý kiến ý cò xen vào? Nhiều phụ nữ Việt cảm thấy tin cậy, ấm áp khi "nuơng bóng tùng quân" là ông Tây to đùng, nói năng rõ ràng, đi đứng hiên ngang. "Ngó vậy chứ ông hiền khô à" - một chị bạn đã không ngần ngại "khoe" chồng trước bạn bè.

Thử đặt câu hỏi, có phải hôn nhân là chuyện của hai người, là sự lựa chọn của riêng đôi bạn trẻ? Chưa chắc, bởi họ còn ràng buộc bởi nhiều mối quan hệ khác. Đôi lúc sự việc trở nên oái ăm từ bên nhà vợ hoặc nhà chồng, do không phải ai cũng hiểu nếp văn hóa của người phương Tây. Mãi đến bây giờ, anh bạn Tây của tôi vẫn còn rùng mình khi nhớ đến ngày ra mắt gia đình bên vợ.

Lúc ấy, với tâm trạng hào hứng, đôi uyên ương đánh ô tô từ Sài Gòn về Long An. Đến nơi, sau phần lễ đúng nghi thức của người Việt, anh bước ra sân chào hỏi mọi người. Chưa kịp ngồi vào bàn tiệc, lập tức một ly rượu để "trân trọng kính mời". Chẳng lẽ từ chối? Vì phép lịch sự, anh nâng ly uống cạn cho phải phép xã giao. Vậy là xong? Không. Lần lượt hết người này đến người nọ luân phiên nhau mời. Anh không rành tiếng Việt. Họ không biết tiếng Anh. Từ chối thế nào cho đúng phép lịch sự? Thôi thì, đành uống. Xã giao một vài ly, chỉ nhấp môi có được không? Ai lại làm thế, phải trăm phần trăm cho đúng điệu. Thấy anh khổ sở, nhần nhó quá, cô vợ chạy ra can anh em, họ hàng, bạn bè "tha" cho chồng mình. Mọi người cười đùa như bảo rằng, có thương nhau, quý nhau mới mời chứ có ai ép uống gì đâu (!?). Hơn nữa, hôn nhân là ngày trọng, chú rể phải say tới bến, say quắc cần câu thì mới vui (!!).

Từ đó, trở về sau, mỗi lúc nghe về quê vợ là anh xây xẩm mặt mày, mùi rượu vẫn còn xộc lên óc. Bèn tìm mọi cách thoái thác cho bằng được. Vợ thương chồng nên không nỡ ép. Mà đã xong đâu, không thấy anh theo vợ về, mọi người xì xào, bộ "thằng chả" ý người nước ngoài giàu có chê họ hàng, xóm giềng mình nghèo hèn nên không thèm về chứ gì? Sự hiểu nhầm ấy, cô vợ phải phân trần hết lời, chẳng ai chịu nghe. Bực quá, cô vợ tí tê tâm sự với chồng nhưng cả hai không tìm được tiếng nói chung. Thế là đôi bên mặt nặng mặt nhẹ vì cái chuyện lãng xẹt đó.

Mới đây thôi, cậu em trai kết nghĩa từ Hà Nội "nấu cháo" điện thoại gần cả nửa tiếng đồng hồ, hỏi tôi phải nên "xử lý" như thế nào? Chuyện rằng, với phụ nữ mắt xanh, tóc bạch kim thì ngày Tết cổ truyền của ta không hẳn có ý nghĩa quan trọng lắm. Do đó, Tết con ngựa tới đây, cô vợ nằng nặc đòi chồng tranh thủ 9 ngày nghỉ đặt tour du lịch nước ngoài, đăng thư giãn suốt một năm cật lực, mệt mỏi với công việc. Khi hay tin, lập tức bố mẹ can nhả ra mặt: "Ơ hay, vợ còn là dâu cả, ngày Tết ngày nhất phải ở nhà quán xuyến bếp núc, lễ giỗ ông bà chứ?". Khổ nỗi, em trai tôi là con độc nhất, chẳng biết nhờ cậy ai thay thế giúp. Vậy phải làm sao cho trong ấm ngoài êm?

Lại có trường hợp, vợ chồng đang ở riêng, thỉnh thoảng bố mẹ từ quê vẫn lên chơi dăm ba ngày, tiện thể trông nom cháu. Sự thể hiện tình cảm ruột rà này là bình thường. Thế nhưng cô vợ Tây chẳng hài lòng chút nào bởi nhà cao cửa rộng, máy lạnh mở cả ngày nhưng ông bố vẫn hiên ngang với ống điếu thuốc缭绕 phì phò như khói tàu. Chiều đi làm về, mở cửa bước vào nhà là cô muốn dội ngược ra ngoài! Biết vợ không ưng ý với thói quen của bố nhưng khi anh vừa thốt lời "góp ý", lập tức ông bố tự ái bỏ ra ga đón tàu về quê ngay tắp lự.

Đời sống của một gia đình "vận hành" như thế nào là do quy ước của hai người. Thế nhưng, nhiều bà mẹ cảm thấy "nóng mặt" khi con trai mình bị "hành hạ" quá thể. Chà, nó ở tận đâu tận đâu, tiếng Việt không rành mà nó tưởng giàu có, xinh đẹp là có quyền "ăn hiếp", "bắt nạt" còn trai cưng của bà à? Đừng hòng. Ai đòi, đàn ông đàn ông gì sau khi cơm nước xong lại xộc tay vào rửa chén bát, chưa hết, có lúc nó còn phải lau nhà nữa đấy! Nếu biết tiếng Tây thì bà cũng

rõn ràng vài câu cho nhẹ người, khổ nổi phải giữ ấm ức mà không thể thốt nên lời. Với quan niệm Á Đông những chuyện "hèn mọn" này là nhiệm vụ của người vợ, đàn bà trong nhà. Nói thì nói thế, bà đâu biết, con dâu của bà phải làm những việc gì trong nhà mà mắt bà không thấy. Hơn nữa, sự phân công ấy do cả hai tự nguyện thỏa thuận, mình can thiệp làm gì?

Để mọi việc "dễ chịu" hơn, thiết nghĩ cả hai cần trao đổi, giải thích về phong tục, tập quán, văn hóa của nhau để tự ý thức và có cách ứng xử phù hợp. Cổ như thế, hai người trong cuộc "hôn nhân dị chủng" mới dễ dàng thích ứng và có khả năng đối phó với các tác động từ bên ngoài.

MỠ TREO MIỆNG MÈO

SAU NHỮNG LẦN ĐI CÔNG TÁC, lúc nào quay về và bước vào nhà, cô vợ cũng hoảng hồn như lạc chân vào bãi chiến trường. Nhà cửa gì bừa bãi thế này? Chẳng cái gì ra cái gì. Từ nồi niêu, soong chảo lẫn nhón đến quần áo, giày dép quăng tứ tung. Từ bếp ra đến phòng khách, vào phòng ngủ cũng hăm bà lằng mọi thứ. Lập tức, cô vợ xốn con mắt phải. Ngứa luôn mắt trái.

Đêm ấy, nằm bên nhau, nàng lại có cảm giác chồng sụt sịt mấy ký lô bởi ăn uống thất thường. Tự nhiên trong lòng dội lên một cảm xúc dạt dào về tình yêu chồng vợ. Nàng nhỏ nhẹ: "Nhà mình phải mượn Ôsin thôi, anh à". Anh chồng giãy nảy: "Lương ba cọc bà đồng có đủ thiếu gì đâu. Vẽ chuyện". Nàng cười khì khì: "Bộ anh không nhớ là em vừa thăng chức à? Hơn nữa anh nhịn bia rượu, thuốc lá và hạn chế vài khoản linh tinh khác là xong thôi. Chứ em đây, thỉnh thoảng công cán này kia mà ở nhà, anh "một thân vận động", em chẳng yên lòng chút nào". Anh chồng ban đầu còn ngần ngại, giây lát sau nghe vợ phân tích phải trái bèn gật đầu cái rụp.

Vợ giao chồng nhiệm vụ phải tìm Ôsin.

Vài tuần sau đó, trong căn nhà nho nhỏ, bấy lâu chỉ có hai trái tim vàng và cái Tún, cái Tún thì nay có thêm một người nữa. Mà người giúp việc, đâu phải ai xa lạ. Cô cháu bên chồng ở quê lên. Mỗi ruột rà có cự ly thân thiết đến độ đại bác bắn ba ngày cũng cũng không tới. Quan hệ xa xa gần gần, bên nội ngoại gì gì đó, vợ chỉ biết loáng thoáng. Ừ, người lạ vào nhà mà chỗ thân thiết càng dễ tin cậy. Dù ít hơn chừng năm, bảy tuổi nhưng lúc nào cô ta cũng "gọi dạ, bảo vâng", "cô cháu cháu". Nghe mát cả ruột.

Từ ngày có người giúp việc, mọi việc đâu vào đó. Cửa nhà tinh tươm, ngăn nắp, sạch sẽ. Chẳng gì đáng phàn nàn. Không chỉ chĩnh chu, mà cô ta còn cưng chiều, chăm sóc rồi đưa đón hai đứa nhóc đi học chu đáo lắm. Vợ vui. Chồng cũng vui. Đạo sau này, chồng còn có thói quen tốt là xong việc thì tềch về nhà, chứ không bù khú rượu chè tối mờ tối mới vác xác về. Tan sở, vợ về đến nhà thường thấy chồng nằm dài trên ghế đọc báo, xem truyền hình. Phởn lắm. Yên tâm quá. Vì thế, có lúc cô vợ cao hứng hát oang oang: "*Và như thế tôi sống vui từng ngày. Và như thế tôi đến trong cuộc đời*". Rõ ràng, quyết định của cô sáng suốt, hợp tình hợp lý. Nếu cứ mãi như thế, đời vui quá chứ còn gì? Vâng rất vui bởi những chuyến đi công tác dài ngày, cô không còn phải lo lắng gì nhiều nữa.

Ngày nọ, sau những ngày công cán, đã lâu rồi vợ chồng con cái mới có bữa ăn chung. Từ bếp, Ôsin bưng bát canh lên nhưng ngón tay cái lại chắm vào trong tô. Cô vợ thấy thế, có ý nhờn, chỉ cau mặt chứ không nói gì. Anh chồng ái ngại: "Áy chà, canh nhà mình nóng sốt lắm đó". Không ngờ, cô nàng đáp tỉnh bơ: "Cậu đừng lo, đừng ngại, dù canh nóng nhưng không đến nỗi phỏng tay cháu đâu"! Nghe câu nói ra chiều thân mật ấy, cô vợ giật mình, lò mờ đoán biết có chuyện bất thường. Lại nữa, lần khác cái Tún, cái Tún hư quá, mải mê chơi trò chơi, không chịu ngồi vào bàn học. Đã bảo mấy lần nhưng chẳng vâng lời liền bị mẹ quát cho một câu. Nào ngờ, thay vì sà vào lòng bố làm nũng như mọi lần, cả hai lại nín áo Ôsin rồi khóc ầm ục như muốn tìm sự chở che.

Phụ nữ vốn nhạy cảm, có những chuyện dù không tận mắt thấy cụ thể nhưng bằng linh cảm, họ có thể tìm ra câu trả lời chính xác. Tra hỏi liên tiếp mấy đêm liền, anh chồng phải thú thật mối quan hệ linh tinh lang tang, vụng trộm ba chớp ba nháng. Thế đấy! Ôsin hiền. Ôsin ngoan. Ôsin chịu thương. Ôsin chịu khó. Và Ôsin... lọt vào "tầm ngắm" của ông chủ là những chuyện đã xảy ra.

Có nhiều người phụ nữ quyết không mượn Ôsin. Người lạ vào nhà không khéo "lửa gần rơm", "mỡ treo miệng mèo". Giải quyết hậu quả, mệt đầu lắm. Có người khôn ngoan, nhờ cô em ruột giúp một tay. "*Sấy vú mẹ, bú vú dì*", ông bà mình từng nói thế cơ mà. Dì vừa chăm nom cháu,

vừa quán xuyến việc nhà. Còn gì yên tâm hơn? Thế mà cũng xảy ra chuyện tréo ngoe, dở khóc dở cười.

Do sống chung một nhà, lúc giao tế, tiếp xúc lời ăn tiếng nói hằng ngày, ông anh rể vốn lịch thiệp, khéo léo v.v... nên có thể gieo trong tình cảm cô em vợ sự quý mến nhất định. Chỉ vậy thôi, tốt quá. Tuy nhiên lại có nhiều trường hợp hơn cả "tình thương mến thương" - mà hầu hết đóng "vai trò chủ động" vẫn là người đàn ông khoái "mía ngọt đánh cả cụm". Khi yêu, không bao giờ người phụ nữ chia sẻ tình cảm vợ chồng cho người khác, dù là em ruột. Đó không phải lý thuyết. Mà tâm lý chung của nữ giới vậy. Không tin ư? Cứ hỏi vợ bạn là biết ngay! Rất hiếm có trường hợp như nhà thơ Nguyễn Đức (1891 - 1946) đã bốn cột hóm hỉnh:

Sẻ chia ngọt bùi con ấy cháu,

Quạt nồng ấm lạnh dưỡng là cha.

Đời nay mấy kẻ chán chung một,

Ai được như mình đũa cả ba!

Thế thì, với vai trò của mình, các cô em vợ (hoặc Ôsin) nếu muốn ổn định việc làm; hoặc giữ được tình cảm chị em thì cần thể hiện khoảng cách và thái độ chừng mực. Điều này hết sức cần thiết. Bởi thân mật quá, dù phát xuất chỉ vì quý trọng, thậm chí vì kính trọng nữa là khác nhưng đừng quên, đàn ông vốn thường hay "tưởng bở" nên có lúc họ hiểu nhầm thiện ý đó. Đôi khi chỉ một lời bình phẩm vu vợ khen chê về thời trang của ông anh rể/ ông chủ; hoặc ngày sinh nhật lại nổi hứng thay chị/ bà chủ nhanh nhẩu tặng một bó hoa cũng có "nguy cơ" sinh chuyện.

Trong đời sống riêng tư, hiện nay nhiều gia đình cần có người giúp việc là nhu cầu có thật. Trước khi cho một người phụ nữ khác, dù Ôsin hoặc em vợ vào nhà, cả vợ lẫn chồng cần có sự bàn bạc chu đáo trước, lường trước sự việc có thể xảy ra, dù trước đó chẳng ai có suy nghĩ tiêu cực đó. Mà những người khôn ngoan thường không để "mất bò mới lo làm chuồng". Bài toán này, chỉ người trong cuộc mới có thể đề ra "phương án" hiệu quả nhất.

KHI "TÀO THÁO" XUẤT HIỆN

"ĐA NGHỊ NHƯ TÀO THÁO".

Câu này, không cần phải giải thích gì thêm. Chỉ biết chắc chắn rằng, nếu trong nhà, một trong hai người có tính cách ấy thì mọi việc con con cũng trở nên lớn chuyện. Đã thế, sẽ có những va chạm không đâu vào đâu lại khiến sự việc trở nên rối tinh rối mù.

Lâu nay, vợ chồng nhà nọ thường quẩn quýt như sam, hạnh phúc ngời ngời chẳng có gì đáng phàn nàn, ngày kia có người bạn gái đến nhà chơi. Chẳng rõ, cả hai "tám" những gì, mà sau đó, vào lúc nửa khuya trăng thanh gió mát, nàng mới thủ thỉ: "Anh có còn yêu em không?". Ủa? Chuyện gì đây? Anh chồng dù ngạc nhiên nhưng vẫn bình tĩnh trước câu hỏi "lạ quẻ": "Có gì không em?". Cô nàng thở dài: "Bạn em bảo, dạo này anh hay tình tứ với cô gì gì đó trong cơ quan lắm đó ghen". Cô gì là cô gì? Nàng nước mắt ngấn dài như trinh nữ lúc bước lên xe về nhà chồng: "Thì tự anh biết đấy!".

Biết cái gì hả trời?

Ai đó đã nói rằng, với người phụ nữ một khi đã hồ nghi điều gì thì họ luôn tìm mọi cách để có ngay "đáp án", chứ không thể giữ mãi trong lòng. Ấm ức lắm. Thế là mọi việc chưa dừng lại đó, nàng lẳng lặng thuê ngay một thám tử tư bí mật theo dõi. Với người đàn ông, đã "cây ngay" chẳng bao giờ sợ "chết đứng", cứ đàn ông hoàng đầu đội trời chân đạp đất rất hiền ngang, không thèm quan tâm đến sự đa nghi đó. Bẵng đi vài ngày sau, tưởng đâu mọi việc đã êm xuôi, lúc đúng 12 giờ khuya bỗng cảm hứng dạt dào trời dậy nên chàng tình nguyện "xung phong" làm người đàn ông gương mẫu. Đột ngột vào giây phút tình tứ ấy, nàng hỏi nhỏ: "Lúc sáng anh có chuyện vui quá há?".

Chuyện gì vậy ta?

Lúc này, "chiếm lĩnh trần địa" mới là mục tiêu quan trọng nhất nên chàng bèn đáp qua loa: "Ngày như mọi ngày thôi cưng". Bỗng nàng ngồi bật dậy: "Có thật không? Sáng nay, lúc 10 giờ 3 phút 2 giây anh chở ai vào ngân hàng? Đừng cãi. Cô ta mặc áo màu xanh lá cây, chân mang giày cao gót, tay đeo cái xách thuộc "hàng hiệu" màu xám. Đúng không?". À, đúng quá. Anh vội vội vàng vàng thanh minh: "Anh chở cô tài vụ đi rút tiền cho cơ quan". Nàng nghiêm mặt: "Vậy sao lúc nãy anh lại bảo ngày như mọi ngày? Giấu đầu lòi đuôi. Đúng chưa?". Trời, tình ngay lý gian. Từ chuyện này, nàng chẳng còn tin chàng như trước nữa. Dù nói gì nàng cũng vắn vẹo, hỏi cho ra nhẽ mới thôi.

Quái, tính cách "Tào Tháo" không là "bản quyền" của một giới tính nào. Mọi việc chỉ trở nên rắc rối từ ngày nàng vào bệnh viện sinh con. Ai cũng đến vui vẻ chúc mừng. Chỉ có chàng vừa mừng lại vừa lo. Phải, không lo sao được bởi cánh đàn ông trong công ty đến thăm nàng nhiều thế? Khi cân đường, lúc hộp sữa. Lại còn bông đùa những câu "chết người" như "Vợ chồng bạn dự định đặt tên con chưa? Chà, nghĩ gì cho mệt cứ lấy tên lão Khốt-ta-bít cho xong!". Ai nấy cười vang. Anh chồng, vì phép lịch sự nên lúc ấy cũng cố gắng lắm mới nhoẻn được nụ cười cho phải phép. Từ đó, cái tên ngớ ngẩn ngẩn ngẩn ấy ghim trong trí nhớ của chàng. Ngày thôi nôi của con, chàng hỏi nhỏ nàng: "Lão ấy có đến chung vui hôm nay không em?". Lão nào? Nghe nhắc lại, nàng bật cười khoái trá. Nỗi nghi ngờ lâu nay càng bùng lên như lửa rơm gặp gió!

Cuối cùng, anh chồng mới biết sự đa nghi của mình rất trẻ con bởi đó chỉ là cái tên của một nhân vật trong tiểu thuyết, bạn bè đặt cho những ai trong công ty có tính cách tốt bụng, đáng yêu mà hậu đậu. Chưa hết, do mê viết lách nên nàng thường viết bài gửi các báo và thỉnh thoảng được đăng. Ngày nọ, chàng phát hiện ra một chuyện, vâng, rất "động trời": Nàng ký bút danh của một đàn ông. Trái tim chàng như bị ai bóp nát. "Thì ra bấy lâu nay vợ mình "ngoại tình tư tưởng", nếu không sao lại có bút danh này?". Thế là chàng truy hỏi, gấu ó suốt mấy ngày

liền. Thật ra, chỉ là ghép tên hai đứa con và nói lái lại chứ có ông nào chui vào đây đâu!

Sự đa nghi, chỉ trong chừng mực nào đó còn có thể chấp nhận được. Bởi đó cũng là một cách thể hiện người này còn quan tâm đến người kia. Tuy nhiên, tính cách này về lâu dài sẽ trở thành bom nổ chậm thừa sức ám sát không khí yên vui trong nhà.

Từ chuyện đồng nghiệp đi chung vào ngân hàng mà cô nàng đã kết luận một câu xanh rờn: "Chẳng lẽ phải đợi đến lúc bắt quả tang hai người trong khách sạn thì anh mới chịu à?". Nghe thế, chồng ức quá bèn... vùi mặt vào gối khóc hu hu như đứa trẻ bị đòn oan! Lại nữa, lúc cả hai bước vào nhà hàng, cô nàng cáu gắt: "Cứ thấy cô gái nào "ngon ngon" anh cũng nhìn chăm chăm như định ăn tươi nuốt sống người ta. Xin nhớ cho rằng anh đã có vợ rồi đấy nhé!". Nghe lời răn đe vô lý này, anh chàng bèn cãi: "Em à, nếu như một người nào đó phải ăn kiêng thì cũng không có nghĩa anh ta bị cấm đọc thực đơn trong tiệm ăn". Đúng quá, chuyện chẳng có gì nhưng rồi do tính cách đa nghi nên từ buổi ăn tối đó, mỗi lúc đi chung với vợ, anh chàng cảm thấy gò bó quá chừng!

Khi đã nghi ngờ, bất kỳ một biểu hiện nào của người này cũng bị người kia đưa vào "tầm ngắm". Sống trong sự dò xét, nghi ngờ nhau là một cực hình. Một người sống thủy chung nhưng không được người bạn đời ghi nhận, tin tưởng thì họ dễ có tâm lý tìm người khác để chia sẻ ấm ức trong lòng. Ban đầu chỉ là những lời tâm sự về đời sống đang ngọt ngào vì nghi kỵ, ghen tuông rồi dần dà, có thể họ bước thêm một bước xa hơn!

Thử hỏi, phẩm chất đáng quý nhất của tình chồng nghĩa vợ là gì? Có nhiều cách trả lời. Dù trả lời thế nào, dứt khoát trong đó phải có yếu tố hàng đầu là cả hai phải tin cậy, tin tưởng lẫn nhau. Có như thế họ mới dễ dàng thẳng thắn trao đổi suy nghĩ với nhau để tìm tiếng nói chung. Và điều quan trọng nhất, sau đó, hãy mở lòng và quên rằng tổng khứ lã "Tào Tháo" đa nghi ấy ra khỏi cửa.

SẠCH QUÁ THÌ SỐNG VỚI AI?

CÓ NHỮNG ÔNG CHỒNG sau một trận nhậu bí tỉ với bạn bè, quay về nhà là nhảy tót lên giường ngáy khò khò, rồi nửa đêm thức giấc đòi "yêu". Trăm lần như một, bà vợ hoảng quá bèn co chân đạp một phát lăn tót xuống gầm giường! Mà có được yên đâu, giấy lát sau, người chồng lại lồm cồm bò dậy và tiếp tục "xông lên" với khí thế của sư tử, hùm, beo sấn sàng "ăn tươi nuốt sống" đối phương! Chà, oải chè đâu quá chừng! Không phải không "tình thương mến thương" nhưng lúc ấy sự hồi hám, bản thủ của chàng đã giết chết cảm xúc ngay trứng nước.

Từ chuyện này, ta có thể rút ra một kết luận chắc như đinh đóng cột: Muốn được vợ "yêu" trước hết phải thơm tho, sạch sẽ. Chuyện này không bàn cãi nữa vì đó là lẽ dĩ nhiên như ăn chả cá Lã Vọng ắt có rau thì là, đã tân hôn ắt có động phòng!

Thế nhưng, trong cuộc đời không phải lúc nào cũng một cọng một bằng hai. Nếu anh chồng sạch sẽ quá, lúc nào cũng muốn không gian sống tinh khiết, vô trùng như bệnh viện thì người vợ lại khóc thét lên. Thì cứ xem đây, đã đi làm thì thôi, chứ quay về nhà, chàng lại ra tay tất tẩn với bất kỳ những gì đang thấy. Cái tường kia vừa mới sơn lại, cái bàn ghế kia vừa mới lau láng cóng, cái nền nhà đã sạch bong... nhưng chàng vẫn cầu nhàu rồi tỉ mỉ lau đi lau lại từng centimet. Chàng có cảm tưởng bất kỳ chỗ nào trong nhà cũng cũng có vi trùng.

Sạch sẽ ư? Cũng tốt thôi nhưng lắm lúc đem lại sự phiền toái. Đã vào bữa cơm, cả nhà hào hứng chờ giây phút ngon miệng, chàng đứng dậy lấy rổ rau rửa đi rửa lại lần nữa "cho chắc ăn". Mà có xong đâu. Trước khi đưa chén cho vợ xới cơm, chàng lại sầm soi thiếu điều đem kính hiển vi ra xem còn có vi trùng hay không! Chàng bảo: "Chén của anh vẫn còn bụi em à". Thế là toàn bộ chén đang bày trên bàn, chàng cần nắn cần nắn bảo vợ phải đem đi rửa lần nữa!

Có những ngày, nàng đi làm về, chàng không thèm hỏi han một câu, cứ lừ đừ như ông từ vào đền, bèn đẩy xe ra ngoài sân tỉ mỉ rửa sạch, chờ ráo nước mới dắt vào nhà. Nàng nén tiếng thở dài bởi những việc ấy còn con quá, lúc nào làm cũng được kia mà? Chàng cãi, "Nhà mình thì phải sạch. Không thể đem bụi bặm vào nhà, em à!". Sống với người đàn ông sạch sẽ quá đôi lúc cũng là một sự chịu đựng. Chẳng hạn, lúc ấy con cái đã ngủ ngon, nàng háo hức chờ chàng "xung phong đánh chiếm mục tiêu" đang hơ hớ đây này, chàng lại bảo cái drap giường, cái gối không được sạch lắm. Thế là phải ngồi dậy thay mới. Ừ, muốn thì chiều. Thế nhưng, vào "phút 89", giây phút hào hứng nhất quyết định thắng thua của mọi trận đấu, khi trái bóng bắt đầu sút vào khung thành, chàng sững người giấy lát: "Ủa, dường như bàn tay em vẫn còn có mùi nước rửa chén? Chà, em rửa tay không kỹ rồi! Khiếp nhỉ!". Nói xong, chàng ngáp ngừng hoãn binh và chờ vợ đi rửa tay cho thật sạch! Cô nàng tiu nghỉu, cụt hứng!

Chàng sạch sẽ quá, nàng cũng bầm bụng mà chiều nhưng giữa thiên thanh bạch nhật, có bè bạn đến chơi nhà mới khổ. Ngày sinh nhật nàng, bạn bè kéo đến nhà chơi, tất nhiên, giày dép đặt đúng chỗ. Nhưng với chàng, như thế vẫn chưa được, lúc mọi người đã yên vị chờ nhập tiệc vậy mà chàng lại chu đáo lấy cây lau nhà lau đi lau lại đến sạch bóng mới thôi! Vợ nhăn mặt, ghé tai nói nhỏ: "Anh muốn đuổi bạn em đấy à"? Chàng cười khì khì: "Nhà sạch thì mát, bát sạch thì ngon" rồi cầm cốc ra vẻ tự hào về bản tính sạch sẽ của mình lắm lắm. Trong khi đó, bạn bè của nàng quây quần, thì thầm với nhau: "Lão làm như bọn mình đem vi trùng đến không bằng!". Buổi tiệc sinh nhật ấy kém vui và tình thân cũng nhạt nhẽo đi nhiều lắm.

Nói đi cũng phải nói lại. Ngược lại, trên đời này cũng có những người đàn ông cảm thấy ngột ngạt, khó thở bởi bà xã thuộc hạng "siêu sạch". Họ đòi hỏi người chồng bất kỳ thời gian nào trong ngày cũng phải tởm tưởi, chửi chửi, sạch sẽ như... đang trong phòng thí nghiệm! Có những ngày nghỉ, chàng nằm dài trên giường đọc sách rồi ngủ quên luôn. Chà, suốt một tuần mệt mỏi với công việc, đêm nay ngủ sớm một giấc cho khỏe người. Chỉ mới nghĩ đến đó, chàng từ từ nhú mắt, chìm dần vào mộng đẹp và lúc chuẩn bị há miệng ra để ngáy khò khò thì nàng

đã lay: "Anh chưa tắm! Chưa đánh răng! Chưa thay quần áo! A lê hấp! Dậy mau!". Nàng gọi giật giọng cứ như sắp vỡ òa. Thử hỏi, ai không cáu tiết? Chàng giật thót người và sau đó, mất ngủ luôn!

Ngày nọ, vợ chồng đi ăn tiệc cưới bạn bè chung công ty. Tất nhiên, chàng lựa bộ quần áo mới nhất, trang phục chỉnh tề, chờ nàng trang điểm xong là cả hai vội vút lên đường. Lúc chàng dắt xe ra, nàng gọi chàng vào trong nhà và khịt khịt mũi: "À, anh chưa tắm à? Rồi hả. Không sao! Vào tắm lại lần nữa đi anh. Xong, làm ơn nhớ xúc thêm nước hoa giúp em!". Chàng xuống nước, cãi: "Trời! Trễ giờ rồi". Nàng vẫn cương quyết. Anh chồng đành ngoan ngoãn như cậu học trò phải vâng lời cô giáo, dù trong bụng ầm ứ lắm. Thôi thì, chiều nàng vậy. Nếu không, nàng cau có, chỉ có rách việc.

Những chuyện này, còn có thể chịu đựng được. Tuy nhiên, có những chuyện không khéo xảy ra "chiến tranh lạnh" dễ như bỡn. Có những lần cả hai rủ nhau đi chơi xa, đổi gió, tìm lại hưng phấn của "*cái thuở ban đầu lưu luyến ấy*". Lúc "chiến đấu" đến giai đoạn mùi mẫn như sắp sửa xuống xề sáu câu vọng cổ, nàng hét toáng lên: "Em biết quá mà! Anh lại quên cạo râu phải không? Râu ria trông dơ quá". Chàng nghe như đại bác bắn đoành đoành xuyên qua lỗ tai bởi tự ái dồn dập! Bèn thu xếp "vũ khí" quay mặt luôn vào tường ầm ứ, giận luôn mấy ngày liền!

Vẫn biết rằng, sạch sẽ là điều cần thiết trong cuộc sống. Thế nhưng, bất kỳ điều gì thái quá cũng có thể đem lại phiền toái cho người khác. Vợ chồng chung sống nhau, tự mình phải biết điều chỉnh hành vi, sở thích; nếu không, khó có thể "cơm lành canh ngọt". Cho dù những đòi hỏi khắt khe ấy, chỉ vì mong muốn chàng/ nàng trở thành mẫu người lý tưởng. Mà than ôi, sống chung ở trên đời có được cái sự lý tưởng ấy chẳng dễ dàng một chút nào.

AI DỰA VÀO AI?

NHIỀU NGƯỜI ĐÀN ÔNG MẠNH MIỆNG TUYÊN BỐ, trong gia đình chỉ quan tâm đến "chuyện lớn", còn "chuyện nhỏ" không thèm đếm xỉa đến. Chuyện vặt vãnh ấy à? Dành cho vợ. Đàn ông mà! Đi ngược đi xuôi, xông pha đầu sóng ngọn gió, làm những chuyện "đại sự" ngoài xã hội chứ chẳng lẽ tầm nhìn chỉ quán quanh xó bếp? Biết thế, nhưng tất tần tật mọi chuyện, người vợ đều bảo: "Ồi! Chuyện nhỏ mà, anh mặc em xoay xở". Ban đầu, người chồng cũng có đôi chút bực bội bởi không còn chút tẹo "quyền lực" nào. Riết rồi đâm ra quen. Dần dà anh có thói quen ỷ lại vợ. Từ đó, người vợ được trón tự mình quyết định mọi việc dù lớn hay nhỏ.

Ngày nọ, cô bạn của vợ ghé nhà chơi. Chẳng biết hai chị em thậm thà thậm thụt những gì mà sau khi bạn ra về, vợ phớn phở lắm. Anh nghi ngờ gặng hỏi, vợ chỉ tùm tùm cười. Qua tuần sau, vợ tuyên bố sẽ nghỉ dạy. Anh há mồm kêu trời, vợ cười khì khì: "Lương ba cọc ba đồng làm sao bằng chị bằng em? Anh cho em có cơ hội "đổi đời" đi anh!". "Nhưng em có biết nghề ngỗng gì, ngoài đi dạy?". Vợ cười xòa: "Nghề này dễ lắm anh à, lại mau "phất" lắm". Hỏi riết, vợ "bật mí": "Bạn em đang cần một số vốn lớn làm ăn. Nó nhờ em đứng ra vay vốn giúp, ngoài lãi suất hàng tháng trả cho người ta, nó trích lại cho em vài phần trăm hoa hồng. Anh thấy "ngon ăn" chưa? Chỉ cần thuyết phục người ta bỏ tiền ra, mình có trước mắt một số tiền rồi. Khỏe re!".

Anh cương quyết không đồng ý. Vợ chồng cãi vã nhau mấy ngày liền. Vợ bù lu bù loa, làm mình làm mẩy. Cuối cùng, anh đành xuôi xị, thở dài sườn sượt: "Tùy cô! Tôi không dính dáng vào chuyện này đâu nhá!". Từ đó, anh chẳng thèm quan tâm gì đến chuyện này nữa. Dù không quan tâm, nhưng anh biết rõ ràng thu nhập của vợ khấm khá hơn trước nhiều. Bằng chứng là vợ mua sắm thêm nhiều thứ trong nhà. Lúc ấy, anh mới gật gù khen vợ giỏi, dù không nói ra.

Vợ giỏi quá, sống dựa vào vợ nên nhiều lúc hình bóng người chồng trở nên mờ nhạt. Có câu chuyện hoàn toàn không hề bịa, chắc chắn đã, đang, sắp và sẽ có nhiều đảng mày râu cũng lâm vào một cảnh ngộ trớ trêu. Lần nọ, một ngày "*cuối thu, lá ngoài đường rụng nhiều và trên không có những đám mây bàng bạc*" như khung cảnh trong câu văn của Thanh Tịnh, có người tâm sự với bạn: "Do ngán ăn ở các nhà hàng quá nên tớ đã thuê một đầu bếp về làm Ôsin. Chà, cô ấy nấu món ăn ngon ơ là ngon. Tuy nhiên, cái thời sung sướng đó đã qua rồi. Bây giờ, tớ phải đi chợ, tự nấu lấy thức ăn". Người bạn ngạc nhiên há mồm: "Ừa? Vậy Ôsin của anh nghỉ việc rồi à?". Anh chàng này mặt mà buồn xo mà rằng: "Không, cô ấy đã trở thành... vợ của tớ!".

Thế đấy. Khi người vợ làm ra tiền nhiều hơn, người chồng dựa vào vợ nên phải gánh vác việc nhà là lẽ tất nhiên. Cũng câu chuyện của anh chàng khen vợ giỏi, sự việc còn có thêm diễn biến khác. Khoảng hai tháng sau, nửa đêm, vợ đánh thức dậy và tỉ tê bảo anh nghỉ quách chỗ đang làm. "Trời đất! Em điên rồi à?". Vợ cười ỏn ẻn: "Anh xem, công việc em là giao tế với các đại gia mà anh chỉ là công nhân quen! Em oải quá". Thấy chồng ngơ ngác, vợ giải thích: "Đi làm ăn thì phải có đôi có cặp anh à. Bạn bè em, ai ai cũng vậy. Anh diện quần áo bảnh bao, chở em đi giao dịch mỗi ngày có phải sang trọng, nhẹ nhàng hơn không? Công việc đang thuận buồm xuôi gió, nghề này lại nhàn nhã. Vợ đâu chồng đó, mới là mái ấm chứ anh?".

Vợ tỉ tê suốt mấy đêm liền, nhưng anh vẫn không nghe. Cuối cùng, anh cũng nghe theo. Chỉ nghĩ, vợ mình giỏi, tháo vát mà lâu nay mình vẫn dựa vào vợ đó thôi. Thế rồi, ở đời khó ai học được chữ ngờ, ngày nọ, bỗng đâu như sét đánh ngang, cô bạn của vợ anh đã bỏ trốn biệt xứ. Anh cảm tưởng như đất lún dưới chân. Ngay lập tức, anh đã nghĩ đến cảnh con nợ vây quanh nhà mình. Mà thật vậy, khi giao tiền người ta chỉ biết, chỉ ký giấy tờ với vợ chồng anh, chứ nào biết người khác mặt ngang mày dọc quái quỷ thế nào đâu! Từ người đang sở hữu căn nhà, công việc ổn định, vợ chồng anh phải bán nhà trả nợ, rồi dắt díu rời khỏi làng quê êm ả đi trốn nợ!

Trường hợp này không phải cá biệt.

Khó có thể nói là lỗi do ai. Động cơ làm giàu của người vợ không phải là xấu. Việc làm của họ cũng chỉ vì muốn đời sống ngày một khấm khá hơn. Chỉ nghĩ trong đầu, việc làm của mình "bình thường như cân đường, hộp sữa" chứ có phạm pháp, cam bẫy gì đâu. Trong lúc đó, do người chồng thiếu sự quyết đoán, tỉnh táo, suy xét, nhìn xa trông rộng nên cuối cùng mới xảy ra có sự mà họ không lường trước.

Vâng, đã có không ít "nhà tan cửa nát" cũng do vai trò cầm chịch thiếu bản lĩnh của người chồng. Chuyện cô hoa hậu ăm ỉ trong dư luận một thời cũng là hoàn cảnh đáng thương. Sau khi chạm tay vào vương miện rực rỡ, ngay lập tức cô lọt vào mắt xanh của người có vai vế trong xã hội. Từ đây "lên ngựa xuống xe", mọi "chuyện lớn" đã có chồng lo. Ai cũng mừng cơ may đã mỉm cười với cô. Nhưng không. Chỉ một thời gian ngắn, anh chồng nước mắt ngắn dài cho biết đang nợ chồng nợ chất vì thua bạc. Lúc này, chồng lại dựa vào mình, thế là với uy tín đang có, cô vay đầu này trả lãi đầu kia miễn sao có thể giúp chồng thoát hiểm. Nào ngờ, cuối cùng chính cô phải sa chân vào lao lý.

Mỗi cây mỗi hoa, mỗi nhà mỗi cảnh. Không một "công thức" nào có thể áp dụng chung. Chỉ biết rằng, dù có thề thốt, có tâm nguyện ăn đời ở kiếp, dù "tuy hai là một" nhưng cũng không thể ai dựa vào ai cả. Cũng không thể phân biệt "chuyện lớn" người này, "chuyện nhỏ" người kia. Cách tốt nhất vẫn là dựa vào nhau. Trước khi quyết định một vấn đề nào đó nhằm "nâng cấp" mái ấm, cả hai cần dựa vào nhau để bàn bạc, thảo luận, suy xét chu đáo nhất.

BÍ MẬT QUÁ!

BƯỚC SANG NĂM MỚI, anh chồng bỗng trở nên dăm chiêu, lúc nào cũng nhăn mày nhíu trán, cứ như thể đang tập trung nghiên cứu công trình khoa học cấp quốc gia. Được thế, đã mừng. Vậy anh đang lo lắng những gì? Hỏi, không nói. Gặng hỏi thêm, chỉ cười cười. Bí mật quá? Vâng, rất bí mật.

Rồi một ngày kia, nàng vừa đi làm về, anh vội vàng mở cửa, cầm tay dắt vào nhà: "Vào đây em, anh muốn nói với em chuyện này". Chuyện gì? Là quá, thái độ này lâu nay chưa hề có. Nàng hỏi hộp quá. Chàng vừa mới trúng số độc đắc chẳng? Lúc ấy, anh chồng đồng dục chỉ tay vào tường nhà: "Cái tường nhà mình phải sơn lại màu xanh. Phải mua bức tranh "mã đáo thành công" treo ngay giữa nhà. Sắm thêm cái hồ cá nữa, nuôi loại ngư long mới tốt". Không đợi vợ trả lời, anh đưa luôn xuống bếp: "Bếp gas chỗ này, vòi nước chỗ kia phải thay đổi. Hỏa và thủy vốn kỵ nhau, vậy mà ống dẫn nước nằm dưới bếp gas là trật lất". Rồi anh dẫn vợ lên lầu: "À em nè, cái giường ngủ nằm xoay đầu hướng Tây Bắc, hèn chi lâu nay vợ chồng mình cãi cọ hoài, phải xê dịch qua Đông Nam mới hợp catalogue. Đúng không?". Chưa hết, anh lôi ngược vợ ra cổng: "Em thấy chưa, cái cổng hẹp quá, không hợp với thước Lỗ Ban, phải đập ra xây lại thôi".

Nói một hơi, anh chồng ra vẻ nhẹ nhõm cả người. Cứ như vừa trút được gánh nặng. Cô vợ tròn xoe mắt: "Ai bảo anh thế?". Anh chồng cười hề hề: "Thầy phong thủy chứ ai. Ông này xem hay lắm. Anh phải chờ chục mấy ngày mới "tiếp cận" được thầy. Mừng hùm!".

Nhiều đôi vợ chồng tin vào phong thủy nhưng nếu cả hai cùng tin, chẳng sao, miễn hài lòng, thấy phù hợp, thuận lợi cho sinh hoạt hằng ngày là được. Tuy nhiên, không phải đôi uyên ương nào cũng tâm đầu hợp ý như rằng với môi. Bàn chuyện sửa nhà, lại sửa theo phong thủy chẳng hề đơn giản. Có khi sửa chỗ này, thay đổi chỗ kia lại khiến sinh hoạt trở nên gò bó, bất tiện. Chẳng ai chịu ai. Thế là cãi nhau.

Vẫn biết sống trong đời, ai cũng có lòng tin vào một điều gì, trong đó, có phong thủy. Anh chồng no, hể mỗi lần nghe vợ bàn đến chuyện này thì phải uống thuốc trợ tim. Nàng không "đòi hỏi" gì nhiều, chỉ xoay quanh mỗi cái bếp. Chẳng rõ "thầy" phán thế nào mà trong một năm cái bếp phải đập ra, xây lại những vài lần. Theo thầy này, khi nấu ăn thì "nữ chủ" phải xoay lưng ra hướng cửa chính, có như thế mới hợp tuổi. Mà có hợp tuổi, tài lộc mới gõ cửa vào nhà. Chừng nửa năm sau, mọi việc "vũ như cần" bèn hỏi thầy khác. Chà, thầy nhăn mặt: "Sao lại thế? Cô đừng quên, cô tuổi Ngọ thì khi đứng nấu bếp phải hướng mặt ra phía cổng chính. Tại sao? Vì tuổi Ngọ luôn hằng hái, xởi lởi, niềm nở thì phải chủ động đón thần tài chứ?" Chà, hợp lý quá. Cái bếp ngon lành ấy lại bị đập bỏ, xây mới! Phí của. Anh chồng thở dài.

Tin hay không cũng chẳng sao, tùy theo quan niệm sống của mỗi người. Tuy nhiên, đôi khi tin đến mức mù quáng chỉ làm khổ cho người bạn đời. Anh bạn tôi tên Hoàng, ai cũng biết có nghĩa "màu vàng". Sau một "sự cố" linh tinh, chẳng đâu vào đâu, cô vợ bèn thay đổi "phong thủy" cho chồng bằng lấy hên. Vài năm nay đến tận hôm nay, mỗi khi đến chỗ đông người, anh chỉ mặc mỗi áo sơ mi màu vàng. Các thứ khác như bút máy, cà vạt, đồng hồ đeo tay... cũng óng ánh vàng! Ban đầu, anh cảm thấy gò bó, khó chịu nhưng do vâng lời vợ nên đành ngậm bồ hòn làm ngọt.

Trường hợp này dễ chấp nhận, chứ gặp người cực kỳ "âm lịch" thì bó tay. Chị bạn tôi chứ ai. Ở trong nhà ra làm sao, tôi không biết nhưng hể ra đường bao giờ chị cũng phải cầm cái xách tay màu tím. Thầy phong thủy phán, tuổi của chị so với tuổi anh, chỉ có màu tím mới đem lại sự hanh thông, bình yên gia đạo. Thế là anh chồng cương quyết ép vợ cho bằng được. Muốn đổi màu khác à? Không dễ dàng chút nào! Đối với phụ nữ ép buộc này là "cực hình" bởi họ thừa biết trang phục màu gì, đi đến đâu thì phải cầm xách kiểu gì, màu gì mới phù hợp! Khổ thế! Thôi đành "ngậm đắng nuốt cay" chiều theo ý chồng cho khỏe.

Lại có trường hợp khác. Chuyện rằng, sau những ngày làm việc mệt nhoài, trở về nhà là anh thường lăn đùng ra giường rồi ngáy như sấm vang. Ngày kia, cô vợ bảo thầy phong thủy phán rằng, do cấu trúc xây dựng không phù hợp theo tuổi của hai người nên mới chậm đường sinh quý tử. Trước mắt, cuối tuần này vợ chồng phải tìm nơi nào đó ngủ tạm vài đêm, vì đến giờ đó, ngày đó, cả hai rơi vào cung "sát chủ". Do đó, bằng mọi cách phải... né! Né bằng cách không ngủ ở nhà! Chà, ác ôn thiệt. Ông thầy nào phán nghe nổi da gà vậy trời! Anh ngần ngại không tin, hơn nữa đầu năm bề bề rộn rộn mọi thứ, làm sao dứt bỏ công việc? Vừa nói xong đã nghe tiếng khóc bù lu bù loa, thế là anh mềm lòng. Một chuyến lên Đà Lạt diễn ra theo lời yêu cầu vàng ngọc của vợ.

Sau đó, chuyện gì đã xảy ra? Có phải cô vợ có lòng tin mù quáng không? Cần gì có câu trả lời. Chỉ biết sau chín tháng mười ngày, mái ấm có thêm tiếng khóc oe oe vui cửa vui nhà mà có cần phải thay đổi theo phong thủy gì đâu! Thì ra, chính cô vợ mới giỏi. Khôn ngoan ra phết! Cô chỉ mượn chuyện đó để tích cực tạo dựng hạnh phúc gia đình. Nghĩ cho cùng, tin theo phong thủy này nọ, luôn cần được nhìn nhận tỉnh táo. Hơn ai hết chính người trong cuộc mới có thể biết mình phải thay đổi những gì để cuộc sống tốt đẹp hơn.

"DIỄN" MỘT VAI KHÁC

KHI YÊU NHAU, bao giờ người ta cũng có ý thức bảo vệ "người của mình". Vì thế, trước đám đông dù lúc đó hài lòng hay bức bối, vợ/ chồng cũng phải diễn một vai khác. Chỉ nghĩ đơn giản vì làm "đẹp mặt" người kia, phải nén lại nỗi bức dọc đang dậy sóng. Ví von, kể chuyện người khác dễ bị hiểu nhầm, sao không lấy ngay chuyện của chính mình? Ừ, thì chuyện của tôi đây.

Khuya nọ, tan cuộc cuộc nhậu, tôi say đến độ gục mặt ngủ tại bàn, cất tiếng ngáy khò khò. Sợ một mình đi về không an toàn, bạn bè dìu tôi ra taxi, hộ tống đến tận nhà. Trên đường đi, thoáng chốc tôi tỉnh ngủ. Trong lòng tự nhiên trỗi dậy cảm hứng muốn chứng tỏ "quyền lực" với bạn bè, tôi bấm điện thoại lè nhè: "Ngủ chưa? Rồi à? Không sao, vợ thức dậy chuẩn bị cho chồng vài món nhậu tiếp đãi bạn bè nha". Mặc kệ nàng nhăn nhó lâu bầu. Mặc kệ đêm đã về khuya. Tôi vẫn cương quyết "chỉ đạo" nàng phải nghiêm túc thi hành nhiệm vụ. Lúc về đến nhà, chà, phải thế chứ, mọi việc đâu ra đó. Tôi hiên ngang bước vào nhà và cô vợ nhoén nụ cười tươi roi rói mời các chiến hữu của tôi vào nhà nhậu tiếp.

Trong trường hợp phổ biến ấy, lúc ngật ngừ chén cao chén thấp, anh chồng nào cũng lấy làm hãnh diện bởi được bạn bè phục sát đất. Phục vì trong căn nhà này, anh ta là "ông chủ". "Phán" bất kỳ ý kiến nào, vợ con phải nghe theo một phép. Đồ dám cãi. Vâng, lúc ấy có những người vợ không cãi một câu, tư thế "đuối như con cá chuối" dù đang ngáp dài "chịu trận". Đã thế, khi nghe chồng gọi tiếp mời nhậu, gương mặt họ lập tức chuyển sang rạng rỡ, bày tỏ sự thích thú dù chồng, các bạn chồng nhậu ầm ĩ đến tận hai giờ sáng!

Tàn cuộc nhậu, mọi việc sẽ thế nào? Một cuộc cãi vã giữa vợ và chồng? Hay sau khi tổng tiền mấy ông bạn quý của chồng, nàng âu yếm dìu chàng lên giường, thẽ thọt: "Đêm nay vui quá, lần sau tiếp tục mời bạn về nhà ăn nhậu nghen anh"?

Rõ ràng, có những tình huống khiến người trong cuộc "ngậm bồ hòn làm ngọt". Họ chỉ suy nghĩ, "xấu chàng hổ thiếp", hay ho gì, chỉ bằng cấn răng chịu đựng vậy. Theo kinh nghiệm của các chuyên gia tư vấn, lâu nay vấn nạn bạo hành trong gia đình khó có thể giải quyết dứt điểm một phần cũng do tâm lý này. Có phụ nữ luôn bị chồng "thượng cẳng chân, hạ cẳng tay" đến độ "đỏ ván" trên sân nhà, "thuyền chìm tại bến" hoặc phải nhập viện. Vậy mà khi các đoàn thể, cơ quan chức năng đến can thiệp, tìm hỏi chứng cứ, họ lại nghĩ chẳng lẽ "vạch áo cho người xem lưng"? Chuyện gia đình mình thế này thế kia mà cả đầu làng cuối xóm đều biết, còn mặt mũi nào nhìn bà con thiên hạ? Do đó, dù đạt chuẩn "gia đình văn hóa mới", nhưng nào có ai chia sẻ đêm đêm những giọt lệ khóc thầm? Cách giữ thể diện ấy có nên không?

Đừng nói đâu xa, cô vợ đảm đang, ngoan hiền của tôi đây có thú vui tao nhã là thích làm từ thiện. Thời khóa biểu như sau: Mỗi tối cơm nước xong, nàng xăng xái cùng bạn đi vận động quà cáp. Những ngày cuối tuần, nàng tranh thủ đóng gói quà hoặc tềch theo quý bà đi nơi này nơi kia. Có lúc xin nghỉ phép năm đến cả tuần, thay vì ở nhà với chồng con, nàng lại tham gia từ thiện nơi xa. Dù không ngăn cản nhưng có lúc anh chồng tự hỏi, những ngày ấy ai đứng ra gánh vác việc nhà, nuôi dạy con? Ấy thế, khi cha mẹ, bà con đến chơi nhà, anh chồng luôn khen vợ tháo vát, biết chăm sóc chồng từng li từng tí, chẳng có gì đáng phàn nàn! Chẳng lẽ "nói toạc móng heo" bao nhiêu ăm ức lâu nay? Không bao giờ. Hóa ra tự "tố cáo" mình chẳng phải "ông chủ" trong nhà, là người không biết "dạy" vợ?

Thật lạ, có những người đàn ông "việc ở nhà thì nhác, việc cô bác thì siêng". Trong khu phố không gì có thể lọt qua mắt họ, chẳng hạn Ôsin nhà kia hay xả rác, tạt nước ngoài đường; chú cầu nhà nọ hay "oanh tạc" bữa bãi làm ô uế môi trường; vợ chồng này hay đánh nhau... Những chuyện trái tai gai mắt ấy, họ đều có trách nhiệm chu toàn. Quý bà, quý cô nhìn anh ta bằng cặp mắt thán phục và nghĩ rằng, phụ nữ nào có được những ông chồng như thế là may mắn quá. Chuyện thiên hạ, họ còn có trách nhiệm, huống gì chuyện nhà. Có thật như thế không? Chị bạn

tôi không trả lời, chỉ thở dài. Thở dài thì mặc thở dài. Trước mặt bà con xóm giềng, chị vẫn một mực khen ngợi: "Chà, trong nhà tôi tất tần tât mọi việc là do một tay anh ấy cả" - dù từ sửa ống nước, máy giặt đến thay bóng đèn đều phải thuê thợ bởi anh dành hết thời gian lo cho toàn khu phố! Cay đắng là thế, nhưng phải giữ thể diện cho chồng chứ?

Giữ thể diện - tâm lý phổ biến đó, xin đừng quên, tự nó đã ươm mầm bất hòa về sau. Không ai có thể che mắt thiên hạ mãi được. Cái kim trong bọc lâu ngày cũng lòi ra. Giữ thể diện người kia chính là cho mình ư? Nghĩ cho cùng chỉ là một cách nguy hiểm, tự che mắt mà không dám thẳng thắn nhìn vào sự thật. Nếu ngay từ ban đầu, cô vợ dũng cảm trình bày với đoàn thể rằng mình bị chồng bạo hành thì mọi việc đã khác. Ai đời, dù bầm dập mỗi ngày nhưng vẫn ngọt ngào: "Dạ không, anh ấy yêu thương vợ con như bát nước đầy". Khổ thế!

Ý nghĩa vợ chồng còn thiêng liêng ở chỗ, sự kết hợp đó còn duy trì đến thế hệ sau nữa, do đó, khi đã tự nguyện "ăn đời ở kiếp" cứ nên mạnh dạn trao đổi, thẳng thắn "đóng cửa bảo nhau". Phải chấn chỉnh ngay, nếu không, nổi ám ức phải "diễn đi diễn lại" ắt có nguy cơ đẩy con thuyền hạnh phúc lao về phía vực thẳm.

"HOÀN HẢO" CHẮC GÌ ĐÃ LÝ TƯỞNG?

Đ IỀU KỲ DIỆU NHẤT TRÊN ĐỜI, có lẽ vẫn là chuyện vợ chồng lúc ăn đời ở kiếp với nhau. Ai đời, từ hai người xa lạ, từ môi trường sống đến nhận thức văn hóa chưa chắc tương đồng, vậy mà chỉ cần một "tiếng sét ái tình" là cả hai choáng váng, ngất ngây, ngã nhào vào nhau và trở thành "cặp đôi hoàn hảo". Từ trong nhà ra ngoài ngõ, công việc nào cũng chung, họ gánh vác cho nhau mà không hề ty nạnh. Hễ ai làm được thì cứ làm chứ chẳng phải chuyện của riêng ai. Phải chia sẻ, phải quan tâm sát sàt thì mới có thể chung sống trọn đời chẳng? Về "lý thuyết" không sai, nhưng thực tế đôi khi "nói dzậy mà không phải dzậy".

Có nhà tâm lý cho rằng, trong đời sống lứa đôi, không cần phải luôn luôn thể hiện bản lĩnh hoàn hảo "trên cả tuyệt vời" mà có lúc phải tỏ ra khiếm khuyết một chút. Nghe ra "lạc quẻ" quá chừng chừng, thế nhưng lại cần thiết. Dù tài ba như Tề Thiên Đại Thánh, nhưng đôi khi tỏ ra mình thô vụng mới là người đàn ông khôn ngoan. Qua đó, người vợ mới hài lòng và cảm thấy mình đảm đang, tài giỏi hơn trong mắt người khác. Bằng không, sự "ra tay" nhiệt tình quá mức lại trở thành tác dụng ngược.

Ngày nọ, bạn bè kéo đến chơi nhà. Các bạn gái hào hứng kéo nhau vào bếp trở tài nấu nướng. Chuyện này tất nhiên, chẳng có gì phải bàn cãi lôi thôi. Thế nhưng, anh chồng lại khác, nghĩ đây mới là lúc làm "đẹp mặt" vợ nên bèn lọt tọt đi theo! Than ôi, bản lĩnh của người chủ gia đình, đường đường chính chính, uy nghi lẫm liệt là ngồi trên phòng khách tiếp đãi bạn trai, chứ không phải lọ mọ lẩn xả vào bếp! Chàng hành động như thế nhằm tỏ ra ta đây lúc nào cũng quan tâm đến vợ. Thấy chướng mắt quá, các cô bạn bảo, chưa cần đến anh nhà đâu, bọn em "thao tác" nhanh thôi mà. Anh chỉ cười khì khì. Bình thường, hành động đó luôn được vợ khen nhưng trong tình huống này xốn mắt quá. Hình ảnh "đấng trượng phu" mất giá thê thảm.

Rõ ràng, có những trường hợp, người này thể hiện tính cách hoàn hảo quá mức cũng chưa chắc đem lại sự hài lòng cho người kia. Nhiều người còn nhớ câu chuyện đàm tiếu âm ỉ thời gian dài, rằng, đôi vợ chồng son nọ vừa có nhóc đầu lòng. Vợ làm báo, chồng chưa có việc làm nên nhận trách nhiệm chăm con. Chuyện này hợp lý quá nhưng thay vì ở nhà, chàng lúc nào cũng kè theo vợ, đã thế, trước ngực đeo cái ba lô dều dứa con đỏ hỏn, tay còn cầm theo bình sữa. Ấy là cách anh thể hiện sự hoàn hảo của người đàn ông đã có vợ. Khi nàng hiên ngang bước vào phòng dự họp báo, đằng hoàng phát biểu, kẻ sẵn người đón thì chàng ngồi lếch thếch góc phòng dỏ con đang khóc oe oe. Ban đầu, ai cũng khen đôi uyên ương hạnh phúc, vợ đâu chồng đó, kết dính như sam thật hiếm có. Rồi, dần dà hình ảnh ấy lặp đi lặp lại khiến thiên hạ ngao ngán. Làm như thế chỉ xấu mặt cả hai. Nghe lời xầm xì của đồng nghiệp, cô vợ cấm tiệt lần sau anh chồng không cần phải tỏ ra đảm đang quá mức đến thế.

Mà phải như thế thôi.

Người phụ nữ khôn ngoan là luôn có cách để "tôn" vai trò của chồng mình trong xử thế. Anh bạn tôi có ưu điểm đáng khen là rất sợ vợ và nhát như cáy. Mọi việc trong nhà đều do vợ quyết định, thế nhưng nàng khôn ngoan không giành lấy hết nếu việc đó phải là của chồng. Kia, tay hàng xóm sát cạnh nhà mấy hôm nay chẳng hiểu trở chứng gì cứ đóng đinh bình bịch vào tường lúc giữa trưa, chẳng thể nào ngon giấc. Lẽ ra, với tính cách mạnh mẽ "sư tử Hà Đông", nàng sẽ lừng lững như xe công nông sang nhà hàng xóm nói phải nói trái. Thế mà không. Nàng vẫn đẩy chồng đi trước. Lập tức, anh chồng trở thành người có tính cách mạnh mẽ, quyết đoán.

Không phải võ đoán, nói xa chẳng qua nói gần, trong tình cảm sâu xa có lúc người phụ nữ thương chồng như thương con! Có điều kiện thì tình cảm ấy bộc lộ không giấu giếm. Vậy mà nhiều anh chồng không hiểu khiến vợ tự ái dưng dưng. Ngày nọ, chàng ốm sốt, nàng lấy làm lo sốt vó. Sáng đi làm nàng bảo, trưa về em mua thêm thuốc và tiện chân vào chợ mua lá xông. Một nồi xông cho toát hết mồ hôi, rồi ăn bát cháo nóng là khỏe ngay anh à. Khi nói như thế, tự nàng cũng mát ruột vì có dịp bày tỏ sự quan tâm. Và ít ra, dù chồng có cao "hơn mình cái đầu"

nhưng cũng có lúc phải dựa vào mình đấy chứ? Thế nhưng, trưa nàng vợ về đến nhà, hỡi ôi, mọi việc đã đâu vào đấy! Cô cảm thấy bẽ bàng, tự ái ngút trời xanh. Vậy hóa ra mình không đóng một vai trò gì trong đời anh ta à?

Không phải đâu, nói thế là nhầm. Có điều anh chồng chỉ có suy nghĩ khác một chút. Anh nghĩ, ai lại để vợ phải vất vả đến thế, cảm sốt xoàng thôi thì tự mình lo cho xong, chẳng phải phiền đến nàng. Nghĩ được như thế tốt quá nhưng người phụ nữ vẫn không chấp nhận, họ vẫn muốn tự mình chăm sóc, lo lắng nhiều hơn nữa. Đấy! Chia sẻ công việc với vợ đâu hợp lý nhưng chắc gì đã hợp tình? Mà trong chuyện lứa đôi, một bó lý không bằng một tý tình kia mà.

Trong công việc mỗi ngày, cả hai gánh vác chung là lẽ tất nhiên nhưng còn phải tùy trường hợp cụ thể nữa. Tâm lý con người cũng lạ, họ muốn người bạn đời lúc nào cũng giỏi giang nhưng vẫn còn có khiếm khuyết, thô vụng gì đó. Có như thế, họ mới còn có cơ hội thể hiện sự quan tâm chu đáo, giỏi giang của mình. Biết như thế, trong quan hệ vợ chồng đôi khi chàng/ nàng cũng nên "giả vờ" không hoàn hảo một chút. Chuyện này, chẳng chết ai mà đôi khi lại là một thứ gia vị khiến đời thêm vui.

HÃY CẢI ĐI EM

KHÔNG PHẢI NGẪU NHIÊN, thi sĩ Hàn Mặc Tử từng dặn dò người tình: *"Ai hãy lặng im chờ nói nhiều/ Để nghe dưới nước đáy hồ reo/ Để nghe tơ liễu run trong gió/ Và để nghe trời giảng nghĩa yêu"*. Trong giây phút gặp gỡ ban đầu, đàn ông sợ nhất những cô nàng mồm mép tép nhảy. Nói năng liên tu bất tận. Hễ gặp cơ hội là nhảy luôn vào mồm người khác. Những phụ nữ ấy khiến đàn ông ít thiện cảm, luôn tìm cách né tránh. Chà, cái điệu này nếu về sau ở chung nhau chắc điếc con ráy quá. Cưới vợ chứ đâu phải ra chợ tâu cái loa phát thanh? Nghĩ chín chắn như thế, nhiều đấng mày râu lảng lảng đánh bài chuồn, không kèn không trống!

Thật vậy, trong lúc sơ giao, dù cả hai im lặng, chỉ nhìn vào mắt nhau, bàn tay này khê khàng vuốt ve ngón tay kia là họ đã cảm nhận biết bao điều. Một trong những tính cách cần thiết tạo nên sức hấp dẫn của người phụ nữ vẫn là sự dịu dàng, ít nói và nhẫn nhục. Anh bạn tôi khi chọn vợ đã "chấm" một người "luôn luôn lắng nghe và luôn luôn thấu hiểu". Khi anh nói đồng đặc như tướng quân đứng trước bá quan văn võ, nàng chỉ tủm tỉm cười và chớp mắt gật đầu. Chà, ngoan ôi là ngoan. Chẳng hề hề rằng cãi nửa lời. Đã là vợ/ người tình thì phải "gọi dạ bảo thưa". Lúc ấy, người đàn ông nào cũng mát cả ruột.

Phải thế chứ!

Rồi cũng như mọi cuộc hôn nhân khác, vào ngày lành tháng tốt, họ cầm tay song ca: *"Em muốn sống bên anh trọn đời/ Như áng mây khát khao khát khao bầu trời/ Bầu trời của em tình yêu của em/ Mùa xuân ơi!"*. Tiếng ca ấy nghe nồng nàn lắm. Ấm áp lắm. Quan viên hai họ vỗ tay dạt dào như tằm ăn rỗi. Những tưởng mãi mãi về sau "mùa xuân ơi" vẫn hiện hữu lâu dài. Thế nhưng, "đời không như là mơ". Chà, có phải do cô vợ đối tính trái nết chẳng? Suốt ngày, nàng ngồi lê đôi mách, "tám" chuyện giòn như bắp rang hay xoèn xoẹt cãi lại chồng? Không hề, nàng vẫn hiền lành, dịu dàng, đảm đảm, nhỏ nhẹ như xưa chứ nào khác gì đâu.

Thế mới chán!

Không chán sao được khi có những việc cần vợ có ý kiến ý cò, nàng lại câm như thóc. Cần nghe nàng "phản biện" vụ xin nhập trường nào cho con là hợp lý, để đưa đón mỗi ngày thì nàng vẫn ngâm như hến. Chuyện khác nữa, thái độ này vẫn không khác. Chàng gặng hỏi: "Ý của em thế nào?". Hỏi, là do người chồng chưa tự tin, tin tưởng lắm vào quyết định của mình. Thế nhưng, nàng chỉ dễ dãi: "Tùy anh, em sao cũng được". Lúc mới cưới, anh nghe cũng thích, bởi trong nhà này "quyền lực" chỉ tập trung trong tay một người. Anh chồng phởn phơ ra chiều đắc ý lắm. Tuy nhiên càng về sau, tất tần tật câu hỏi nào, cũng chỉ nghe, đại loại, "tùy anh thôi" khiến anh chồng ngán ngẩm thở dài. Nỗi buồn này cũng tựa như lúc vừa nốc luôn mấy viên Viagra rồi hứng chí cấp tốc phóng xe về nhà, nhưng vợ lại đi vắng!

Chán ời là chán! Anh chồng ngao ngán, leo lên facebook ném luôn câu status: *"Ước gì được nghe vợ cãi lại một câu cho đời thêm tươi"*. Hàng loạt comment tỏ ý ngạc nhiên tại sao trên đời này còn có loại ông chồng "té giếng" đến thế? Nhảm tất. Chỉ những người trong cuộc mới hiểu nỗi niềm thầm kín này. Đàn ông dù độc đoán, độc quyền nhưng cũng có lúc họ cần nghe ý kiến của người khác, chứ không thể độc diễn mãi.

Thì đây, dù đã hai mặt con nhưng anh chồng vẫn giữ thói quen thời độc thân, mỗi chiều chủ nhật đàn đúm với bạn nhậu, nại lý do "hưng phấn cho ngày mai đi làm". Lý lẽ cùi bắp do chồng phán và dù biết chẳng hợp lý chút nào nhưng cô vợ vẫn không cãi! Nếu cãi, anh đã ở nhà với vợ con rồi. Lại nữa, nhân sinh nhật nàng, chàng lại quên búng và chiều đó, tan sở lại bù khú với bạn bè đến "ngất trên cành quất". Lúc nhớ ra, chàng vội vàng vàng quay về nhà. Lúc đó, không ít đàn ông có cảm giác vừa hối hận, vừa lo sợ vợ mắng té tát nên bèn lạnh trí bịa luôn: "Hôm nay, phía đối tác mời ăn tối em à". Nghe là biết xạo rồi, quần áo lếch thếch như mọi ngày thì hợp với hành gì? Thế mà, cô nàng cũng chỉ gật gù: "Ừa? Vậy hả anh". Rồi không nói gì thêm.

Thái độ "dịu dàng", "cả tin" ấy vô hình trung khiến anh chồng đâm ra chán. Biết vậy, ở lại nhậu luôn với bạn bè cho xong! Nếu nàng cãi, ắt chàng sẽ vồn vã có thái độ chuộc lỗi ngay lập tức. Ấu cũng là một cách biểu lộ tình cảm dành cho vợ.

Từ đó, chung sống với người nhu nhược quá cũng chẳng thú vị gì. Nhiều anh chồng có những đêm úp mặt xuống gối gào lên bức xúc "hãy cãi đi em". Vậy mà nàng chẳng thèm cãi cho một câu. Bởi khi cãi là lúc người vợ thể hiện bản lĩnh, tri thức... Cãi không có nghĩa ngoác mồm ra "ăn tươi nuốt sống" mà phải biết lý luận, biết phải trái, biết phát ngôn có lý có tình để phản biện lại ý kiến người khác. Trong cuộc sống gia đình, một khi người vợ không biết cãi, chỉ lẳng lặng, răm rắp làm theo "chỉ đạo" của chồng, riết rồi chồng cũng xem thường. Chuyện gì cũng tự mình "quyết" thì hỏi ý kiến làm gì nữa? "Đồng sàng dị mộng" cũng từ đây mà ra.

Thế mới thấy, cãi có nghệ thuật cũng là thứ "gia vị" trong đời sống hôn nhân.

"NÔ LỆ" SMARTPHONE

Em ơi đừng chê anh nghèo

Anh có "cục gạch" nó reo trong quần

"CỤC GẠCH" ĐÓ NGÀY CÀNG CẢI TIẾN, muôn hình vạn trạng, đủ màu sắc, kích cỡ và nhất là có biết bao tiện ích. Đi ra đường, có thể quên thứ gì cũng được nhưng không thể quên điện thoại di động. Nó đã trở thành vật bất ly thân, gắn bó với chủ nhân như hình với bóng. Từ bà thu mua ve chai đến siêu mẫu chân dài; từ cậu nhóc hỉ mũi chưa sạch đến cụ già ngắc ngoải sắp "tiên du vân cảnh" ... ai ai cũng sắm một (hoặc vài) chiếc. Ngày trước có tâm lý "quen sợ dạ, lạ sợ áo quần" thì nay, làm nên "đẳng cấp" người đó còn phải kèm thêm chiếc smartphone kẻ kẻ trên tay nữa.

Song, cũng chính vì thế mà không ít người đã bị lệ thuộc. Họ có cảm giác không thể sống thiếu nó dù chỉ... một giây, ngay cả lúc vào nhà vệ sinh, dù leo lên giường ngủ... Không có nó lập tức họ có triệu chứng là cảm giác lo lắng, bồn chồn, thậm chí trầm cảm như hụt hẫng.

Bà xã nhà tôi là một ví dụ sinh động: Ngày cuối tuần, cả hai tìm ra nơi hương đồng gió nội, thư giãn sau một tuần mệt mỏi. Lúc ấy có thể gác công việc qua một bên được chẳng? Không! Dù cả hai hoặc đang cùng trò chuyện với bạn bè, con mắt của cô chỉ hướng về màn hình và ngón tay di di liên hồi như đang khiêu vũ. Đã thế, thỉnh thoảng câu chuyện lại ngắt quãng bởi cô phải kiểm tra các tin nhắn, comment trên facebook. Tâm lý chung của những người nghiện smartphone là vậy. Họ luôn có thói quen cứ tưởng rằng, bao giờ cũng có thông tin gì đó dành cho mình?

Ngày trước, lúc gặp gỡ con người ta có thể hàn huyên, trò chuyện, hỏi han, cùng ngắm cảnh như một cách thư giãn, chia sẻ tâm tình thì nay đã khác. Một hình ảnh phổ biến, dễ dàng nhận ra nhất là dù ngồi chung, cùng bàn luận công việc chung nhưng chẳng ai toàn tâm toàn ý cả. Có những lúc "bốn phương phẳng lặng như tờ" bởi ai nấy cũng đều cầm cúi thao tác cùng "đế xinh", không ai thềm nói với ai một lời, nếu có chỉ là những câu nhát gừng cho phải phép! Đừng tưởng chỉ có "chíp hôi, chanh cốm" mà nhiều cỡ trung niên cũng không thoát khỏi thói quen này.

Có lúc, nửa khuya giật mình tỉnh dậy, anh chồng méo mặt ngạc nhiên khi nhìn thấy cô vợ nằm sát bên vẫn đang... cười toe toét với ai đó trên màn hình smartphone. "Online với ai vậy em?". "À, cô bạn cũ tình cờ gặp nhau trên mạng anh à". Nghe thì nghe vậy, biết thì biết vậy nhưng rõ ràng không gian riêng tư nhất đã không còn.

Lại có những cặp vợ chồng đang ân ái mặn nồng, bỗng nghe "ò í e" ầm vang như tiếng kèn xung trận khiến cảm hứng như con tàu lao nhanh xuống dốc! Rõ ràng, smartphone xuất hiện mọi lúc mọi nơi khiến nhiều vợ chồng đã có cảm giác bất an, nghi ngờ, cô đơn và lạc lõng. Ai đời, dù đang ngủ nhưng màn hình điện thoại của nàng/ chàng vẫn... sáng nhấp nháy dưới tấm chăn. Điều này cho thấy, "người của mình" đang có ai đó chứ không phải chỉ là riêng của mình. Chỉ cần thấy và nghĩ đến đó đã thấy cáu tiết rồi!

Khi sở hữu smartphone, con người ta còn nảy sinh tâm lý cho "cả thế giới biết mình là ai" nên vô tình lệ thuộc vào nó. Vào trong nhà hàng, khi phục vụ bung bê đầy đủ thức ăn lên, những tưởng sẽ "chén" ngay? Không. Phải chụp hình "check-in" đã. Rồi, "chờ một chút nha" để "bắn" những cái hình đó lên facebook cho thiên hạ... lác mắt chơi. Chưa xong, khi có các *comment* hoặc *like* phản hồi, lại phải dừng đĩa bấm, trượt. Thế có bức mình không chứ? Tất tần tật cảm xúc, "ai? việc gì? ở đâu?" chỉ trong nháy mắt, chỉ một phút sau là bàn dân thiên hạ đều biết rõ và bình phẩm. Khổ nỗi, người nghiện smartphone lại thích thế, thềm có cảm giác kỳ cục đó. Trong khi đó, "người thật việc thật" đang cần sự quan tâm, chia sẻ thì lại ít màng tới!

Trong các trường hợp oái oăm trên, khó có thể đưa ra một lời "góp ý" gì. Chỉ xin nhấn mạnh rằng, smartphone chỉ là một công cụ tiện ích để con người ta chủ động sử dụng chứ không phải trở thành nô lệ của nó.

THẾ GIỚI RIÊNG CỦA CHÀNG

TỪ LÚC BIẾT TẬN HƯỞNG THÚ VUI THÂN XÁC, trong ý thức con người đã xuất hiện sự chiếm đoạt và sở hữu. Dù không nói ra, nhưng Đông sang Tây đều mặc nhiên thừa nhận, khi đã chung sống nghĩa là người này thuộc về người kia và ngược lại. Đó là một sự dứt khoát. Nguyên tắc này bất di bất dịch như "hai lần hai là bốn", chứ không thể có được một đáp án khác. Mà đâu phải đợi lúc đã nên duyên chồng vợ, kìa, hãy nhìn sang Thúy Kiều. Nàng lộng lẫy tài hoa đã khiến biết bao tài tử say đắm nhưng khi đến với Kim Trọng thì sao? Chỉ mới hẹn hò, chưa trao thân xác cho nhau nhưng tự nàng đã thấy mình thuộc về người tình. Ngược lại, Kim Trọng cũng thế thôi. Sau gặp gỡ đó, cả hai đều có quyền tơ tưởng, lén phụng đến ai khác. Tóm lại, chỉ một lời hẹn ước, các đôi lứa đã tự điều hành vì, chứ huống gì đã "ăn nằm" với nhau.

Về "lý thuyết" là vậy. Tuy nhiên, cuộc đời lại không đơn giản chút tẹo nào.

Nếu con người ta lúc nào cũng suy nghĩ nghiêm túc như thế, có lẽ, các tình huống trong tình cảm sẽ nhạt đi nhiều lắm. Sẽ không có những gây gổ, những bất ngờ, những dằn vặt, những đốn đau... giúp người ta cảm thấy đời sống thì vị hơn. Nói nghe lạ, lúc xáo trộn trong cảm xúc lại khiến đời sống thăng hoa, chứ không phải rắc rối hơn à? Đúng vậy, tâm lý con người đôi lúc kỳ cục lắm. Khó có thể lý giải một cách rạch ròi, cân đong đo đếm một cách khoa học. Anh chàng Tú Xương tài hoa nhưng lặn lội, "*Tám khoa chưa khỏi phạm trường quy*", thi rớt ạch ẹi nhưng bù lại có bà Tú rất mực thương chồng. Được vậy đã yên phận rồi, phải không? Không, anh chàng vẫn cứ tơ tưởng bóng hồng "ngoài luồng": "*Non non, nước nước, tình tình/ Vì ai ngờ ngẩn cho mình ngẩn ngơ*".

Đàn ông nào cũng vậy thôi. Giây phút ngẩn ngơ này, đã khiến đời sống tình cảm của họ thăng hoa hơn, giàu cảm xúc hơn và cảm thấy đời vui hơn. Và lúc quay về, họ cảm thấy mình phải có trách nhiệm hơn với mái ấm đang có. Đây là sự thật, chứ không phải sự bào chữa. Chỉ có những kẻ thiếu bản lĩnh, mới lấy cái ảo thay thế cái thật đang hiện hữu. Có điều, những lúc ấy, nếu ứng xử không khéo có thể gây sóng gió, ồn ào, mệt cả đầu nhưng rồi, họ vẫn cứ lao vào như một lẽ tự nhiên. Lúc ấy, lý trí đã "đi chỗ khác chơi", chỉ còn lại nhịp đập điên cuồng trong cảm xúc. Không phải họ rẻ rúng tình cảm đang có, bạc bẽo nghĩa vợ tình chồng nhưng họ còn có nhu cầu khác. Có những nỗi niềm riêng ở góc khuất trong tâm hồn.

Nhu cầu này, nỗi niềm riêng này có chính đáng hay không? Với người đàn bà, họ không cần biết. Chỉ cần biết chồng mình "*dạ nọ lòng kia*" thì đừng hòng yên thân. Họ "giải quyết vấn đề" tới nơi tới chốn, không bao giờ chia sẻ "chủ quyền" cho bất cứ ai khác, bất kỳ tình huống nào. Đâu chỉ riêng yếu điệu thực nữ, các đấng mày râu cũng "ích kỷ" vậy thôi. Không một người đàn ông nào cho phép "người của mình" tơ tưởng đến kẻ khác, dù chỉ trong suy nghĩ. Chung sống với nhau, nghĩ cho cùng là cả một chuỗi nghịch lý. Dù ai cũng tự ý thức như vậy nhưng rồi, chính họ lại cho phép mình được quyền thỏa mãn những nhu cầu khác.

Những nhu cầu về tình cảm của con người có muôn sắc màu. Mà dù có sắc màu gì đi nữa, thì người trong cuộc cần bình tĩnh phân xét, chứ đừng vội vàng "nâng quan điểm" cho rằng người này phản bội người kia. Đánh giá như thế là hạ thấp nhu cầu thẩm mỹ, tâm lý đa chiều của con người. Trong xã hội, có rất nhiều người thành đạt, ngay cả chuyện chăn gối hằng đêm cũng "hoàn thành nhiệm vụ" một cách xuất sắc. Chung sống hạnh phúc "như chim liền cánh, như cây liền cành", vậy mà, họ vẫn có những nhu cầu khác về tình cảm. Tại sao? Hôn nhân không phải là lúc giai đoạn kết thúc mọi mối quan hệ.

Có thể, vào một ngày đẹp trời thay vì ở nhà hủ hí với vợ con, họ lại thích tếch xuống phố cà kê dê ngỗng với cô nàng mới quen. Cô nàng này chưa chắc đã hơn gì vợ mình, nhưng có thể do tính nết, nhan sắc ngồ ngộ, giọng nói hay hay, tiếng cười mơn trớn nên thúc giục họ phải tìm gặp cho bằng được. Gặp gỡ, cũng chỉ dăm ba câu chuyện trên trời dưới biển, trăng mây tuyết

nguyệt, vô thường vô phạt rồi... về. Chỉ có vậy thôi. Mà nếu, táo bạo hơn một chút, có thể liều lĩnh ghì cô nàng về phía mình để cầu lấy nụ hôn lạ lẫm như trái chín đầu mùa thì đã sao? Nghĩ cho cùng, các tình huống này cũng "bình thường thôi". Chẳng có gì phải âm ỉ cả. Mọi chuyện chỉ trở nên âm ỉ, nếu mối quan hệ này không dừng lại đó mà ngày càng có nguy cơ đi xa hơn. Vậy thì, giới hạn của sự việc đến đâu là do cả hai quyết định và điều chỉnh.

Lại nữa, mỗi con người luôn có nhiều mối quan hệ khác nhau. Có thể là mỗi tình thời đi học, không đến với nhau được, rồi đường ai nấy đi nhưng khi tình cờ gặp lại có thể tránh được cảm xúc cũ bồi hồi dậy sóng? Một câu chào hỏi, một cuộc hẹn hò ở quán cũ của ngày xưa thân ái có thể diễn ra lắm chứ? Giây phút này có thể chấp nhận được không? Được quá đi chứ, nếu người đàn ông chỉ dừng lại đó chứ không đại dột "đứng núi này trông núi nọ", quên bém đi "hậu phương vững chắc" đã tạo dựng từ bấy lâu nay. Vậy, vấn đề đặt ra chính là thái độ và ý thức của người trong cuộc.

Đừng bao giờ nghĩ rằng, khi đã vợ chồng thì người này hoàn toàn thuộc về người kia. Suy nghĩ như thế là máy móc, không phù hợp với chuyển biến tâm lý của con người nói chung. Mỗi con người, dù nam hay nữ, dù âm hay dương thì họ cũng có những góc khuất riêng mà ngày cả người đầu ấp tay gối, có với nhau vài mặt con cũng không thể chạm đến sự sâu kín ấy. Ai có thể quả quyết, cô vợ của mình đã quên đi nụ hôn đầu đời của năm mười tám với gã tình nhân đầu tiên? Dù mình sờ sờ ra đây, ve vuốt, mơn trớn mỗi đêm nhưng làm sao có thể cấm đoán từ trong tiềm thức của cô ấy đừng bao giờ nhớ lại kỷ niệm chăn gối lúc chưa có mình?

Khó lắm.

Biết như vậy để thấy rằng, ngay cả khi chung sống với nhau, con người còn có những nhu cầu khác. Nói như thế này, ắt có người phùng mang trợn mắt cãi lại cho bằng được. Cãi rằng, "lửa gần rơm lâu ngày cũng cháy", ban đầu có thể chỉ là những tình cảm bạn bè, đồng nghiệp nhưng biết đâu họ sẽ "được đảng chân lân đảng đầu" thì sao? Đáng lo quá. Phải tìm cách ngăn chận, cấm đoán ngay thôi. Suy nghĩ này chỉ có thể của người yếu bóng vía, thiếu bản lĩnh và điều quan trọng là không tin vào người bạn đời của mình. Đã yêu thì thì tin. Tin chắc rằng, dù chàng/ nàng của mình thật sự có nhu cầu đó. Mà nhu cầu đó là lẽ tự nhiên, không thể dùng biện pháp hành chính để cấm đoán.

Trong trường hợp này, cách tốt nhất vẫn hãy đặt câu hỏi, vì sao có những chuyện mà chàng/ nàng lại chia sẻ với người khác? Khiếm khuyết ấy là do chính mình, chứ đừng đổ lỗi hoặc trách móc, dằn vặt người kia. Mà nghĩ cho cùng, trong đời ai cũng vậy thôi. Họ có những niềm riêng, những nhu cầu mà ngay cả người đầu ấp tay gối cũng khó có thể chia sẻ. Vì thế, khi đứng trước bất kỳ một tình huống nào, nếu thấy có "nguy cơ" đụng chạm đến "chủ quyền" có lẽ khôn ngoan nhất là người đàn ông/ phụ nữ đó phải tự hỏi chính mình, chứ không phải đổ riệt lỗi cho người kia.

Đã đến lúc cần thay đổi suy nghĩ, hôn nhân lứa đôi không phải kết thúc các mối quan hệ. Thế giới nội tâm của con người ta thiên hình vạn trạng. Làm sao có thể cấm đoán một người đã có vợ/ chồng không được quyền si mê một giọng ca hay, tơ tưởng một gương mặt kiều diễm dấu chỉ gặp thoáng qua? Không được có những lúc thư giãn với người bạn khác giới để chia sẻ một sở thích nào đó? Những tình cảm, cảm xúc ấy chỉ giúp đời sống tình cảm con người ta phong phú hơn thêm. Vấn đề đặt ra có lẽ cần thiết nhất vẫn là sự tự điều chỉnh hành vi của mình khi đón nhận tình cảm, cảm xúc ấy. Bởi lẽ, dù có bất kỳ nhu cầu, nỗi niềm riêng gì nữa thì đừng quên rằng bên cạnh mình còn có một người khác nữa. Người đó luôn đóng một vai trò thiết thực nhất trong cuộc đời mình.

THẾ GIỚI RIÊNG CỦA NÀNG

VỚI THẾ GIỚI CỦA NGƯỜI PHỤ NỮ HIỆN ĐẠI, lúc quan sát, tôi luôn xác tin rằng: Dù nhân loại có tiến bộ vượt bậc cỡ du lịch tận sao Hỏa thì đức tính thủy chung của họ vẫn như thuở hồng hoang. Nghĩa là mặc kệ nhu cầu về làm đẹp, quan niệm về cái Đẹp có thay đổi xoành xoạch như một thời trang thì họ vẫn "chắc dạ bền lòng" với người đàn ông của mình. Điều này ai ai cũng thấy, khỏi cần phải chứng minh gì ráo. Có điều sự thủy chung ấy trong thế kỷ 21 này lại có cách biểu hiện khác trước và đã khiến trở thành mối lo ngại ngáy của các đấng trượng phu. Ngày trước khi người phụ nữ e lệ bước lên xe hoa, khóc sùi sùi thương cha nhớ mẹ, trong lòng chỉ khắc ghi:

Chưa chồng đi dọc đi ngang

Có chồng cứ thẳng một đường mà đi

Đi đường nào? Chỉ có thể là con đường từ nhà đến chợ và quay về. Nói cách khác, con đường dài nhất của người phụ nữ thuở xưa chỉ từ nhà đến chợ. Do đó, không phải ngẫu nhiên khi lao tâm khổ tứ tìm hiểu lai lịch của bà chúa thơ Nôm Hồ Xuân Hương, nhiều nhà nghiên cứu uyên bác cho rằng chỉ có thể một đấng mày râu nào đó đổi tên mà thôi. Họ lập luận, đàn bà gì mà hết đi chợ hàng Cốc Cờ đến trèo đèo Ba Dội; hết đến viếng đền Sầm Nghi Đống đến dạo động Hương Tích? Đi tứ lung tung nhiều nơi khắp chốn. Nói như thế để thấy, khi nghĩ đến người phụ nữ thuở xưa, trong óc chúng ta luôn nghĩ thế và tin thế. Mà thật thế chứ có nguy hiểm gì đâu, văn học Việt Nam lâu nay đã khắc họa chân dung của mẫu nhân vật nữ luôn toàn tâm toàn ý lo cho mái ấm. Ở nơi đó, có một "ông trời con" được gọi tên huê mỹ là "chồng". Ai lời ong tiếng ve, ai nói gì cũng bỏ mặc ngoài tai; hoặc nghe từ tai này lọt qua tai kia. Trong sâu thẳm tâm hồn của họ chỉ là sự nhắc nhở mà họ luôn tự giác chấp hành: "*Có chồng như ngựa có cương/ Chưa cay cũng chịu vui thương cũng nhờ*".

Thế rồi, do nhiều yếu tố tác động khác nhau từ xã hội đến nhu cầu đòi hỏi của giới tính đã khiến người phụ nữ hiện đại đã chệch khỏi ngoài khuôn khổ đó. Có câu chuyện thật đến một trăm phần trăm, nghe tôi kể lại, ai cũng cho là "hư cấu". Đại khái, khi về nhà chồng, cô ta có đem theo một chiếc hộp niêm kín và giữ gìn cẩn thận. Cấm tiệt không ai được sờ đến, kể cả chồng. Thỉnh thoảng, lúc nhàn rỗi việc nhà lại thấy nàng đem ra sau vườn, lặng lẽ mở chiếc hộp ra và đọc những gì trong đó suốt vài tiếng đồng hồ. Rồi lại cất kỹ. Anh chồng nghi ngờ lắm, tò mò lắm nhưng bắt bẻ làm sao bởi nàng vẫn mỗi ngày "nuôi chồng ngoan, dạy con khỏe" kia mà. Ngày nọ, nhân lúc vợ vắng nhà, anh chồng thậm thò thậm thụt mở cái hộp kia ra. Anh thấy gì? Anh bàng hoàng nhận ra những lá thư tình thời con gái mà nàng vẫn giữ kín. Ai ngờ, nàng quay về, bắt gặp và phong ba bão táp, sóng gió nổi lên. Người thì ghen, kẻ thì giận. Giận bởi thế giới riêng của mình, chỉ mình biết đã bị xâm phạm thô bạo! Lỗi này có thể tha thứ được không?

Câu chuyện nhỏ này cho thấy, không phải lúc có chồng là người phụ nữ thời nay đã triệt tiêu cái tôi, cái cá nhân. Khác với thế hệ đàn chị, dù vẫn thủy chung như nhất "*Ghe bầu trở lái về Đông/ Làm thân con gái thờ chồng nuôi con*" nhưng họ vẫn có một đời sống riêng. Mà ngay cả chồng đôi khi cũng khó có thể cảm thông, chia sẻ.

Ngày kia, sau bữa cơm chiều, vợ mới bảo chồng là chủ nhật tuần tới sẽ vắng mặt suốt cả ngày. Sáng sớm đi và tối mịt mới về nhà. Chồng ngạc nhiên như tưởng vợ vừa trên trời lọt xuống đất nên phát ngôn nghe chẳng xuôi tai chút nào, bèn gặng hỏi: "Tại sao?". Hỏi đi hỏi lại nhiều lần, nàng chỉ đáp: "Bọn lớp em họp mặt sau nhiều năm ra trường và quy định là chỉ bạn học với nhau, không ai được dẫn theo chồng con, vợ con". Anh chồng nghe ù cả tai. Biết quá mà, cái thằng bồ cũ của vợ cũng xuất hiện trong dịp này chứ gì, y vừa ly dị vợ nữa chứ. Tê tái quá. Chỉ nghĩ đến đó, tự nhiên như sự vận động của bản năng, ngay lập tức anh chồng đập tay xuống và quát lên như Võ Đông Sơ giữa chốn sa trường: "Không!". Quyết định này có là khôn ngoan?

Hoàn toàn không. Người đàn ông này hoàn toàn không hiểu gì về tính nết, sở thích, nhu cầu riêng về "một nửa" của mình.

Do nhiều mối quan hệ xã hội nên người phụ nữ có nhu cầu về giao tế, xã giao mà đôi lúc không cần đến sự xuất hiện của người chồng. Họ cần những buổi chiều cùng cô bạn gái đi shopping, đôi khi chẳng phải vì mua sắm gì, chỉ đơn giản là cuộc trò chuyện linh tinh như thời còn đi học; hoặc tranh luận về bộ phim mới xem, quyển sách mới đọc...

Sai lầm tai hại nhất của người đàn ông ở chỗ, họ nghĩ rằng khi đã ăn nằm với người vợ/ người tình thì nhan sắc ấy đã hoàn toàn thuộc về mình. Trật lất. "Chuyện chăn gối", trao thân là cần thiết nhưng không phải là tất cả. Nó không còn là "gót chân Asin" mà người đàn ông có thể nắm giữ một cách tuyệt đối được như Phật Bà thu tóm Tề Thiên trong lòng bàn tay. Sự êm ả, cần một bờ vai để nương tựa thì thời nào, không gian nào người đàn bà cũng cần, nhưng thế kỷ 21 này họ còn đòi hỏi nhiều hơn, rất nhiều lần hơn. Họ đòi hỏi, trước hết người đàn ông đó phải tôn trọng sở thích riêng của họ.

Thử hỏi, người đàn ông nào không thích khám phá những điều mình chưa biết để có cảm giác mới? Thì họ cũng vậy. Họ xem phim, xem kịch, đọc sách, nghe nhạc chẳng hạn, thích có đêm khuya được một mình tận hưởng: *"Lớp sóng mơn man thịt mềm, da ngát hương/ Nào ngờ sóng cuốn trôi đi lâu vàng trên bãi hoang..."*. Lẽ ra, trong lúc thân mật trăng non ấy, cứ để cho nàng được làm cái điều mình thích, anh chồng lại ngăn cản bởi lý do rất "chính đáng": "Sao lại thế em, chẳng lẽ bỏ anh nằm đây một mình?". Thì một mình trong giây lát đã sao? Anh biết thế, nhưng điều sâu kín không dám nói ra là chẳng lẽ cô ta cần tìm lại kỷ niệm với người tình cũ chẳng? Thế là, người phụ nữ gặp sự ngăn cản rất quyết liệt. Chuyện nhỏ như con thỏ, lập tức thành lớn chuyện.

Lại có nhiều người đàn ông thổ lộ tâm tình một cách nghiêm trọng, đại loại, vợ mình dạo này "trở chứng" quá, tự nhiên lại đòi cuối tuần lên Đà Lạt nghỉ mát. Mà có biết đi với ai không? Đi một mình! Thế có quái đản không? Thật ra chẳng có gì phải kinh ngạc, đôi khi người phụ nữ cần những lúc như thế. Chỉ một mình, lẻ loi và đơn độc để tìm lại cảm giác sống cho mình mà lâu nay do túi bụi chuyện chồng con khiến họ quên bồng đi. Nghe giải thích như thế, anh bạn tôi gật gù đồng ý nhưng bí mật thuê một thám tử tư theo dõi. Kết quả, mất một số tiền lớn mà chẳng tìm được một bằng chứng gì chứng minh cái nỗi ám ảnh là vợ lên vùng đất Mimôsa hẹn hò cùng gã đực rựa nào đó.

Có những lúc, lướt dạo qua vài trang facebook của nhiều người, tôi có cảm tưởng họ đang độc thân, không có bất kỳ một ràng buộc nào bởi những gì họ viết mỗi ngày đều rất riêng tư, không hề có bóng dáng gì của người đầu ấp tay gối. Hỡi các đàn ông trên trái đất này đừng lấy đó làm phiền lòng, hãy nhớ rằng, những lúc ấy họ đang sống cho chính họ. Họ cần một thế giới ảo chia sẻ với cảm nghĩ rất thật của mình. Ngược lại, đôi khi họ cũng cần thế giới thật để cho họ được tận hưởng với cảm giác ảo. Chẳng hạn, một màu son tím trên môi của nữ minh tinh điện ảnh kia rất gợi cảm. Ngày nọ, họ muốn thử để tìm qua gương soi một hình ảnh khác của chính mình. Anh chồng nếu lấy làm lạ, cứ phớt tỉnh Angelê, đừng gặng hỏi làm gì cho mất công bởi họ cũng chẳng nói thật.

Với những người phụ nữ của thời hiện đại này, họ có những biểu hiện khiến người đàn ông lấy làm lạ, dù vậy cũng khó có thể can thiệp được. Bạn tôi có người bạn gái rất mê kịch, do đó, trong danh bạ có đến vài số điện thoại của những tay đạo diễn nổi tiếng và "sát nữ đại hiệp". Nàng cho biết, những lúc cần tìm hiểu gút mắc chi tiết gì trong vở kịch nào đó là có thể hen hò cà phê trò chuyện, tranh luận. Nhiều người "cảnh báo" hãy xem chừng tính nết của nàng nhưng bạn tôi vẫn phớt lờ. Đơn giản, anh không biết gì về kịch cợt nên không thể bình luận cùng nàng. Vấn đề tương tự này, nhiều người đàn ông đã gặp phải. Tuy nhiên cách ứng xử phải như thế nào? Có người nhìn ra bản chất của sự việc; ngược lại cũng có người bực bội ra mặt. Mà thật ra, sự áp chế, ngăn cấm đều khó có thể đem lại một kết quả khả quan nào.

Trong mỗi quan hệ ràng rịt xương thịt, thiết nghĩ sự tin tưởng, tin cậy lẫn nhau bao giờ cũng cần thiết. Cứ giao ước với nhau những gì mà cả hai có thể chấp nhận, rồi cứ "theo đó mà làm", khỏi phải ầm ỨC, tò mò, ghen bóng ghen gió cho mệt xác. Khi người phụ nữ có được thế giới riêng của họ cũng là điều giúp cho họ thêm năng lượng sống đầy thôi. Quá khứ hoặc sở thích riêng của họ cũng là một thứ năng lượng. Người đàn ông có bản lĩnh ở chỗ không can thiệp sâu mà biết cách "quản lý" từ xa một cách khôn khéo. Được tôn trọng, được tin cậy thì chẳng người phụ nữ nào vượt ra ngoài sự quy ước chung. Hơn ai hết, chính người phụ nữ luôn tự ý thức đâu là giới hạn trong thế giới riêng ấy và hãy để cho họ tự điều chỉnh.

AI LÀ "TRỤ CỘT" ?

TRONG GIA ĐÌNH, ai là "trụ cột"? Câu hỏi này, nếu đặt ra ở thế kỷ trước ắt sẽ bị đánh giá "té giếng", "chạm mạch"! Sự phân công của xã hội thuở ấy quy định vai trò đó mặc nhiên thuộc người chồng. Tính cách của phái mạnh phải xông pha đầu sóng ngọn gió, đứng mũi chịu sào, chu toàn mọi chi tiêu, sinh hoạt trong nhà. Thành công của họ được ghi nhận không chỉ "thăng quan tiến chức" mà còn là cơ ngơi nhà cửa, mua sắm tiện nghi trong nhà...

Sự "phân công" này bất hợp lý ở chỗ, sau khi bước lên "xe hoa", người phụ nữ không còn có cơ hội tiến thân nữa. Họ đóng vai trò hết sức thụ động: *"Đi đâu cho thiếp đi cùng/ Đói no thiếp chịu lạnh lòng thiếp cam"*. Họ hoàn toàn phụ thuộc vào năng lực, sự "ban phát" của người đàn ông. Nếu người chồng biết lo gia đình thì được nhờ, còn không, cắn răng mà chịu. Tất tật mọi thứ phải ngửa tay nhận đồng tiền từ chồng nên hầu như họ không có quyền hành gì đáng kể. Vị trí "sáng giá" nhất của họ chỉ trong cái bếp. Nếu có ra ngoài, cũng chỉ từ nhà đến chợ. Do đó, làm sao họ có điều kiện tham gia, bàn bạc, thảo luận các vấn đề xã hội khi tầm nhìn quanh quẩn trong bốn bức tường?

Dần dà quan niệm lỗi thời này đã thay đổi.

Thời buổi này, hôn nhân không phải thời điểm thủ tiêu ước mơ "vượt lên chính mình" của người phụ nữ lúc làm vợ, làm mẹ. Mà lúc đó họ bắt đầu có điều kiện khẳng định vai trò của mình trong bình đẳng giới. Không chỉ hoàn thành việc nhà, thiên chức duy trì nòi giống mà họ còn có quyền khẳng định tài năng, thực hiện khát vọng như mọi người đàn ông. Không chỉ đóng vai trò "hậu phương" mà họ còn là "đôi bạn cùng tiến" song hành với chồng ngoài xã hội. Thế thì khi trở về nhà, vai trò "trụ cột" thuộc về ai, còn tùy thuộc vào năng lực, uy tín, sự thành công, thu nhập của một trong hai người.

Thực tế đã cho thấy, không ít phụ nữ không chỉ giỏi giang việc nhà, mà còn "dọc ngang tung hoành" ngoài xã hội, làm sếp lớn nắm trong tay biết bao "quân" có cả "đắng mày râu". Đã thế, do có học thức, hiểu luật pháp, tạo được nhiều mối quan hệ rộng rãi nên họ còn được người khác tin cậy hỏi ý kiến khi cần tham khảo, tư vấn một vấn đề nào đó. Tóm lại, họ đã "chen vai sát cánh" giữ vị trí không kém bất kỳ đàn ông nào. Trên bước đường khẳng định vai trò tích cực ấy, tiếc thay dư luận xã hội không hẳn đã đồng tình, biểu dương họ.

"Cưới vợ giỏi quá cũng chẳng hay ho gì".

Ô hay! Nghe lạ tai quá. Thế mà có đấy! Nhiều người đàn ông đã thốt lên náo nùng như thời bao cấp mất sổ gạo. Do cô vợ năng nổ, tháo vát, có bằng cấp nên đứng ra đảm đương chức vụ giám đốc một công ty lớn. Trong những cuộc chiêu đãi, ký kết hợp đồng anh chồng cũng đi theo nhưng sự xuất hiện ấy mờ nhạt. Đối tác không quan tâm đến bởi anh ta không hiểu biết gì về chuyên môn, thậm chí ngoại ngữ một chữ bẻ đôi cũng không. Thời gian đầu, anh chồng còn đi theo với mục đích có thể "nâng ly" đỡ vợ; còn là "canh me" tay nào lén phéng "xáp lại gần" nhưng riết thấy mình thừa thãi nên đành chịu trận ở nhà. Lại có những lúc do lời mời từ đối tác, cô vợ khăn gói lên đường vì vụ nơi này nơi nọ thì anh chồng hậm hực, tỏ ý không bằng lòng. Đành ngậm bồ hòn, chẳng lẽ "ăn ké" theo suốt mời của bà xã? Tâm lý đàn ông cũng lạ, không chỉ muốn đóng vai trò "trụ cột" trong tổ ấm mà ngay cả lúc giao tế, cũng muốn thiên hạ biết rằng cô ấy có là gì đi nữa thì cũng phải dựa vào "trụ cột" này này. Có như thế, họ mới thấy mình thật sự có uy quyền, mới đáng mặt đàn ông!

Trong những tình huống này, có người khôn ngoan, thức thời tự nâng mình lên bằng cách tranh thủ thời gian học tập, trau dồi chuyên môn để có cơ hội tiến thân "cạnh tranh" với vợ. Ngược lại, cũng có người lực bất tòng tâm bèn lý sự cùn, hạ thấp uy thế của vợ với có "thiên hạ đàm tiếu" những mối quan hệ của vợ! Thật ra thiên hạ chẳng ai nghĩ vậy, nhưng với tư cách là chồng, là "trụ cột" không ít người đã chạnh lòng, hậm hực vì mình "dưới cơ" của vợ. Bề mặt

chưa?

Mà đàn ông cũng kỳ cục, khi vợ làm ra tiền nhiều hơn, giỏi giang hơn lẽ ra phải vui mừng thì nhiều người đâm ra mặc cảm "ăn bám vợ". Những chuyện tréo ngoe này khá phổ biến. Do đó, có những phụ nữ tinh tế, dù làm ra tiền nhiều hơn, tài năng hơn và gánh vác mọi việc trong nhà nhưng lúc nào cũng tỏ vẻ bên chồng *"Ru đời đi nhé/ Cho ta nương nhờ lúc thở thàn"* - dù "cây tùng, cây bách" ấy dựa dẫm vào mình từ lâu lắm rồi. Cách xử thế ấy tự nguyện, họ không hề đóng kịch bởi mục đích "trong ấm ngoài êm" vẫn là mục tiêu quan trọng nhất.

Bên cạnh đó, cũng có những người chồng thức thời, chính thức thừa nhận vợ giỏi hơn mình, xứng đáng giữ vai trò "trụ cột" vậy việc gì phải "ganh tỵ" với vợ? Cách xử lý này không hề khiến người đàn ông "mất giá", "lép vế", "dưới cơ". Sự thừa nhận ấy chính là yếu tố cần thiết vun đắp hạnh phúc.

Cách ứng xử ấy, chính là người đàn ông khôn ngoan và có bản lĩnh.

"MÉO MẶT" VÌ EM VÔ SIÊU THỊ

CÁC NHÀ NGHIÊN CỨU TÂM LÝ CHO RẰNG, đã có tâm lý phổ biến là ngày càng nhiều phụ nữ thích mua sắm đến mức độ "nghiện". Hiện tượng này đã khiến nhiều đức lang quân kêu trời không thấu!

Trong các siêu thị, nếu quan sát những người đi mua sắm, ta có thể thấy rõ một hình ảnh khá phổ biến. Với phụ nữ, nếu đi chung với bạn bè hoặc chồng con gia đình, ta có cảm giác họ đi dạo trong công viên. Thư thái khoan thai. Không vội vàng. Không hấp tấp. Phong cách mua hàng đó khiến ta có cảm giác họ đang tận hưởng những niềm vui đang có. Ban đầu, có thể họ không có nhu cầu mua gì chỉ bước vào đó "xem cho biết" như một cách thư giãn nhẹ nhàng khi có thời gian rảnh rỗi. Thế nhưng, đứng trước bao nhiêu thứ hàng hóa, nào mẫu mã mới, nào model vừa ra đời... một cảm giác tự nhiên trỗi dậy là họ lại muốn mua. Mua cho biết chứ chưa chắc vì nhu cầu sử dụng. Rồi lại nhấn nha, thích thú xem cái này, sờ cái nọ.

Đứng trước món hàng này, dù không mua nhưng họ cũng cầm lên, sờ soi, ngắm nghía, bình phẩm, thỉnh thoảng phá lên cười vui vẻ rồi đặt lại vị trí cũ; qua món hàng kia, thích quá nên họ mất thời gian chọn tới lựa lui, thật ưng ý rồi mới đặt vào xe đẩy; đến món hàng nọ dù trong nhà đã có rồi, nhưng thấy mẫu mã mới, đẹp, tiện ích hơn là họ cũng chọn luôn...

Vì lẽ đó, mỗi lần "tháp tùng" theo vợ/ người tình vào siêu thị, người đàn ông luôn cảm thấy đau khổ nhất trên đời. "Mua gì thì mua cho nhanh rồi về". Câu nói đó hoàn toàn không có trong suy nghĩ của người phụ nữ. Còn đàn ông lại khác, chỉ mua những cái gì cần. Dù cần, nhưng vẫn ưu tiên cho cái cần nhất rồi "đánh nhanh rút gọn". Không rề rà ở đó làm gì, mất thời gian. Phụ nữ chưa chắc mua vì *cần*, họ mua vì *thích*.

Thích và cần có khoảng cách xa nhau lắm.

Khoảng cách ấy xa đến độ có lúc trong đầu người đàn ông chưa hề nghĩ đến. Cứ nhìn vào tủ lạnh thì biết. Đã không còn chỗ đặt thêm thực phẩm, rau củ quả gì nữa, vậy mà lần nào vào siêu thị họ cũng "vác" về bao nhiêu thứ khác nữa. Cứ nhìn tủ quần áo, giày dép, túi xách, vật dụng trang điểm... thì rõ. Thích là mua, dù có khi cả năm không hề dụng tới. Không ít ông chồng nhìn vào những gì vợ đã mua sắm chỉ biết thở dài sườn sượt.

Với người phụ nữ, mua sắm không phải lúc phung phí, vung tay quá trán, ném tiền qua cửa sổ mà mua mọi thứ cần dùng. Đầu chỉ cho riêng mình mà còn vì chồng con nữa. Đúng quá! Có điều sự mua sắm ấy thừa thãi quá mức đã khiến không ít ông chồng phải kêu trời nheo nhỏ trong cuống họng, chứ nào dám há miệng can ngăn. Can ngăn thế nào được? "Mua là mua cho cả nhà chứ nào phải riêng em đâu". Nghe vậy, bèn cãi, "Này em, nhưng cái này nhà mình đã có rồi". "Thì có sao không hở anh? Mua thêm để đó chứ nó có mọc cánh bay lên trời đâu mà lo?". Nghe lời ngọt ngào, thâm thĩ ấy dù hơi xiêu lòng cũng cố vót vát: "Mà cái này nhà mình chưa cần phải dùng tới em à!". "Ồ hay! Mua trước khỏi mua sau, khi cần có ngay. Đẳng nào cũng mua mà anh yêu?". Thấy chồng cũng chưa "tâm phục khẩu phục", bèn nói luôn: "Hơn nữa mẫu mã này đẹp. Anh cũng thích mà. Mình mua ngay đi anh, em sợ khi cần mua lại không còn thì tiếc lắm". Tự nhiên, lại lôi chồng đứng chung với mình về sở thích nữa? Hay thật.

Vậy đó, đổ ai có thể cãi tiếp?

Lại nữa, có "triệu chứng" không chỉ mua sắm vì thích mà còn do tò mò. Nghe nói nhà cô bạn vừa sắm máy tập thể dục, máy hút bụi đời mới, dù không có nhu cầu nhưng cũng phải tạt vào siêu thị xem sao. À giá cũng phải chăng. Thế là khệ ệ vác luôn về nhà cho "bằng chị bằng em". Có như thế, sau đó mới có thể "tám" với nhau chứng tỏ mình "sành điệu" không kém. Rồi, ngày kia thấy bà trưởng phòng mặc cái váy mới màu sắc nền nã quá, bèn hỏi chỗ bán rồi sắm cho mình một cái dù sau đó nó chỉ... nằm trong tủ quần áo!

Có nhiều anh chồng không hiểu tâm lý này nên "méo mặt" ngậm bồ hòn làm ngọt. Ngày nọ, sau khi cơm nước xong vợ chồng dán mắt vào truyền hình, thoáng thấy cô diễn viên điện túi xách cũng "hay hay" nên buột miệng khen lấy khen để. Vài ngày sau, bỗng dưng thấy cô vợ sắm một cái y chang. "Vì anh khen đẹp nên em mua đó anh". Hối ra mới biết, nửa tháng lương đã bay vèo!

KHI TỔ ẤM NHẢY LAMBADA

TỪ THUỞ KHAI THIÊN LẬP ĐỊA ĐẾN NAY, trong nhà chỉ có một người đàn bà làm chủ cái bếp. Đó là giang san riêng của họ mà không ai có quyền chia sẻ và can thiệp. "*Thương chồng nấu cháo le le/ Nấu canh bông bí, nấu chè hạt sen*". Thế mà, một ngày đẹp trời, thằng con mình "cứng như trứng húng như hoa" lại dẫn về một người đàn bà khác! Từ đây, từ cái bếp đến "tay hòm chìa khóa" không còn do mình "độc quyền" nữa mà phải san sẻ.

Từ cái nảy xẩy cái ung cũng là lẽ thường tình.

Thôi thì, tự an ủi chờ đến lúc có con, do thương cháu thì mẹ chồng sẽ "chín bỏ làm mười" chẳng? Chưa chắc, không khéo "cuộc chiến" lại chuyển sang hướng khác, nuôi dạy con chẳng hạn. Với thời đại khoa học tân tiến, nhiều bà mẹ chồng vẫn nuôi con theo kiểu "cổ điển": "Ngày xưa tao nuôi mấy mặt con toàn cây nhà lá vườn, có gì ăn nấy mà bọn nó cũng mập ú ừ!". Trong khi đó, con dâu lại có quan niệm khác. Thế là cãi nhau chí chóe dù cả hai đều chung mục đích vì sức khỏe của con, của cháu.

Người khổ tâm nhất trong "cuộc chiến tranh lạnh" dai dẳng này vẫn là người đàn ông. Ông (anh ta) đóng vai chồng khi đứng "phe" này; đóng vai con khi quay qua "phe" kia. Trời đất! Có một câu cũ xưa như trái đất mà ai trong "hoàn cảnh" này cũng phải kêu lên náo nùng như Võ Đông Sơn réo hỏi Bạch Thu Hà giữa chốn sa trường: "*Bên tình bên hiếu bên nào nặng hơn?*".

Bên nào cũng nặng.

Tôi đồ rằng, chính sự khác biệt của văn hóa, sự giáo dục của mỗi gia đình là nguyên nhân dẫn đến tình trạng éo le này khiến người đàn ông rơi vào tình huống: "*Ngoảnh mặt sang Tề e Sở giận/ Quay mặt sang Sở sợ Tề ghen*". Vậy, để có thể "hòa hợp, hòa giải" cho cả hai, người đàn ông phải đóng vai trò quyết định.

Trước khi chung sống với nhau, ăn đời ở kiếp người đàn ông phải có trách nhiệm giải thích, trình bày quan niệm sống của chính mình, gia đình mình cho người kia. Có như thế, khi bước chân về nhà chồng, cô dâu khỏi bỡ ngỡ và vô tình có những cử chỉ, hành động, lời nói... sai lệch nề nếp gia phong, phong cách sống đã hình thành trước đó.

Suy nghĩ như thế, sẽ còn lý giải được câu hỏi thuộc phạm vi xã hội đang diễn ra nhức nhối khiến ta giật mình: Vì sao vừa qua có những cô dâu Việt tìm đến cái chết tức tưởi lúc đang sống ở nước ngoài? Tại sao nhiều cuộc hôn nhân dị chủng của người Việt phải tan đàn xẻ nghé?

Đừng bao giờ ảo tưởng, khi yêu nhau chỉ cần "một túp lều tranh, hai trái tim vàng" là đủ. Bởi mối quan hệ vợ chồng dù diễn ra ở bất kỳ thời đại nào, dưới bầu trời nào thì nó cũng không tách khỏi quan hệ gia đình lẫn cộng đồng mà họ đang sống. Chính các mối quan hệ đó chi phối mạnh mẽ đến hạnh phúc của đôi lứa, trong đó có chuyện "*Thương nhau như thể nàng dâu mẹ chồng*".

Tôi không tin một cô dâu thuộc hạng "đá cá lặn dưa" có thể chung sống lâu dài trong một gia đình đạo đức, nề nếp; và ngược lại. Mà cô dâu ấy dù học thức, dù được giáo dục chuẩn mực, dù khôn khéo nhưng cũng chưa chắc sẽ không xẩy ra "cuộc chiến" với mẹ chồng hoặc gia đình chồng. Chẳng ai có lỗi ở đây cả, vấn đề là "nhập gia tùy tục". Còn người đàn ông đồ lỗi/ bệnh vực cho mẹ; hoặc vợ khi chứng kiến "sự cố" đang diễn ra không phải là đấng nam nhi có bản lĩnh.

Đọc đến đây, hẳn nhiều bạn sẽ gật gù và nhủ thầm: "Đúng quá, lý luận như thế nghe có lý nhưng bọn tớ đã cưới (sắp cưới) nhau, vậy phải làm gì để "ngăn chặn" ngay "cuộc chiến không tiếng súng" mà chẳng hề có ai mong muốn?".

Theo tôi, cách tốt nhất và dễ dàng nhất là cả hai nên có cái một "cái tổ" riêng. Lúc ấy, vợ chồng muốn gì thì đóng cửa dạy nhau. Muốn thu xếp thời gian cho công việc, ăn uống, nghỉ ngơi... thế nào thì mặc - không phải lo sự dò xét, đánh giá xét nét của mẹ chồng! Ngược lại các bà mẹ chồng cũng nên chấp nhận "phương án" này bởi khi con mình có vợ - là nó đã bước vào một đời sống riêng mà vợ chồng nó chung trách nhiệm gìn giữ và vun vén. Dù thương con đến cỡ nào đi nữa, cũng đừng quên rằng sự dạy dỗ, can thiệp của mình đã không còn là yếu tố quyết định.

Đã thế, sự "quan tâm" thái quá của mình còn khiến cho hạnh phúc của chúng lắm khi lên xuống thất thường như điệu nhảy Lambada! Tội nghiệp ai? Con trai bà phải gánh chịu đấy thôi!

GÁI MÊ TRAI ĐẸP

VẬY LÀ HẾT CHỐI NHÉ. Lâu nay, cứ tưởng "*trai ham sắc, gái ham tài*", nhưng không. Khi rục rịch nghe tin Romeo, hoặc Don Juan hay Kim Trọng xuất hiện, lập tức nhiều cô nàng nhốn nháo lên. Hẳn nhiều người "ước mơ thầm kín" được ăn tối cùng chàng ở một nhà hàng bên bờ biển xanh, đêm ấy, chỉ hai người. Không cần ăn, chỉ nhìn chàng qua ngọn nến lung linh chắc rằng cuộc sống sẽ thi vị biết chừng nào. Thi vị đến nỗi câu thơ của Nguyễn Nhược Pháp phải sửa lại "*Mê chàng bao nhiêu người làm thơ*". Thi vị đến độ tựa truyện dài của Đoàn Thạch Biền phải đổi thành "*Tôi thương mà anh đâu có hay*".

Thật ra, chuyện gái mê trai đẹp cũng "bình thường thôi". Có gì phải e then, giấu giếm? Từ thời Tự lực văn đoàn xa lắc xa lơ kia, trong tác phẩm *Trống mái*, nhà văn Khái Hưng đã xây dựng nhân vật Hiền mê chàng Vội chải lưới như điệu đồ rồi. Sao lại không? "*Vội yên lặng cởi áo, xắn quần. Hiền kinh ngạc. Nàng thấy hiện ra một nhà lực sĩ cường tráng, mỹ lệ như một pho tượng cổ Hy Lạp. Nàng không lưu ý đến màu da rám nắng mà chỉ ngắm nghía những nét nhịp nhàng cân đối của một tấm thân thể hoàn toàn. Vội lại có khuôn mặt đều đặn, cặp mắt hơi xếch và sáng, cái cằm vuông...*".

Vậy là những ngày ở Đồ Sơn, Hiền đêm mơ ngày nhớ. Đâu riêng gì Hiền, nếu Vội xuất hiện thế kỷ này lại sống đôi cùng với "trai đẹp bị trục xuất", ắt các cô nàng chạy ùa theo đến độ quên luôn xô dép.

Không phải ngẫu nhiên trong lãnh vực nghe, nhìn từ điện ảnh, sân khấu đến ca nhạc... thường "nhân vật chính" phải đẹp trai ngời ngời. Yếu tố này, thuận lợi gặt hái tình cảm của công chúng - nhất là giới nữ. Đàn ông có tài lại thêm cả vẻ đẹp của đẳng thượng phu "*vai năm tấc rộng, thân mười thước cao*", thử hỏi cô gái nào lại không "ngất ngây con gà Tây"?

Được chiêm ngưỡng vẻ đẹp là nhu cầu tự thân của giới tính. Từ thuở khai thiên lập địa đến nay, con người nói chung ngày một hoàn thiện hơn. Điều này là kết quả của một quá trình tiến hóa, hơn nữa sự ra đời của công nghệ làm đẹp đã góp phần tác động đến ít nhiều. Phải thẳng thắn nói rằng, vẻ đẹp của đàn ông trước hết phải thể hiện từ hình thể đến cá tính. Người đàn bà đích thực không thích đàn ông có vẻ đẹp cũng "nữ tính" na ná họ. Ngược lại, đàn ông cũng vậy. Khi giới tính bộc lộ rõ ràng càng khiến người khác phải thích ngắm nhìn, còn "chiếm đoạt" được hay không là chuyện khác.

Trong thời đại mọi người đều được quyền tiếp cận với nhiều nguồn thông tin, rõ ràng có những quan niệm cũ đã thay đổi. Sẽ nhận được cái bữu môi, nếu ai đó vẫn khẳng khái "quan điểm lập trường" rằng, thì, là, mà "*Trâu đi tìm cọc chứ sao lại cọc đi tìm trâu*". Lại sẽ nhận được cái nhếch mép cười ruồi, nếu ai đó tỏ ra ngạc nhiên, không đồng tình với sự say đắm khi họ mê trai đẹp. Không tin à? Trên các trang mạng xã hội hiện nay đã có rành rành "*Hội mê trai đẹp*". Họ công khai bày tỏ không ngại ngùng, giấu giếm. Tại sao đàn ông gặp nhan sắc cỡ thần Vệ Nữ (hoặc chỉ na ná một chín một mười) có quyền công khai thốt lên, gào lên những lời tỏ tình bay bướm thì tại sao phụ nữ lại không có cái quyền ấy?

Có điều, cùng là mê vẻ đẹp người khác giới nhưng tâm lý, trạng thái tình cảm giữa nam và nữ có giống nhau không? Với người đàn ông, khi đã mê gái đẹp sẵn sàng như thiêu thân lao vào lửa, có thể "hạ mình" si mê rồi dại dột dù cô ta không địa vị gì trong xã hội, có thể "quên cả đường đi, lối về".

Với người phụ nữ lại khác.

Sự tỉnh táo của lý trí "thường trực" nhiều hơn nên họ có thể điều chỉnh mức độ, nếu thấy cần thiết. Họ không mù quáng rũ bỏ tất cả đuổi theo hào quang ấy. Họ có thể sưu tập nhiều, rất nhiều hình ảnh nghệ sĩ, diễn viên đẹp trai lưu trữ trong album; hoặc giấu ở folder trong laptop,

ipad cá nhân để thỉnh thoảng ngắm nhía, trầm trồ. Chỉ là xem, và dừng lại đó chứ không hề ảo tưởng về sự "sở hữu". Thậm chí, trai đẹp đó "bật đèn xanh" đi nữa thì họ cũng phân vân, đắn đo, suy nghĩ hơn thiệt phải đánh đổi giữa cái đang có và sẽ có.

Phụ nữ hay thật, mê là mê nhưng họ chẳng ngốc dại so sánh "traí đẹp" ấy với "lão" Khốt-ta-bít đang sờ sờ mỗi ngày. Sở dĩ như vậy, bởi "traí đẹp" vẫn chưa là tất cả. Họ còn đòi hỏi hỏi "traí đẹp" đó nhiều yếu tố "sát sườn" khác nữa mà họ phải đối mặt trong cuộc sống chung hằng ngày. Tâm lý đó đã được thể hiện từ ngàn năm trước, đến nay vẫn còn "ý nghĩa thời sự":

Chồng em áo rách em thương

Chồng người áo gấm xông hương mặc người

Họ thừa khôn ngoan, tỉnh táo để dừng lại trong chừng mực và giới hạn cho phép. Tuy nhiên, không phải ở độ tuổi nào họ cũng có được bản lĩnh ấy, sự tỉnh táo ấy. Nói như thế, bởi hiện nay không ít các bậc phụ huynh đang lo sốt vó chẳng hiểu vì sao con gái mình lại đâm đầu theo "cái thằng" cà nhổng cà nheo suốt ngày chỉ có mỗi "cái mã" bề ngoài?

Khó có thể trách, một phần còn do tâm lý của lứa tuổi mới lớn, chưa đủ kinh nghiệm và sự từng trải. Tuy nhiên, phần lớn còn lại vẫn là ý thức giáo dục, hướng dẫn từ người đi trước nữa. Ngắm nhìn và yêu thích "traí đẹp" không có gì phải phàn nàn, nó còn khiến ta thấy đời sống có lúc thăng hoa thi vị hơn. Còn nếu, từ chỗ mê "traí đẹp" đến gấn bó mãi mãi thì không thể dựa vào cảm tính.

BẢN LĨNH ĐÀN ÔNG

TRONG ĐỜI SỐNG, chỉ có nghệ sĩ mới cần một chút men để thăng hoa cảm xúc? Không, bất kỳ ai đôi lúc cũng cần cảm giác ấy. Vào một ngày đẹp trời, bạn bè lâu ngày gặp nhau bèn kéo nhau vào quán hàn huyên, tâm sự. Tất nhiên, lúc ấy, họ cần một chút men đáng câu chuyện thêm rôm rả, hào hứng, hào hùng, hào sảng, hào khí ngút trời. Đang ngất ngưỡng là đà, thú thật, dù không phải "bà tám", không phải dân nhậu chuyên nghiệp, và cũng không phải chuyên gia tâm lý nhưng tôi dám quả quyết rằng...

Sự quả quyết này, xin thưa rất quyết liệt, nếu ai cãi, tôi cũng quyết cãi đến cùng, cãi thấu đêm suốt sáng. Rằng, tôi quả quyết ở các cuộc nhậu trên toàn trái đất này, với đàn ông dù có nói xa nói gần, nói chuyện gì đi nữa, cuối cùng họ cũng chờ có hội để khoe "bản lĩnh đàn ông"! Điều thú vị và luôn tạo bất ngờ là bất kỳ ai cũng tự xếp hạng của mình là nhất. Số Một. Đứng đầu. Vậy mới là đàn ông. Trong sự tự hào ấy, chắc chắn một điều, người đàn ông nào cũng liên tưởng rằng, bản thân mình không khác gì loài sư tử trắng!

Thì cứ xem phim *Vua sư tử* của hãng Walt Disney thì rõ. Dù phim hoạt hình nhưng hình ảnh sư tử trông oách quá. Hùng dũng quá. Trời, không ít người đã rú, đã gào lên hào hứng khi quan sát sư tử trắng. Kìa, nó đi đứng khoan thai, trầm tĩnh nhưng khi lao vào con mồi thì nhanh như chớp! Cú nhảy của sư tử gọn gàng và dứt khoát, không rề rà, không ngần ngại mà dẫu ra đó. Do đó, không phải ngẫu nhiên, trong rừng sâu núi thẳm, các loài thú đều tôn sư tử trắng là vua.

Trong thế giới ấy, khi đã lên ngôi vua, chúa tể muôn loài thì sư tử trắng phải sở hữu sức mạnh về thể xác; sự linh hoạt, quyết liệt trong săn mồi; sự khoan thai trong ứng xử và nhất là vóc dáng uy nghi, đỉnh đặc... Và còn gì nữa? Tất nhiên là không thể thiếu tinh thần chiến binh trong sự vận động để tồn tại. Đàn ông nào lại không khát vọng được sở hữu những đức tính ấy? Mà nói thật, bằng kinh nghiệm của một người đàn ông đã từng "lên bờ xuống ruộng", trần ai khoai củ vì phụ nữ, tôi dám quả quyết rằng những đức tính ấy luôn quyến rũ, mê hoặc các mệnh phụ phu nhân, hoa hậu quý bà, siêu mẫu chân dài chết mê chết mệt đến độ phải "ngất trên cành quất".

Nói có sách, mách có chứng.

Ngày nọ, tôi cùng nàng du lịch tại một khu resort thượng hạng, đêm đó, tôi đã gọi điện thoại xuống chỗ tiếp tân. Tôi gào lên giữa khuya: "Yêu cầu bảo vệ lên bảo cô nàng xinh đẹp ở khu VIP im lặng giúp tôi. Cô ta cứ quất ầm ầm, tôi không thể nào ngủ được". Lời nói của tôi, tất nhiên rất uy quyền nên đầu dây bên kia vội vàng vàng: "Thưa ngài, cô ấy ở phòng nào". Tôi ưỡn ngực hùng dũng: "Ở chung phòng với tôi, là vợ của tôi chứ còn ai vào đây nữa?". Đột nhiên, tôi nghe tiếng cười khà khà rồi... cúp máy!

Sau này, tôi mới nghiệm ra rằng, phép ứng xử ấy không phải là bản lĩnh đàn ông. Đã đàn ông thì phải tự mình giải quyết mọi vấn đề. Thật vậy, người đàn bà nào cũng tỏ ra xem thường các đấng trượng phu mồm mép tép nhảy mà yếu bóng vía, dễ dàng bị họ bắt nạt! Dù không nói ra nhưng họ luôn nể phục người bạn đời có đức tính trầm tĩnh và quyết đoán. Hình ảnh của sư tử trắng đã giúp tôi tự tin nhiều hơn vì tôi biết sở dĩ sư tử trắng có uy quyền gần như tuyệt đối chính là tiếng gầm của nó. Có phải tiếng gầm ấy to như sấm sét rung chuyển cả rừng xanh? Không. Uy lực của nó là chỉ gầm khi cần thiết. Nếu không tin, xin mời bạn cứ hỏi... người phụ nữ đang ngồi bên cạnh có phải thế không? Tôi quả quyết, có đến 100% quý bà đồng tình gật đầu cái rụp.

Cứ nhìn từ phương Đông sang phương Tây, ta thấy sư tử trắng đã tạo nên một sức mạnh thuộc loại thượng thừa mà ta chỉ có thể dùng cụm từ: "Sức mạnh thanh thần". Thanh thần ở đây là sự tỉnh táo, khôn ngoan và có khả năng chinh phục bất kỳ đỉnh cao nào dù khó khăn, gian nan nhất. Đàn bà rất chán người đầu ấp tay gối hấp tấp, có những quyết định bốc đồng, thiếu chín

chấn; hoặc chỉ mới đạt vài thành công đã tự mãn "ngủ quên trên chiến thắng". Họ muốn người đàn ông của mình phải có tinh thần chiến binh của sư tử trắng, nghĩa là dù chưa thành công; hoặc đã thành công thì bất kỳ lúc nào cũng tỉnh táo, thanh thản đủ sức đương đầu, chinh phục mọi khó khăn sắp tới.

Từ các đức tính biểu trưng của sư tử trắng, ta thấy gì?

Thấy rằng, trong xã hội thời @ này, khi người đàn ông đóng vai trò trụ cột, giữ vị trí tiên phong đầu sóng ngọn gió trong mọi tình huống thì các đức tính biểu trưng của sư tử trắng vẫn là khát vọng của nhiều người. Khát vọng đó khiến họ biết mình sẽ làm gì để tạo nên một huyền thoại mới, tạo nên những chiến tích mới trong thời đại thế giới phẳng.

Tất nhiên, xin kể tai bạn và nói nhỏ rằng... Nói gì? Thú thật, lúc này đang lằng lằng một chút men nên cho tôi được quyền nói thật rằng, trong các "chiến tích" ấy không thể thiếu "bản lĩnh đàn ông". Tại sao? Ài đó đã nói, bản chất của đàn ông là "kẻ đi săn mồi", do đó, họ luôn khẳng định sức mạnh của mình mọi lúc, mọi nơi. Dù có thể trong công ăn việc làm không bằng người này người kia một chút, chẳng sao, nhưng dứt khoát lúc thể hiện "bản lĩnh đàn ông" thì bao giờ họ cũng nhất, số một. Lúc ấy, họ chấp luôn cả... sư tử trắng. Bằng chứng, tôi đang hùng dũng nâng ly nốc cạn trăm phần trăm hình ảnh sư tử trắng với tư thế "hoành tráng" nhất của người đàn ông luôn tự cho mình "bách chiến bách thắng". Không tin à? Sao lại không tin? Đâu riêng gì tôi, đàn ông nào có bản lĩnh cũng có quyền tự hào như thế.

ĐÀN ÔNG ĐI CHỢ, NẤU CƠM

Làm trai rửa chén, quét nhà

Vợ kêu thì dạ, bầm bà có tôi

CÂU "CA DAO" TÂN THỜI GIẾU CỘT, cười vào mũi những người đàn ông biết lo toan việc nhà. Họ không thể tưởng tượng tại sao trên đời này lại có người nhu nhược, hèn kém đến thế. Đã đàn ông, phải ngửa mặt lên trời, xông xáo "đánh Đông dẹp Bắc" nở mặt nở mày với thiên hạ, chứ làm gì phải "hạ mình" trong xó bếp? Đã thế lại còn xách giỏ đi chợ nữa chứ! Ra đến chợ còn cò kè bớt một thêm hai! Quái! Không thể nào tưởng tượng nổi.

Thật ra tùy theo mỗi thời đại, quan niệm về vai trò của mỗi giới tính đã có sự thay đổi. Trước đây, người ta nhất nhất cho rằng, đàn ông phải lao ra ngoài xã hội, chỉ cần đem tiền về đưa vợ là hoàn thành nghĩa vụ làm cha, làm chồng. Mọi việc còn lại là của vợ. Vợ không được quyền hó hê, há mồm buộc chồng phải nghĩa mắt đến những việc con con trong nhà. Bởi thế mới có chuyện rằng: Trong hội nghị tổng kết kinh nghiệm làm chồng, có người được hoan nghênh nhiệt liệt, chỉ vì: "Khi tớ đang làm việc, vợ tớ đến đứng xó rớ bên cạnh là tớ quát ngay cho một trận: "Này, tránh ra! Việc của tôi, bà không được đụng vào nghe chưa!". Vợ tớ nghe xong là im thin thít như thịt nấu đông. Đố mà dám há miệng ra cãi. Oách quá nhỉ! Hoan hô! Hoan hô! Một người đàn ông dũng cảm như thế thật hiếm có trong thời đại này. Cả khán phòng liên nhao nhao hỏi: "Anh làm việc gì mà bá sợ vậy?". Câu trả lời là: "Những lúc ấy thường là tớ tắm cho thằng nhóc, nấu nướng, giặt giũ, lau nhà, ủi quần áo, tưới cây... chứ làm gì nữa?".

Tôi tin chắc rằng, mẩu chuyện này đem "sao y bản chính" dẫu có tài kể chuyện cỡ bác Ba Phi cũng không thể đem lại tiếng cười hào hứng như trước. Tại sao? Bởi hành động giúp vợ đã trở thành sự hiển nhiên, chẳng còn là tình huống bất ngờ tạo ra sự ngạc nhiên nữa.

Quan niệm giúp vợ làm việc nhà, gần đây đã có sự thay đổi từ trong nhận thức của nhiều gia đình. Phẩm chất về người đàn ông lý tưởng cũng đã khác trước. Đại loại, trách nhiệm nặng nề hơn bởi họ phải phấn đấu đạt danh hiệu "hai giới". Giỏi chuyên môn để có thể lo toan mái ấm; giỏi việc nhà để đỡ đàn cùng vợ thu vén chuyện nhà cửa, dạy dỗ con cái.

Ơ hay! Vô lý quá, nói thế mà nghe được à? Cưới vợ để có người "nâng khăn sửa túi", chứ đâu phải gánh lấy thêm sự phiền toái, phải "thế này thế kia"? Nếu vậy, còn đâu thời gian để người đàn ông lo công danh sự nghiệp? Xin thưa, chẳng lẽ đã phụ nữ thì không cần phải có địa vị trong xã hội à?

Trong xã hội hiện đại, người phụ nữ không còn ru rú xó bếp, họ còn phải lao ra ngoài xã hội kiếm sống nữa. Họ cũng sử dụng lượng thời gian, làm công việc một ngày lao động không thua gì đàn ông. Rõ ràng, khi bước ra ngoài xã hội, cả hai đều "bình đẳng", đều lẫn xả trong công việc để có thể hoàn thành trách nhiệm cá nhân. Thế mà, có nhiều người đến chơi nhà bạn, lập tức "xõn mắt trái, ngứa mắt phải" khi nhìn thấy bạn đang cần mẫn phụ bếp giúp vợ. Lập tức, đánh giá vợ đang "ăn hiếp" chồng!

Vô lý dùng dùng!

Sao không ai nghĩ giùm, trong quá trình chung sống, người phụ nữ còn có thiên chức sinh con đẻ cái. Do nhiều hoàn cảnh, buộc họ phải đẻ con trai nữa kia, chứ toàn lũ "vịt giò" là không xong với chồng, gia đình chồng! Cái nhìn hạn hẹp sinh trai hay gái cũng là một áp lực không nhỏ. Không những thế, người đàn ông còn đòi hỏi "giàu vì bạn, sang vì vợ". Vì thế, người phụ nữ không được quyền "dầm chân tại chỗ" mà phải phấn đấu nhiều hơn về mọi mặt để "làm sang" cho chồng.

Xét về thể chất, nam và nữ tương đương nhau, chẳng ai có thể "trâu cày hùng hục" khỏe hơn ai. La đời thật, giặt tã của con, chạy ra chợ mua giúp vợ vài thứ lặt vặt, vén tay áo xông vào bếp lại bị (hoặc tự) đánh giá là biểu hiện của sự hèn kém, không đáng mặt nam nhi! Nói một cách rạch ròi, gọi đúng tên của quan niệm này chỉ có thể gói gọn trong hai từ "ích kỷ".

Không ích kỷ sao được, khi cùng lao ra đường kiếm sống, lúc quay về nhà, người đàn ông có quyền vác chân chữ ngũ, nằm khểnh vênh râu ngả ngời chờ sự phục vụ của vợ. Mà vợ có phải thần thánh gì đâu, cũng hai mắt hai tay nhưng vừa cơm nước, vừa dỗ con, vừa quét nhà, vừa giặt quần áo, vừa đủ thứ hăm bà lằng! Rồi có những lúc canh khuya gà gáy, con khóc ò e, đổi sữa thì vợ lại trần trọc mất ngủ; đã thế, chồng còn cao hứng đòi "tòm tem" thì cỡ mình đồng da sắt cũng trở thành "anh hùng thấm mệt"!

Thiết nghĩ, nếu thay đổi quan niệm cũ rích miệt thị, chê bai người đàn ông "đi chợ, nấu cơm" thì đó là một trong những cách thể hiện sự tôn trọng, quan tâm đến người phụ nữ. Giúp vợ làm việc nhà, không hề làm giảm "giá trị" mà chính là thước đo nhận thức về văn hóa, về trách nhiệm của người đàn ông trong quá trình chung sống. Hành động "nghĩa hiệp" ấy chắc chắn sẽ góp phần không nhỏ đem lại hạnh phúc của một gia đình. Bởi qua đó, nó còn thể hiện bản lĩnh vững vàng của người đàn ông trong cuộc sống.

Thử hỏi, người phụ nữ nào lại không yêu quý và thích chung sống với "anh xã" như thế?

ĐÀN ÔNG XÀI MỸ PHẨM

SUY CHO CÙNG, vẻ đẹp của người phụ nữ nếu không có sự hỗ trợ của các loại mỹ phẩm thì có lẽ sẽ không đến nỗi "*chim sa cá lặn*".

Tùy quan niệm mỗi thời, sự làm đẹp ấy có thay đổi. Mỹ phẩm làm đẹp mỗi thời cũng mỗi khác. Thế nhưng có một điều bất di bất dịch, không hề thay đổi theo năm tháng: Sử dụng mỹ phẩm trong nữ giới nhất định không thuộc độc quyền của một "đẳng cấp" nào. Dù hoàng hậu thời xưa đến Ôsin ngày nay cũng đều có nhu cầu làm đẹp bằng mỹ phẩm.

Nếu cuộc điều tra xã hội học dành riêng cho đàn ông, "*Sự chờ đợi nào khiến bạn oải nhất?*". Chắc chắn có đến 99% trả lời, họ ón nhất lúc chờ người yêu/ vợ trang điểm. Trời, cứ nhìn trên bàn trang điểm thì rõ, la liệt các dụng cụ, các loại mỹ phẩm đa dạng, phong phú không kém gì các hiện vật trưng bày trong viện bảo tàng!

Đã thế, khi họ bước ra khỏi nhà, có thể quên đem theo nhiều thứ, thứ gì cũng "bình thường thôi" nhưng dứt khoát luôn nhớ đến các dụng cụ làm đẹp. Mỗi sáng dù đã vào công sở thì việc đầu tiên, họ luôn tranh thủ soi gương một chút. Chỉ khi nào thật hài lòng những gì ở nhà đã "nhấn nhá" trên gương mặt, họ mới có thể yên tâm bắt tay vào công việc. Trong lúc tiệc tùng, dù đang ngon miệng nhưng thỉnh thoảng họ cũng kín đáo tô thêm chút son trên môi, kẻ thêm một đường viền trên mí mắt...

Song, thời công nghệ thông tin "bùng nổ" như hiện nay, có một điều kỳ lạ là ngày càng nhiều đấng mày râu thích sử dụng mỹ phẩm. Đàn ông cũng có nhu cầu làm đẹp như phụ nữ à? Nghe lạ tai quá. Quan niệm "*Trai ham sắc, gái ham tài*" đã thay đổi chẳng? Tất nhiên, nếu có "tài" (bao gồm cả tài năng và... tài sản), lại đẹp trai thì hoàn hảo biết mấy! Song vẻ đẹp của đàn ông không thể xếp trên chữ "tài" được. Có ai đó đem mấy tài tử Hollywood ra để nói rằng: "Họ chỉ được cái đẹp trai," hòng chứng minh chỉ cần đẹp trai cũng có thể nổi tiếng. Hãy nhớ rằng, chỉ riêng chuyện họ biết "phát huy" cái sự đẹp trai để làm sáng bừng màn ảnh, khiến mọi người phải khóc, phải cười - đó không phải tài là cái gì?

Thế mà bây giờ, nhiều đàn ông lại bỗng nhiên quay sang chăm chút, tỉa tót bộ mã của mình một cách bất thường.

Lý giải như thế nào đây?

Trước hết, có thể thấy phụ nữ khác đàn ông một trời một vực trong khoản sử dụng mỹ phẩm. Phụ nữ, không hề có một ai ngốc dại cho mình xấu, vì thế họ sử dụng mỹ phẩm bằng tất cả sự tin. Do tự tin "đã đẹp cần phải đẹp hơn một chút" họ có thể nhấn nha, chậm rãi như một thú vui, như trang điểm một bức tranh nghệ thuật.

Ở người đàn ông lại khác, họ sử dụng mỹ phẩm chỉ có thể do không tự tin. Họ cần những sắc màu, hương thơm của mỹ phẩm như một công cụ trợ lực giúp họ tự tin hơn, bản lĩnh hơn. Có thể chuyện đàn ông sử dụng mỹ phẩm bắt đầu từ giới nghệ sĩ. Do tác động ánh sáng trên sân diễn, họ cần phải trang điểm để có thể giúp nổi bật hơn tính cách vai diễn, thần sắc nhân vật v.v... Một vài khiếm khuyết được che đây, hình ảnh trở nên đẹp đẽ, dễ thương, dễ cảm tình hơn. Thế là một số chàng, trong cuộc sống đời thường cũng bắt trước thử xài mỹ phẩm khi tham gia một số sự kiện quan trọng. Thấy hiệu quả, thấy tự tin và được nhiều người yêu mến, thiện cảm hơn. Thế là xài luôn, lâu dần thành nghiện.

Tôi có anh bạn "đường đường một đấng nam nhi", chủ tịch một tập đoàn công ty đa quốc gia, nhưng bất kỳ lúc nào, ngày nào anh cũng phải tô son. Đơn giản, môi thâm đen do thuốc lá. Mỗi ngày, anh phải sử dụng sữa tắm trắng, vừa tắm vừa hát: "*Em có một ước ao, em có một khát khao...*"

Anh bạn kia, cũng chỉ vì một lý do nghe ra buồn cười, cô bồ nhí chê anh từ gương mặt có vết sẹo đến hơi thở sặc mùi thuốc lá. Thế là anh khệ nệ vác về nhà bao nhiêu thứ mỹ phẩm giúp mình thơm tho hơn, đáng chiều lòng người đẹp.

Tuy nhiên, có trường hợp khiến ta cảm thấy bị "chối" bởi có những người đàn ông trang điểm hơi bị "dầy". Họ sử dụng mỹ phẩm như một sự làm đom, từ kem nền đến phấn phủ, son bóng, rồi nước hoa xịt toàn thân; từ kem trị nám, nước tẩy trắng da đến sữa tắm mịn da v.v... Tất nhiên, sở thích này là quyền lựa chọn của mỗi người, chẳng có gì là sai vì không vi phạm đến chuẩn mực đạo đức. Do đó, không ai có quyền gì chê bai, nếu có cũng chỉ nghĩ thầm trong bụng. Dù không nói thẳng ra, nhưng hình ảnh đó, nói thật rất "mất điểm". Người phụ nữ cần vẻ đẹp của đàn ông ở tài năng, ở thân thể tráng kiện, trình độ tri thức, khả năng trong công việc v.v... chứ không chỉ các loại mỹ phẩm bù đắp trên thân thể.

Theo xu thế thời đại, chắc chắn các mỹ phẩm dành cho nam giới ngày càng "liên tục phát triển". Dù nó có tân kỳ, hữu hiệu đến cỡ nào thì quan niệm về vẻ đẹp đàn ông trong mắt phụ nữ vẫn không khác trước. Từ đó, ta đã có thể rút ra một kết luận.

KHI ĐÀN ÔNG KHÓC

LÀM GÌ CÓ CHUYỆN ĐÀN ÔNG KHÓC! Kỳ quặc! Trong tâm thức nhiều người, nhất là phái nữ luôn có suy nghĩ này. Tại sao? Lâu nay cộng đồng mặc nhiên quy định bất thành văn, đã đàn ông thì phải đóng vai trò trụ cột, là cây tùng, cây bách vững chãi. "*Nghìn tầm nhờ bóng tùng quân / Tuyết sương che chở cho thân cát đằng*". Họ phải đứng đầu sóng ngọn gió, đủ sức bao bọc đào tơ liễu yếu.

Từ thuở khai thiên lập địa đến nay, dù ảm ức, dù nỗi niềm đến thế nào đi nữa thì họ cũng không có quyền được khóc. Đọc lại *Kinh thánh*, chắc rằng, lúc bị đày xuống hạ giới nếu có khóc chỉ là bà Eva, chứ ông Adam có lẽ... không! Họ không được sụt sùi khi va vào bất kỳ cảnh ngộ nào. Có mạnh mẽ, người phụ nữ mới có thể nương nhờ. Có cứng rắn, người phụ nữ mới có thể tin cậy ở sự bảo bọc, che chở.

Trong khi đó, một sự thật hiển nhiên, các yếu điệu thực nữ nếu muốn khóc là khóc. Khóc cũng là một cách tỉ tê, nhỏ to tâm sự, trải lòng như san sốt cho người khác. Vì thế, lúc khóc người phụ nữ cần, rất cần những lời âu yếm, chân tình, vỗ về. Cần một người "luôn luôn lắng nghe, luôn luôn thấu hiểu" để tha hồ khóc cho đã nư. Tóm lại một câu chắc nịch rằng, khóc là biểu hiện của sự yếu đuối, là tính cách phổ biến của phụ nữ nên đàn ông không có quyền "bắt chước". Khóc đã là... "độc quyền" của nữ giới.

Chính vì thế mới là nỗi khổ của đàn ông.

Khổ quá đi chứ, dù có lúc muốn khóc rống lên một tiếng, khóc cho nhẹ nỗi lòng nhưng vẫn không dám. Ai cũng thừa biết, khi vui: cười; khi buồn: khóc vốn là thuộc tính của con người. Nhưng rồi, do quan niệm chung của xã hội nên người đàn ông phải tự "tiết chế" chính mình. Dù có nhiều bạn bè đàn đúm, bù khú thân thiết mà lúc buồn nhào ruột, muốn khóc lắm nhưng có cho vàng thì họ cũng không dám hu hu. Ấy là vì tự ái, vì sĩ diện. Còn gì bản lĩnh đàn ông?

Oái oăm thật, khi người phụ nữ dẫu òa lên chưa thành tiếng, chỉ vừa ngần ngật giọt vắn giọt dài đã có những cánh tay đưa ra an ủi, vỗ về, dỗ dành. Còn ở người đàn ông lại khác, dẫu có "ướt đầm như mưa" trước bàn dân thiên hạ thì nhiều người ái ngại, quay mặt nhìn nơi khác. Một phần vì tâm lý, họ không tin đàn ông có thể khóc, nhìn kỳ cục quá; một phần cũng có tính cách của giới mày râu. Ta hãy nghe nhà thơ Thu Bồn thổ lộ: "*Ngày mai tôi khóc em đừng dỗ/ Đừng dỗ khi nước mắt tôi rơi/ Con mưa sẽ tạnh khi trời hửng/ Đừng nói em ơi chỉ nửa lời*". Tâm thế này khá phổ biến ở người đàn ông, lúc ấy, họ không cần ai khác thương hại, dỗ dành, an ủi bởi khóc là việc cực chẳng đã. Không có thể thốt thành lời nên họ phải dùng đến nước mắt.

Có người, nước mắt ấy phải chảy ngược vào lòng, nếu để lã qua mí mắt chỉ bộc lộ sự yếu đuối. Nhưng rồi, do yếu đuối nên nhiều người đàn ông cũng khóc như thường. Họ cũng khóc thút thít, khóc rống, khóc rồn rảng như đứa trẻ lên mười. Anh bạn tôi là võ sư, "*vai năm tấc rộng, thân mười thước cao*" dưới tay anh cả hàng trăm môn đệ sẵn sàng trả nghĩa cho thầy. Oái oăm có trường hợp, họ nhìn anh hu hu mà chẳng giúp được gì. Vậy ai giúp?

Đêm nọ, sau khi đi nhậu say về đến nhà, anh vật vã trên giường và úp mặt xuống gối khóc ngon lành. Chị vợ hoảng quá, vì trường hợp này chưa bao giờ xảy ra nên gặng hỏi nhiều lần. Có sự ra làm sao mà chồng mình hôm nay lại yếu đuối như con cá chuối? Có chuyện "động trời" gì chẳng? Gặng hỏi mãi, lúc vỗ về, khi an ủi, cuối cùng vì nghe lời dỗ ngon dỗ ngọt của vợ, anh càng tăm tức, khóc rống lên như đứa trẻ bị đòn oan: "Em ơi! Bỏ anh, nỡ bỏ anh rồi! Hu hu, sáng mai nó đi lấy chồng!".

Trời đất! Lâu nay có mèo có mỗ à? Lập tức, một trận cuồng phong bão táp bùng bùng dậy sóng.

Vậy thì gặp một chuyện khó có thể chia sẻ với ai khác, người đàn ông cũng có thể khóc rất

ngon! Hiểu thế, ta thấy rằng, đó là lẽ bình thường. Họ cũng có lúc yếu đuối, mềm lòng và cần nước mắt nói hộ lòng mình. Khi ấy, điều gì khiến họ cảm thấy bất hạnh nhất? Câu trả lời chính là sự dửng dưng, bàng quan của người chung quanh. Dù đàn ông hay đàn bà trong tâm trạng, tâm cảnh ấy cũng đều cần sự quan tâm, an ủi ở người khác. Nếu người phụ nữ có thể ngã vào bờ vai vừa khóc, vừa thút thít thì người đàn ông lại không. Tính cách mạnh mẽ và do sự ràng buộc của nhiều mối quan hệ xã hội, gia đình đã kịp thời ngăn cản hành động cần thiết ấy.

Ta hãy nghe "người trong cuộc" là nhà thơ Thu Bồn tâm sự: *"Rồi khi tôi nín cho tôi nín/Đừng tưởng là em đã dỗ tôi/Dỗ tôi sao được mà tôi nín/ Tôi nín vì em khóc đó thôi"*. Đàn ông hay thật đấy chứ? Dầu đang khóc nhưng nếu thấy một người yêu thương mình vì mình mà khóc theo, lập tức giọt nước mắt kia lại đánh thức trong sâu thẳm tâm hồn họ sự mạnh mẽ vốn có. Họ nín khe ngay tắp lự.

Do đó, khi yêu một người, lúc nhìn thấy họ khóc thì vợ/ người tình đừng ngạc nhiên. Đừng chê bai họ yếu đuối. Ai lại không có lúc yếu đuối? Mà hãy dỗ họ nín khóc bằng tất cả sự yêu thương, cảm thông... Tùy vào tính cách, người phụ nữ nào cũng có cách khôn ngoan nhất để dỗ người đàn ông của mình. Điều này quan trọng. Mà còn thêm một quan trọng nữa là lúc ấy, hãy lắng nghe bằng trái tim để thấu hiểu lý trí của họ sắp mách bảo một điều. Lúc đàn ông khóc, chẳng gì họ có thể giấu mãi nữa. Họ đang cần được san sẻ một "bí mật", nỗi niềm gì đấy.

ÁP LỰC GẦY - BÉO

C HÀ, NHỮNG GÌ LIÊN QUAN ĐẾN PHỤ NỮ cũng đều... rắc rối. Cứ xét các quan niệm về vẻ đẹp hình thể thì rõ. Nó cũng thay đổi xoay xoi như một thời trang. Có lúc, phải vóc dáng đầy đặn, khỏe mạnh, có da có thịt mới được xem là đẹp; lại có khi mình hạc xương mai, liễu yếu đào tơ mới là vẻ đẹp nữ tính. Thậm chí, những ai sở hữu thân hình mảnh khảnh như cò hương lại được trầm trồ!

Trong khi đó, cánh đàn ông lại dễ dãi trong chuyện gầy - béo. Họ không mấy chú ý đến sự xuống cấp của thân hình, chẳng thắc mắc, chẳng âu lo vì sao bụng bia ngày càng phệ ra tựa thùng nước lèo, tại sao dạo này mình lại còm nhom đến vậy? Gầy - béo không là yếu tố làm nên "giá trị" của họ. Theo họ, điều khiến các cô, các nàng phải xách dép chạy theo là có rủng rỉnh xu trong túi, "có chỗ đứng" trong quan hệ xã hội...

Vì thế, chuyện này đàn ông xem nhẹ như lông hồng, chẳng gì phải âm ỉ thì người phụ nữ xem "động trời". Trước lúc lên giường ngủ, người vợ soi gương rồi mè nheo với chồng: "Mình ơi, trông em thật kinh khủng, béo ơi là béo! Mình cho em một lời nhận xét tốt hơn đi". Anh chồng sầm soi một lúc, rồi tỉnh bơ: "Ừ, mắt em tốt lắm!". Anh chồng chẳng "ngụ ý" gì, chẳng qua, anh ta nhìn nhận mập béo ốm gầy của nàng chẳng có gì quan trọng sát.

Không quan trọng à? Nhầm to. Với những người sau khi đã sinh nở, thường họ sờ sề hẳn ra, các vòng đo từ 1 đến 3 "biến dạng" kinh khủng. Thế là lo. Nỗi lo nhiều nhất vẫn là biết đâu "lão nhà mình" chê ổng chê eo rồi tơ tưởng đến cô khác! Thế là bằng mọi cách phải gấp rút lấy lại vóc dáng như thời còn son rỗi.

Trong một ngày, dù đang bận rộn đến mấy nhưng thỉnh thoảng họ lại tần ngần một chút, tự hỏi: "Dạo này, mình đã xuống/ lên được mấy gram rồi ta?". Nàng phỏng đoán, rồi hỏi ghé tai nhỏ bạn bè: "Nè, cái áo này chẳng hiểu sao dạo này tởm mặc hơi rộng. Có phải, tởm gầy hơn trước không?". Câu trả lời dù cảm tính nhưng cũng khiến họ âu lo hoặc mừng rỡ.

Do biết tổng tâm lý này nên có những anh chồng đôi lúc "đá giò lái" trêu chọc vui của nhà. Trong bữa cơm chiều ấm cúng, thân tình, anh chồng mở miệng khen vợ có "tư duy chiến lược" biết nhìn xa, trông rộng. Cô nàng hình mũi sung sướng, hỏi lại: "Nhưng mà chuyện gì cơ?". Anh chồng thủng thỉnh: "Dạo này báo chí thường đăng các thông tin về phương pháp giảm béo. Mà cách tốt nhất là hạn chế ăn uống. Vì thế, em nấu cơm bữa nào, bố con anh khó nuốt bữa đó, là do em chủ ý muốn... giảm béo từ xa cho bố con anh!".

Đùa thôi, bởi chỉ có đàn ông ngốc đại mới dám mở miệng "góp ý" thiếu tế nhị ấy. Thế nhưng, qua đó, ta thấy được cốt lõi của "vấn đề hệ trọng" vẫn là sự hạn chế ăn uống. Do lấy cái chuẩn "gầy mới đẹp" nên không ít người thực hiện chế độ ăn kiêng nghiêm ngặt đến nỗi phải... nhập viện! Đẹp đâu chưa thấy, đã thấy trút bao phiền toái cho người thân.

Không chỉ ăn kiêng, họ còn siêng năng vận động thân thể nữa. Nhịp sống thành thị dù tất bật, vội vã nhưng trong nhiều công viên, khu vui chơi công cộng ngay từ lúc tảng sáng, lúc sắp chiều nghe phát loa âm ỉ đủ loại nhạc trẻ trung, sôi động. Ở đó, cả trăm "hoa hậu quý bà" đủ cỡ chiều cao, chiều thấp với trang phục nhiều model sắc màu nhún nhảy, uốn éo theo điệu nhạc. Hào hứng lắm. Vui vẻ lắm. Trẻ trung lắm. Ai ai cũng muốn thon thả, mảnh mai hơn một chút. Hiện nay, còn có nhiều lớp tập yoga dành cho quý cô, quý bà mệnh phụ quyết tâm "cải tạo" vóc dáng. Trước đây, sau khi cơm trưa, tranh thủ nghỉ ngơi một chút, nay họ phải theo một thời khóa biểu khác. Chỉ ăn nhẹ rồi rủ nhau vào phòng tập. Họ tranh thủ khoảng thời gian đó bởi khát khao sở hữu một thân hình gợi cảm. Mà gợi cảm nhất theo "xu thế thời đại" là phải giảm béo!

Nói thật mà không sợ các người đẹp giận, theo tôi chuyện giảm béo ở họ cũng khó như cấm

tiệt đàn ông không được lén phéng đến bia rượu. Bởi thông thường sau những lúc tập yoga, thể dục nhịp điệu, ăn kiêng theo hướng dẫn của bác sĩ nhưng rồi... "ngựa quen đường cũ". Đừng nói ai xa, "bà nhà" của tôi đấy thôi. Sau một thời gian "ép mình" ăn kiêng cân, đong, đo, đếm từng ly từng tý các chế độ dinh dưỡng bỗng dưng sau đó lại thêm thứ này, thứ kia. Dù biết không nên nhưng vẫn tự cho phép "nhâm nhi" một chút, một chút thôi. Và cuối cùng tăng cân vù vù còn hơn cả trước! Bao nhiêu công sức xem như đổ sông đổ biển!

Vẫn biết hình thức, vóc dáng bên ngoài tất nhiên cần thiết nhưng không phải tất cả. Vóc dáng đẹp là khi nó phù hợp với thể trạng của mỗi người. Dù có béo, dù có gầy khiến người khác khen, chê nhưng tự thấy khỏe mạnh, hài lòng là đủ.

Không việc gì phải cố gắng, âu lo bởi nhận xét của thiên hạ. Khi nhắm mắt làm theo nhận xét, đánh giá của người khác chỉ thể hiện ta sự thiếu tự tin. Có không ít "người của công chúng" béo đến nỗi khi vừa họ vừa bước lên cái cân lập tức cổ tiếng nói to phát ra: "Bạn béo quá!" vậy mà vẫn được ái mộ như thường.

Sở hữu vóc dáng "chuẩn" là cần thiết nhưng trước hết hãy hỏi thể lực, sức khỏe của chính mình có ổn không? Bất kỳ chuyện gì dầu ăn kiêng giảm béo, ăn nhiều tăng cân thì yếu tố sức khỏe vẫn hàng đầu. Còn chuyện phù hợp với "gu" thẩm mỹ chung hay không chỉ xếp sau. Vì thế đừng nên theo ý thiên hạ bằng mọi giá.

TA THUỘC VỀ NHAU

DẤU HIỆU THĂNG HOA CỦA TÌNH YÊU, dễ nhận ra nhất là đến một thời điểm nào đó, cả hai đều muốn được sống chung, được thuộc về nhau. Dấu lúc ấy gặp bất kỳ trở ngại nào, họ cũng có thể nắm tay song ca hào hứng: *"Anh anh ơi! Xem người ta họ cưới nhau rồi. Em em ơi! Người tình tôi ơi! Em em ơi! Chuyện chúng mình cũng tính đi thôi."* Tuy nhiên, điều oái oăm là quan niệm về hôn nhân của giới tính lại khác.

Với người đàn ông, đám cưới là lúc cuộc trường kỳ "chinh phục" đã kết thúc. Đã qua rồi những thử thách gian nan từ thời gian, sức khỏe đến tài chính... Từ đây, đêm đêm có quyền gối đầu ngủ ngon, ngáy khò khò, không còn phải lo nghĩ gì nhiều nữa. Bởi nàng đã thuộc về mình. Về phía gia tộc họ hàng, bạn bè thì mình đã thực hiện chu tất những nghi lễ theo đúng bài bản; về phía pháp luật mình đã có tờ giấy kết hôn với một son đỏ chói. Nói gì thì nói, người đó đã là của mình.

Vậy còn gì phải lo lắng nữa?

Trong khi đó, với người phụ nữ thì sao? Sự trao thân hoặc chính thức ngón áp út đeo nhẫn cưới là bước đầu một hành trình lâu dài. Sự bắt đầu ấy đánh dấu ở nghĩa vụ thiêng liêng sinh con đẻ cái, lo toan mái ấm, là hậu phương vững chắc, là chốn trở về, nơi trú ẩn bình yên của người chồng. Dù có giỏi giang hoặc hèn kém, vụng về thì mình cũng đã là vợ, là dâu con trong nhà người ta. Nói gì thì nói, người đó đã là của mình.

Vậy còn gì phải lo lắng nữa?

Rõ ràng, cả hai suy nghĩ ấy có tâm thế giống nhau.

Điều tệ hại nhất của hôn nhân chính là virus "Lo gì! Đã thuộc về nhau" dần dà xâm nhập vào tư duy mỗi người. Nếu không tỉnh táo, không điều chỉnh ắt có ngày "chip điều hành" của cuộc sống gia đình sẽ bị lỗi, thậm chí... chết toi.

Ngày trước, mỗi lần sinh nhật hoặc kỷ niệm ngày cưới không cần nhắc nhở, chàng/ nàng cũng đều có những cử chỉ quan tâm lẫn nhau. Đôi khi chỉ một bó hoa, một tin nhắn ầu yếm chúc mừng, một vài tiếng đồng hồ dành cho nhau thì người kia đã tràn ngập hạnh phúc, phơi phới yêu đời. Nay thì khác hẳn, có gắng hỏi, người kia lại ngơ ngác như từ trên trời rơi xuống: "Ừa, ngày gì vậy ta?". Có chán không chứ? Có bẽ bàng không chứ? Có tủi thân không chứ?

Ngày trước, bất kỳ cái gì trong nhà hư hỏng từ đứt dây điện thoại đến ống cống nghẹt, chàng đều ra tay ngay lập tức. Vừa sốt sắng, vừa có trách nhiệm. Thử hỏi, một người như thế, ai mà không thương? Nay, chớ mà mong. Bởi thế mới có chuyện rằng, đang bù khú với bạn bè, "để" reo ầm ĩ: "Anh ơi, ống nước nhà mình bị hư. Nước đổ lênh láng ra sàn nhà, anh về sửa gấp!". "Anh đang làm việc. Anh không phải thợ sửa ống nước". 5 phút sau: "Anh ơi, máy giặt vừa bị hư, anh về sửa gấp!". "Anh đang làm việc. Anh không phải thợ sửa máy giặt". 4 phút sau: "Anh ơi, bàn ủi bị hư, anh về sửa gấp!". Bực quá, quát lớn: "Tôi đang làm việc. Tôi không phải thợ sửa bàn ủi". Rồi gác chân ung dung nhậu tiếp.

Lúc về đến nhà, mọi thứ hư hỏng đều "ngon lành", lạ chưa? Nàng nguyền: "Em gọi thợ đến sửa đây!". "Thợ đòi tiền công có mắc không?". "Không! Hẳn ta chỉ nói, hoặc cô cho tôi vui vẻ một chút hoặc cô nấu cho tôi bữa ăn ngon". Bèn hỏi tới tấp: "Vậy em nấu cơm cho hẳn hả?". Câu trả lời như thế nào? Rằng: "Bộ anh tưởng tôi là đầu bếp đây à?".

Chuyện này bịa nhưng có thể đúng về bản chất của những sự việc tương tự khiến mái ấm lung lay như gặp cơn bão lớn. Có thể nói, virus "Lo gì! Đã thuộc về nhau" có sức tàn phá hạnh phúc gia đình từ nhiều góc độ, từ nhiều tình huống thiên hình vạn trạng... mọi lúc, mọi nơi. Vì thế,

xin đừng chủ quan bởi virus này chỉ nảy sinh từ trong suy nghĩ của chính mình.

Tại sao có những lứa đôi hạnh phúc, sung sướng, hài lòng về nhau đến trọn một đời? Thậm chí, họ còn ước ao nếu có kiếp sau xin được tiếp tục "cây liền cánh, chim liền cành".

Đừng tin vào cách lý giải do họ vận dụng được nguyên tắc của tử vi, bói toán. Đại khái, chọn đúng "tam hợp", tránh được "tứ hành xung". Cách giải thích này nghĩ cho cùng là nhằm lẫn tránh trách nhiệm cá nhân khi va vấp vào sự đổ vỡ, canh không lành cơm không ngọt.

Thế họ có "bí kiếp" gì?

Câu trả lời duy nhất, cả hai luôn tự ý thức: "Tương kính như tân". Lời dặn dò ấy tưởng dễ mà khó và ngược lại. Dễ, vì cả hai biết rằng, hoa trái hôn nhân không thể nảy nở, xanh chồi nếu họ không giữ được cách cư xử, quan tâm như "*cái thuở ban đầu lưu luyến ấy*". Khó, vì nếu không thật lòng, không tự giác, chẳng ai có thể "diễn" mãi một đời. Rõ ràng, phải từ nỗ lực của hai phía. Khi con người ta ý thức như vậy, sẽ có nhiều điều đáng ghi nhận: Không chỉ đem hạnh phúc cho một mái ấm cụ thể mà còn là nhân tố góp phần hạn chế thói gia trưởng ở phái mạnh, nhất là ở đàn ông Á Đông. Ngược lại, qua đó, người phụ nữ cũng tự biết phải làm gì để xứng đáng là "hậu phương" đáng tin cậy của chồng.

Đời sống gia đình khác lúc đang yêu nhiều lắm. Nói một cách bóng bẩy, đó là lúc cả hai cùng đi trên một sợi dây mỏng manh, căng từ đầu chặng đường này cho đến cuối chặng đường nọ. Nếu biết tựa vào nhau, tựa vào điểm tựa "tương kính như tân", họ có thể giữ vững được thăng bằng và hân hoan, vui sống đến trọn đời. Còn không, sẽ có một kết thúc khác.

TƯỞNG "HAI" LÀ "MỘT"

TRONG QUAN NIỆM CỦA NHIỀU NGƯỜI, một trong những yếu tố cần thiết xây dựng mái ấm là cả hai phải hiểu nhau. Càng hiểu rõ tính nết của nhau, càng dễ biết xoay xở, đối phó, hòa giải với nhiều tình huống sẽ xảy ra trong đời thường. Ai không tin, xin cứ hỏi các bậc phụ huynh sẽ rõ. Khi con cái đến tuổi cập kê, thường đôi lần bà mẹ/ ông bố nói xa nói gần: "Cô/ cậu đó bố mẹ thấy được đó. Hai đứa con chơi thân với nhau từ nhỏ, hiểu rõ tính tình, nếu chung sống sẽ có nhiều thuận lợi lắm. Dễ làm lành lúc cơm không lành canh không ngọt. Già kén kén hom làm gì nữa? Tiến tới đi con". Những lời thủ thủ, chân tình ấy không khác gì lúc điện thoại nghe chị Thanh Tâm, chị Hạnh Dung, anh Bồ Câu tư vấn, ấy vậy mà nhiều người vẫn bỏ ngoài tai.

Tại sao kỳ cục vậy?

Có người cho rằng, hiểu nhau quá, hiểu nhau như hai người bạn chí cốt chưa hẳn tốt cho đời sống hôn nhân. Nói gì kỳ dzậy? Khi người này xem "đối tác" là bạn và ngược lại, tốt quá đi chứ? Không, quan hệ xã hội đặt trên cơ sở của tình bạn là tốt nhưng đời sống vợ chồng lại đòi hỏi nhiều yếu tố khác nữa, chẳng hạn sự khâm phục, ngưỡng mộ...

Với người phụ nữ, ý thức này rất rõ ràng, họ "nói thẳng ruột ngựa": "Bạn bè thì OK. Chơi chung bao nhiêu năm nên biết rõ tính nết "hắn" lắm. Dù "hắn" tốt, quan tâm lo lắng, chăm sóc, chiều chuộng mỗi ngày nhưng gọi "chồng" sao được?". Tôi ngạc nhiên quá bèn hỏi: "Ừa? Sao lại không?". Câu trả lời thẳng thừng: "Ồi! Thời sinh viên "hắn" thuộc loại "sát gái" có tiếng, đã thế, chuyện học hành luôn "dưới cơ"!".

Trong khi đó, chàng kia lại bảo: "Ồi trời, chúa khóc nhè đó, hể gặp chuyện nhỏ xiu như móng tay là đã bù lu bù loa. Mỗi dịp rủ đi chơi, trang điểm hàng tiếng đồng hồ! Ai chịu nổi?".

Vì thế, dù cả hai cảm thấy "thích" nhau, được gia đình, bạn bè ủng hộ, khen xứng đôi vừa lứa nhưng họ cũng né xa dần, chỉ giữ lại ở mức độ tình bạn. Trong những trường hợp này, họ không đến với nhau, chỉ vì hiểu quá rõ về nhau. Có thể, gặp người khác chắc gì đã bằng người này nhưng trong thâm tâm họ lại tự nhủ: "Thế càng hay, chẳng ai biết gì về quá khứ của nhau. Đỡ phải suy nghĩ mệt đầu".

Tuy nhiên, có những người vì quá hiểu nhau nên mạnh dạn "tiến tới". Có "*Đôi bạn ngày xưa học chung một lớp*", từ thời trung học lên đến đại học gần bó như hình với bóng. Đứng hồng kẻ thứ ba có thể chen ngang. Ai cũng mừng cho mối tình này, bởi thân thiết đến thế, khi thành vợ chồng sẽ hạnh phúc xiết bao. Anh bạn lớp trưởng của tôi là một mẫu người như vậy. Sau khi ra trường, cả hai làm đám cưới. Ai nấy cũng tưởng họ sẽ ăn ở đến bạc trắng tóc, lưng lay răng. Thế mà dù có hai mặt con, cả hai ngán ngẩm "mạnh ai nấy đi". Ngạc nhiên quá, hỏi tại sao, bạn tôi bảo: "Ai đời, hể có tiền là vùng tay quá trán khiến vợ chồng lục đục suốt, lúc nào cũng thiếu trước hụt sau". Chỉ có thế mà ly thân à? Cô bạn gái thút thít: "Chồng em nói đúng nhưng cái tính em thế. Em đã hứa "rút kinh nghiệm" mà ảnh có chịu nghe đâu". Lúc tôi "tám" lại lời tâm sự của vợ bạn, anh ta cười ruồi: "Từ thời sinh viên đã vậy rồi. Cái tính nết cô ấy tôi rành quá mà!"

"Tôi rành quá mà". Câu trả lời chắc nịch ấy cho thấy, anh chồng không cho vợ có cơ hội sửa sai. Nếu với người khác, lời hứa ấy có thể chấp thuận, còn do đã có thời gian quá dài "tìm hiểu" và "quá rành" nên khó có thể thay đổi một định kiến. Rõ ràng, không phải bất kỳ tình huống nào "hiểu rõ về nhau", khẳng khít như răng với môi cũng đem lại một kết quả tốt đẹp.

Tất nhiên cũng có những cuộc tình đẹp từ mối quan hệ thân thiết này, do hiểu nhau nên họ dễ dàng cảm thông cho nhau và thừa sức biết phải dàn xếp thế nào cho hợp lý. Mà dù có thực hiện bất kỳ biện pháp nào, nghĩ cho cùng, tương tự các cuộc hôn nhân khác là họ cũng không thể đi

ra ngoài "công thức" của nhà hiền triết Socrate. Ngày nọ, các môn đệ hỏi: "Để có một hôn nhân lý tưởng thừa thầy, người trong cuộc phải thực hiện những điều kiện gì?". Socrate thủng thẳng trả lời: "Chỉ cần hai điều kiện: Người chồng phải "điếc" và người vợ phải "mù"."

Với câu trả lời này, chúng ta có thể hiểu rằng, có những điều đã thuộc về quá khứ (thậm chí cả hiện tại) thì cả hai phải biết quên đi. Mắt không thấy, tai không nghe thì lòng không đau.

Từ đó, ta thấy rằng, trong hôn nhân, cả hai đều sợ người kia đã biết tổng về quá khứ của mình. Nếu đã nghe, đã thấy quá nhiều về quá khứ của đối tác thì cảm hứng của sự nao nức, khám phá dứt khoát sẽ lụn tàn dần.

Khi bàn về chuyện giới tính, nhiều người thường tự hỏi ma lực nào đã khiến cả hai phải chết mê chết mệt? Chỉ mỗi ngày không gặp đã bồn chồn thương nhớ, đi đứng không yên, điện thoại như điên, tin nhắn liên tục. Chỉ một ngày thôi, cả hai đã cảm thấy như nghìn trùng xa cách. Ma lực tạo nên sức hấp dẫn ấy ở đâu? Có nhiều cách lý giải nhưng ít ra đối tượng đó phải là người giấu những "bí mật" trong tính cách mà mình muốn chinh phục và khám phá. Càng khám phá, tìm hiểu lại gặp, phát hiện thêm những bất ngờ thú vị khác. Chính vì thế, trong quan hệ tình yêu và hôn nhân của cả hai lúc nào cũng cảm thấy mới mẻ và hào hứng.

Nếu thừa nhận điều này đúng và phổ biến, ta mới hiểu vì sao có những đôi lứa như "đi guốc trong bụng" của nhau nhưng cuối cùng "em mãi mãi là người tình trăm năm"! Thật ra, trong hôn nhân bất kỳ sự lựa chọn nào cũng có nguyên do của nó. Do đó, ta đừng ngạc nhiên khi thấy có những trường hợp thân thiết như "một", cuối cùng lại trở thành "hai". Điều này cũng bình thường thôi.

GALANT LẮM KHI CŨNG MỆT

TRONG MẮT NGƯỜI PHỤ NỮ, đã đàn ông ắt phải biết galant. Phải biết chiều chuộng tính nết "trái gió trở trời" của họ. Ai đó đã nói, phụ nữ muốn là trời muốn. Không thể từ chối dầu có lúc lý trí nhận ra ngoa ngoắt, thế rồi sự xúi giục của trái tim vẫn bảo làm theo. Không ư? Thế nào cũng nghe lời ngọt nhạt: "Tê thật. Anh không galant chút nào". Tại sao phải ganlant chứ? Đơn giản, việc làm này không ngoài mục đích "anh đẹp dần lên trong mắt em".

Có những người, khi phụ nữ vừa yêu cầu (hoặc chưa kịp mở miệng yêu cầu), ngay lập tức đã được đáp ứng ngay, dầu phải leo lên trời hái những ngọn sao lấp lánh đem về tặng nàng. Lại có lúc đã nửa đêm khuya khoắt, giông tố ầm ầm ngoài phố vừa leo lên giường chuẩn bị ngủ sau một ngày mệt nhọc, bỗng đâu điện thoại réo lên ròn rã: "Anh ơi! Em thèm ly chè hột sen quá anh ơi anh à?". Trời đất! Thèm gì "ác nhờn" vậy hử trời? Ấy vậy, chàng bấm bụng chiều theo ý ngay. Rồi tặc lưỡi tự an ủi lấy chính mình: "Kệ, galant thế này cho nàng vui".

Thế đấy!

Lại trong đêm hôm, nàng chỉ than thở đang cảm cúm, ước gì có một liều thuốc, tuy vậy, nàng vẫn "độ lượng" bảo, thôi đi anh, đợi sáng mai cũng được, em chưa về Tuổi vàng đâu! Biết tổng nàng muốn gì rồi, chàng hăng hái ra hiệu thuốc ngay. Galant như vậy, dầu trái tim sắt đá cũng phải mềm như cái bánh bao thấm nước mưa.

Đôi lúc có những chuyện chẳng to tát gì, nhưng biết cách galant cũng sẽ đạt kết quả "trên cả tuyệt vời". Tôi biết cô bạn tôi rất ghét hấn. Ghét bởi hấn bám theo dai như đũa, những muốn đào đất lấp đi, vậy mà cuối cùng phải xiêu lòng. Hấn galant thế nào? Do cùng cơ quan nên thỉnh thoảng hấn tìm mọi cách mượn cho bằng được xe của nàng. Lập tức, hấn đem luôn ra chỗ sửa xe để thay nhớt, đổ xăng, rửa xe, làm mới lại những thứ lật vạt trên xe; hoặc khi trời mưa tầm tã, nàng phải bó chân ở lại cơ quan, hấn không ngần ngại tìm mua và tặng ngay cái áo mưa mới toanh! Những lúc tan ca khuya, hấn cũng ngồi đợi "đưa về cho an toàn" như hấn bảo. Những chăm sóc nhỏ nhỏ ấy đã khiến ngựa chứng cũng dần dà dễ bảo và ngoan ngoãn như mèo!

Nói như thế để thấy rằng, khi muốn chinh phục "đối phương" thì hành động galant ấy cần thiết. Qua đó, nó tạo dựng lên hình ảnh đẹp, bản lĩnh của người đàn ông. Tính cách này, ta thấy rất rõ qua nhân vật Lục Vân Tiên, chàng xứng đáng là "khuôn mẫu" phong cách sống của đàn ông trong mọi thời đại. Khi biết triều đình mở khoa thi, chàng từ già thầy xuống núi đua tài. Trên đường đi, thấy Kiều Nguyệt Nga bị bọn xã hội đen Phong Lai cướp bóc, không một chút ngần ngại, so đo, tính toán hơn thiệt, chàng liền *"tả đột hữu xông/ Khác nào Triệu Tử phá vòng Dương Dạng"*. Hành động galant ấy đã được Kiều Nguyệt Nga ghi lòng tạc dạ, bởi chàng thực hiện theo chỉ bảo của trái tim chứ không nhằm mục đích "lấy le" với người đẹp.

Rõ ràng, galant là sự tự nguyện, tự giác chứ không phải biện pháp "đối phó" nhất thời.

Thế nhưng, ganlant quá nhiều khi cũng... mệt! Mệt, bởi có những người phụ nữ lúc nào cũng yêu cầu phải được galant mọi lúc, mọi nơi. Vì thế, có người vì galant "quá cỡ thợ mộc" nên bị người ngoài mắng te tát... "dại gái"!

Rằng, nàng đang sở hữu chiếc xe "cáu cạnh" đời mới, chỉ vừa "bóc tem" nhưng rồi nghe lời xúi của bạn, nàng quyết định đổi xe khác "ngon cơm" hơn. Tâm sự với chàng, chàng tháo mồ hôi hột, câu hỏi đầu tiên vụt hiện trong óc "tiền đâu?". Nằm vắt tay lên trán mấy đêm liền, chàng bèn vay nợ bù tiền để đổi xe cho nàng. Sau đó, từng tháng chàng phải è cổ ra cày kiếm thêm thu nhập trả nợ và lãi mẹ lãi con. Than ôi! Việc làm này đâu có đáng phải "hy sinh" đến mức ấy.

Có phụ nữ lại muốn chứng minh rằng, trong mắt chàng chỉ có mình là duy nhất, là số một nên đòi hỏi ganlant luôn cho cả bạn bè mình! Lăn nợ, cả hai kéo nhau vào quán ăn, tình cờ gặp đám

bạn gái của nàng cũng ăn ở quán đó. Trước lúc rời quán, chàng chỉ tính tiền mỗi bàn ăn của mình. Tất nhiên thôi. Chẳng có gì sai trái, keo kiệt cả. Vậy mà nàng sụ mặt: "Anh làm vậy mà xem được à? Bữa ăn có đáng gì đâu!". Lập tức, ánh mắt nàng đang chớp chớp như chim vành khuyên bỗng vụt mang hình viên đạn! Nàng đổi: "Chắc chắn, bạn bè em nói anh không galant chút nào!".

Nghe phát mệt.

Mệt nhất do trước đây người đàn ông khi galant bằng cách cố gắng hết sức mình để lấy lòng người yêu, miễn nàng vui là được. Có lúc, họ phải tự nắm tóc kéo mình lên cao hơn những gì mình đang có. Một hai lần thì được, cũng chẳng sao bởi lúc ấy mục tiêu đặt ra là bằng mọi cách phải "tấn công nhanh, tiêu diệt gọn". Nhầm nhò gì ba cái chuyện lẻ tẻ? Nhưng rồi, cái sự cố gắng ấy không thể bền bỉ mãi theo thời gian được. Có những người "thay dạ đổi lòng" hoặc dễ dàng "ngủ quên trên chiến thắng" quên bém đi những chuyện đã từng galant như ngày trước. Điều này khiến nhiều người phụ nữ chùng hững và luôn miệng thốt lên kinh ngạc: "Ủa? Ủa?".

Chẳng "ủa" với "à" gì cả, lúc ấy, người đàn ông xem như đã hoàn thành nghĩa vụ rồi, nay xin được phép nghỉ ngơi! Tâm lý ấy, chỉ "mất điểm" trong suy nghĩ của phụ nữ. Nói đi cũng phải nói lại, có không ít người phụ nữ quá đáng. Họ "bắt nạt" mọi lúc mọi nơi, hễ bất kỳ chuyện gì cũng đòi hỏi người đàn ông của mình phải galant mà không thêm nghĩ đến sự khó khăn về tiền bạc lẫn thời gian...

Nghĩ cho cùng, galant cũng là một cách nuôi dưỡng mối quan hệ ngày một tốt đẹp hơn, nếu cả hai người cùng ý thức ắt sẽ có cách tự điều chỉnh và tự biết mình phải làm gì cho "phải đạo". Có như thế, cả hai mới không ca thán một cách thống thiết, náo nùng như lúc xuống xề câu vọng cổ!

NGỘ CHƯA CÁI CHUYỆN TRẢ TIỀN

MỘT TRONG NHỮNG THÓI XẤU của đàn ông khiến người phụ nữ ghét nhất là gì? Thái keo kiệt, bủn xỉn, xem đồng bạc to như núi. Hàng này, thời nào cũng có. Thế nhưng, khi mới cửa cấm, tán tỉnh người đẹp chẳng ai dại gì để lộ "cái đuôi" của bản chất này.

Vào trong quán ăn, quan sát cặp nam nữ lúc ăn và nhất là lúc trả tiền, thiên hạ có thể biết được mối quan hệ của họ. Nếu lúc tính tiền, người đàn ông cầm "biểu" (bill), chỉ liếc mắt xem con số và kín đáo móc ví, chắc chắn họ là đôi tình nhân. Nếu người này xem xong, chuyển người kia rồi móc tiền "cưa đôi", chỉ có thể bạn bè. Nếu lúc ấy, người đàn ông ngồi ngửa lưng ra thành ghế, mắt ngó lên trần nhà, không thèm quan tâm, mặc cho người phụ nữ trả tiền, dứt khoát họ là vợ chồng.

Xem các phim truyện nhan nhản trên truyền hình, ngoài rạp chiếu bóng... đồ có thể tìm ra cảnh đôi uyên ương bước vào quán ăn mà lúc tính tiền, người phụ nữ phải móc ví ra. Lúc ấy, gã đàn ông trông dị hợm lắm. Nếu muốn xây dựng một tình huống còn kinh dị hơn, chỉ có thể lúc ăn xong, họ la toáng lên bỏ quên ví ở nhà và không còn cách nào khác, người phụ nữ phải trả tiền bữa ăn đó! Nói như thế để thấy rằng, từ trước đến nay đã có "luật" bất thành văn là khi đi chơi, đi ăn chung, người đàn ông phải chủ động trả tiền.

Đừng có tranh cãi lời thôi.

Không những thế, lắm lúc đến chơi nhà, nhìn thấy những gì không ưng ý, chàng có thể chủ động mua sắm ngay cho cái khác. Sẵn đón mời đi ăn, mua sắm bất kể sáng, trưa, chiều, tối v.v... Rồi, dịp khác, chẳng hạn, dẫn nhau vào nhà sách, mặc ai nấy lựa sách theo "gu" nhưng lúc trả tiền, người đàn ông nào cũng ra tay nghĩa hiệp! Dù có tiếc tiền đi nữa, họ cũng phải thực hiện nghĩa cử ấy một cách tự giác. Mua sách còn đỡ, chứ nàng đòi đi shopping, siêu thị còn "oái" hơn nhiều.

Trong một cuộc thăm dò với câu hỏi: "*Lúc dẫn người yêu đi chơi, bạn sợ nhất người yêu đòi dẫn vào đâu?*". Câu trả lời với kết quả đến 100% là đàn ông sợ nhất lúc phải vác xác vào các khu hàng hiệu như Hermes ở Vincom Eden, Milano ở Sheraton, LV ở Đồng Khởi... Chà, lúc ấy đi theo sau nàng, trái tim của bất kỳ chàng Thạch Sanh nào cũng đều đập thình thịch, lo sốt vó. Dù vậy, lúc trả tiền, họ vẫn giữ bộ mặt tỉnh bơ, hiên ngang. Thậm chí, dù hậm hực đi nữa nhưng có người còn thông thêm một câu rất đáng mặt nam nhi: "Ủa? Chỉ chừng này thôi hả em?". Rõ ràng, họ đang "diễn" nhưng bù lại là lấy lòng được nàng.

Có được người tình hào phóng, rộng rãi cô nào cũng mừng nắc nỏm, tự nhủ "số mình hên".

Có thật hên không?

Chị bạn của tôi, có lúc nhỏ to tâm sự rằng, chưa thấy ai xài tiền kỹ như ông xã ở nhà. Bất kỳ khoản tiền nào vợ đòi chi cũng đều phải có "thuyết minh" rõ ràng. Ngay cả lúc đi ăn chung cũng rạch ròi.. Ông bảo, tiền này, chồng lo; tiền, kia vợ lo. Cứ như người dưng nước lã. Sống chung mà chẳng lẽ tiền gas, điện nước, sữa cho con... cũng phải chi li đến thế à?

Trường hợp này hoàn toàn không phải cá biệt. Trên đời này thiếu gì những đấng trượng phu có thái độ kỳ quặc ấy. Từ lúc đó, cái ví tiền của họ đã đóng vai trò khác. Nó không còn là chiến tướng xả xung hữu đột trong mọi tình huống như ngày trước mà đã trở thành ông lão lồm khồm, chẳng bao giờ thêm lộ mặt ra ngoài.

Chán thế!

Còn gì chán hơn khi cùng vào quán ăn kỷ niệm ngày gặp nhau lần đầu tiên, lúc trả tiền, anh ta

lại đánh trống lảng chuyện khác để "qua truông" một cách hợp lý. Lúc ấy, trong tâm tưởng của người đàn bà, họ có cảm giác đã gặp hai người đàn ông khác nhau. Tại sao trước kia nàng gặp và mê một người phóng khoáng "chịu chơi" cỡ công tử Bạc Liêu, sao nay, người ấy lại hóa thành lão H'Arpagon của Molière, tệ hơn cứ như gã Grandet của H.Balzac?

Lý giải thế nào?

Có thể khi đã là của nhau, trong sâu thẳm của người đàn ông nghĩ rằng, nàng như "kiến trên miệng chén có bò đi đâu"? Vậy việc gì mà mình phải "rộng rãi", "hoang phí" như trước? Dẫu có buồn xỉn, có hà tiện một chút cũng chẳng sao bởi nàng đã là "của mình" rồi kia mà!

Có thể, bây giờ, người đàn ông ấy còn phải đeo bòng thêm một (hoặc vài) mối quan hệ khác nữa. "Đạn dược", hiểu theo nghĩa tình dục lẫn tiền bạc, cần phải chi nhiều hơn. Tiết kiệm vẫn là sự lựa chọn hàng đầu, bởi đồng lương thu nhập vẫn thế, không tăng thêm một xu.

Đành rằng, có những đôi vợ chồng dù có nhau vài mặt con nhưng chuyện tiền nong vẫn sòng phẳng. Ngoài chuyện đóng góp chung, mỗi người cố quyền giữ khoản riêng để chi phí cho những nhu cầu cá nhân. Cũng tốt thôi. Ấy vậy mà những lúc cả gia đình vui chơi chung, anh chồng vẫn không thềm đóng góp một xu teng nào! Có lần, cả hai đi shopping, thấy máy tập thể dục có lợi cho sức khỏe của ông quá, chị đòi mua, ông "OK" ngay và khen vợ thông minh đáo để nhưng khi trả tiền... lại ngó lơ chỗ khác!

Khi thương chồng, chẳng người vợ nào xem đó làm điều, nhưng dần dà trong mắt họ "giá trị" của người chồng ngày một "xuống giá"!

Tiền không làm nên hạnh phúc gia đình, nhưng nếu có tiền đầy đủ vẫn khoái hơn. Mà khoái nhất, dù là tiền của cả hai làm ra và cùng lo chung cho mái ấm, vậy mà lúc nào, người đàn ông ấy vẫn luôn chủ động trả tiền như thời mới quen nhau. Được như vậy, chắc hẳn "hình tượng" của người đàn ông ngày càng "có giá", thậm chí còn hơn cả lúc chàng nhập vai Roméo lò dò theo Juliet như thuở xưa...

"CHÍN" THEO KIỂU "ĐI TẮT"

"**Đ** *Ã MANG TIẾNG Ở TRONG TRỜI ĐẤT / Phải có danh gì với núi sông*", nhà nho Nguyễn Công Trứ đã nói lên được khát vọng của loài người thuở khai thiên lập địa. Ai cũng muốn mình trở thành "cái đỉnh" trong mắt người khác, ít ra phải "nổi" hơn thiên hạ, cho dù "không cao" nhưng ai ai cũng phải "ngước mắt nhìn"! Giữa bãi biển, nếu vốc lên một nắm cát và ném xuống, đổ ai có thể tìm lại được những hạt cát vừa rời khỏi tay mình. Mà với hạt ngọc lại khác. Viên ngọc ném xuống cát vẫn còn lồ lộ ra đó.

Khát vọng này nghĩ cho cùng là chính đáng, có như thế, con người ta mới luôn ý thức phấn đấu để nâng cao và hoàn thiện bản thân mình.

Một quả trên cây, muốn chín ắt phải có thời gian nhưng nhiều người vẫn sốt ruột, nôn nóng muốn quá trình ấy phải *"nhANH lên chứ, vội vàng lên với chứ"* bèn hái xuống và giủ khí đá. Ừ vẫn chín, nhưng quả chín ấy sống sượng và khi đưa lên mũi ngửi đã thấy *"chẳng ra làm sao"*. Từ nhiều năm trở lại đây trong thế giới showbiz đã có những người *"hạ quyết tâm"* phải "chín" theo "đi tắt" như thế.

Họ chỉ chăm bẵm mỗi điều, có "nổi" thì mới trở thành "người của công chúng" - "bê phóng" đó giúp họ có thể tạo ra được nhiều mối quan hệ khác. Từ đó, không một động thái nhỏ nhẻ, lồ bịch, chiêu trò nào mà họ không sử dụng đến kể cả việc sẵn sàng "phơi" thân xác cho thiên hạ tha hồ "rửa mắt" bởi có như thế mới mau nổi tiếng!

Sống trong thời buổi phát triển tốt bậc của công nghệ thông tin, rõ ràng họ có nhiều thuận lợi cho sự "quảng bá" tên tuổi.

Chỉ cần buổi sáng, mấy cô nàng Can Lộ Lộ, Cung Điểm Phi ở Trung Quốc dám "bất chấp khoe thân thể" là buổi chiều ở ta đã có một loạt "bà Tung" khác "học tập" ngay. Những người này đều có điểm chung là khoe cái cần giấu và giấu cái gì cần khoe. Về học thức, trình độ chuyên môn thì họ giấu; ngược lại, những bộ phận "nhạy cảm", họ "lột trần" ra luôn! Có người còn trơ trẽn hơn, sẵn sàng tự quay cảnh phòng the rồi bắn luôn lên mạng cho cả thế giới "biết mặt", sau khi bù lu bù loa "em chả, em chả"!

Sự sỗ sàng ấy, tất nhiên kích thích được tò mò của thiên hạ và thiên hạ tha hồ đồn thổi, bình phẩm rồi "ném đá"! Với một người có lòng tự trọng, có tư cách đó là sự sỉ nhục, vậy mà họ cứ câng câng cái mặt xem như "chuyện có gì phải àm ỉ". Chẳng lẽ để được "nổi" bằng mọi giá, họ lại tự hạ thấp nhân cách của mình đến thế sao?

Hắn có người sẽ biện minh rằng những chiêu trò "muối mặt" ấy chỉ là phương tiện nhằm đạt đến mục đích cần thiết rồi sau đó sẽ thoát ra bằng một hình ảnh khác. Sự biện minh này ngây thơ, nếu không muốn nói là ngốc dại, bởi từ hành động nhỏ nhẻ đến phát ngôn kịch cỡm ấy không dễ xóa nhòa trong cảm nghĩ, đánh giá lâu nay của công chúng.

Anh bạn tôi vừa thông báo sẽ lên xe hoa với một cô nàng trong làng giải trí. Bỏ mặc ngoài tai những lời khuyên của người thân, anh đã phát biểu một câu rất "nhân bản": "Lấy "gái" làm vợ chứ không ai lấy vợ làm "gái". Ai muốn hiểu sao thì hiểu. Nghe ra bản lĩnh và "thoáng" lắm.

Đùng một cái, trước một ngày diễn ra hôn lễ, anh ta đột ngột thay đổi 180 độ? Nguyên có gì? Anh rầu rĩ đưa cho tôi xem tin nhắn trên điện thoại. Tôi hồi hộp căng mắt đọc: *"Có phải chỗ ấy xâm hình cánh bướm không? Kiểm tra chưa?"*. Ủa? "Cái ấy" nằm "chỗ ấy" chỉ người ấy biết, sao người này (và nhiều người khác) lại biết tổng như đã "tổ đường đi lối về"? Thì ra, từ cái thuở "hàn vi" với mục đích nhanh chóng "nổi" như cồn khi bước chân vào showbiz, người vợ sắp cưới của anh đã không ngần ngại xâm cánh bướm vào "chỗ ấy" và "chào hàng" trên mạng. Tất nhiên sau khi đạt mục đích, những hình ảnh phản cảm ấy đã tháo gỡ. Than ôi, cô quên rằng với

công nghệ thông tin vẫn có những phần mềm khôi phục lại dữ liệu. Vậy là *"thôi thế từ nay anh cố dành quên..."*

Có một bi kịch đốn đau cho những người "đi tắt" bước lên vinh quang của sự nổi tiếng, muốn chạm nhanh đến hào quang của sự nổi tiếng là họ không thể xóa bỏ được quá khứ ấy. Thôi thì, đã "dân chơi sợ gì mưa rơi" nhằm nhò gì ba cái lẻ tẻ ấy? Cũng được thôi, nhưng khổ nỗi do không có thực tài, chỉ "nổi" bằng chiêu trò rẻ tiền ấy nên lúc được đặt chân vào con đường nghệ thuật, họ bắt đầu chổng chênh và ý thức ra rằng: Muốn công chúng ái mộ phải từ thực tài, từ chuyên môn chứ không phải từ... vòng đo số 1 hay vòng số 3 "tổ chẳng"!

Rõ ràng giá trị ảo không bền, chỉ tan nhanh như bọt xà phòng.

Mà những ai tạo ra giá trị ảo và sống trong thế giới ấy, sẽ không thể trụ lâu dài với thế giới được tạo dựng bằng giá trị thật trong cộng đồng. Vậy có cần phải nhất thiết đánh đổi cả "thân xác" để lấy cái giá trị ảo và sống trong áp lực của giá trị ảo do chính mình tạo ra? Tất nhiên, những người có thực tài, có tư cách chỉ trả lời bằng một từ duy nhất "không".

Tục ngữ Việt Nam có câu thật chí lý: *"Công thành danh tại"*. Không bỏ công, bỏ sức ra mà chỉ muốn bằng các chiêu trò, liệu "danh" ấy có thật là danh? "Nổi" bằng mọi cách, bất chấp dư luận xã hội và nhắm mắt lao vào cuộc chơi phù phiếm đâu phải là sự lựa chọn khôn ngoan.

"MẮT" HAY "TAI"?

TỪ XƯA TỪ XƯA ĐẾN NAY, từ thuở Eva và Adam rời khỏi vườn địa đàng, tình yêu của mọi lứa đôi đều không thoát khỏi "công thức": *"Con gái yêu bằng tai, con trai yêu bằng mắt"*.

Với giới mày râu, vẻ đẹp bên ngoài luôn là yếu tố đầu tiên tạo nên sức quyến rũ, hấp dẫn khiến họ có lúc ngẩn tò te, nhìn không chớp mắt. Trong văn học cổ điển lần đời thường, ta đã gặp nhiều tình huống na ná, đại loại, chàng công tử nọ chỉ mới thoáng gặp tiểu thư kia, lúc quay về nhà đã tương tư, nằm quay đờ suốt mấy ngày liền. Ấy là do hương thơm dịu vợi, do nét mặt Tây Thi đã khiến họ "nát thần tính, lính quỳnh thần hồn"! Đàn ông yêu bằng mắt? Đúng rồi. Có như thế, các thẩm mỹ viện mới mọc lên như nấm. Phụ nữ cần "tân trang" vẻ đẹp bên ngoài không chỉ để tự tin hơn, còn là nhằm dành cho người khác phái "chiêm ngưỡng" nữa đấy chứ.

Với yếu điệu thực nữ, bao giờ họ cũng thích được nghe những lời tâm tình, thủ thỉ như mật rót vào tai. *"Lời nói không mất tiền mua/ Lựa lời mà nói cho vừa lòng nhau"*. Câu ca dao này không chỉ áp dụng trong giao tế chung của cộng đồng, mà ngay cả lúc tán tỉnh, hẹn hò cũng hết sức cần thiết. Ai đó đã nói, "đàn bà nhẹ dạ"? Đúng, cũng do nhẹ dạ nên họ dễ tin vào lời nói bay bổng, huê mỹ hơn là phải từ sự chứng thực cụ thể, rõ ràng. Nếu không thế, đừng hòng Hồ Tôn Hiến có thể dụ dỗ được Kiều khiến Từ Hải phải sa cơ chết đứng!

Chẳng người phụ nữ nào có thể yêu lấy một người luôn nói năng thô lỗ, cục cằn như ném đá vào mặt. Đêm đêm dẫu có nằm trên nệm trái vàng, họ cũng không thêm. Bản chất dịu dàng, thâm trầm của người phụ nữ luôn cần sự chia sẻ ấm áp, dù chỉ bằng những lời nói.

Nghĩ cho cùng, cả hai yếu tố "yêu bằng mắt"; hoặc bằng "tai" chỉ là điều kiện cần chứ chưa phải là đủ nhằm xây dựng một tình yêu bền vững.

Cái đẹp bên ngoài chỉ thoáng qua trong chốc lát, sẽ trở nên nhàm chán, nhất là người ấy ngày ăn chung mâm, đêm nằm chung gối. Sẽ càng "chán như con gián" nếu nội dung bên trong của nhan sắc ấy chỉ là sự rỗng tuếch.

Nếu Chí Phèo còn sống, tôi tin gã sẽ quyết tâm đến với Thị Nở. Xấu đến độ ma chê quỷ hờn, nhưng thị có tấm lòng của người đàn bà biết chăm sóc. Người đàn ông nào cũng thế, điều họ cần nhất vẫn là sự quan tâm của người bạn tình. Quan tâm đến công ăn việc làm, an ủi lúc sa cơ thất thế, chăm nom khi bệnh hoạn v.v...

Thật ra quan niệm "yêu bằng mắt"; hoặc bằng "tai", ngày nay đã khác lắm rồi. Nhiều người đàn ông cho biết, họ không cần vợ đẹp mà phải giỏi. Có giỏi giang, tài ba mới có thể giúp họ quán xuyến việc nhà lẫn việc công ty, phụ một tay trên thương trường. Có giỏi mới có thể thay mặt họ dạy con, gánh vác thêm chuyện này chuyện nọ trong cuộc sống tất bật hằng ngày. Có người vợ giỏi, người đàn ông nào cũng tự tin và cảm thấy đó là sự may mắn.

Đừng tìm đâu xa, cứ nhìn trên mặt báo thôi, ta đã thấy nhiều đại gia "chết" thê thảm, tụt dốc không phanh chỉ vì vợ đẹp mà vô tích sự. Mua sắm thả giàn, đàn đúm suốt ngày, đêm nào cũng dạ hội tiệc tùng, tiêu xài hoang phí bởi nghĩ, chồng giàu mà mình lại đẹp ắt phải được chiều. Tục ngữ có câu: *"Vợ đẹp là vợ người ta"*. Không chiều sao được? Lơ tơ mơ một chút, biết đâu có kẻ "phỗng tay trên" thì sao? Ôi giời! Có vợ đẹp cũng kèm theo nỗi khổ riêng mà chẳng người đàn ông nào có thể thổ lộ bên ngoài.

Thế thì, có vợ giỏi vẫn tốt hơn, xấu một chút cũng chẳng sao. *"Củi khô dễ nấu, vợ xấu dễ xài"*. Miễn sao cô ấy biết chu tất nhà cửa, con cái... là được. Còn ra ngoài xã hội, muốn có người đẹp kề bên cạnh "làm sang" ư? Thời buổi này quá dễ. Chỉ cần bỏ ra một khoản tiền không lớn là xong. Dịch vụ cho thuê người đẹp tiếp khách đầy ra đó. Các cô trẻ, đẹp như mơ lại thông minh, kẻ kẻ tình tứ như nhân tình há chẳng phải sướng sao? Xong, mạnh ai nấy đi. Không việc gì phải

"đường tơ vương vấn".

Từng nghe câu "danh ngôn", đại khái, đừng vì vẻ đẹp của cánh hoa mà mà mua cả cây hoa về nhà.

Ngược lại phụ nữ thời nay cũng thế thôi. *"Trăm lời anh nói không bằng làn khói xe hơi"*. Quan niệm này hoàn toàn không phải thực dụng, bởi người đàn bà cần biết sự trao thân của mình có đúng như những gì anh ta đã nói? Hay chỉ là lời đầu môi chót lưỡi? Khuya môi múa mép? Sự thận trọng này, nghĩ cho cùng là cần thiết. Phụ nữ ngày nay khi lao vào tình yêu dẫu có si mê, điên cuồng nhưng họ vẫn tỉnh táo hơn. Họ cần người đàn ông ấy phải đủ sức lo toan, chu toàn mái ấm. Khi nghe lời ngon ngọt, ma mị, dù dương ấy họ chỉ nghe bằng một tai thôi. Tai còn lại, họ còn nghe thêm từ nhiều nguồn khác để kiểm chứng thông tin.

Cho dù chớm yêu hay đã yêu, yếu tố "yêu bằng mắt"; hoặc bằng "tai" trong cảm xúc thì thời nào cũng thế. Tuy nhiên, có một điều cần phải thừa nhận, hiện nay cả hai giới tính khi đến với nhau đã có sự can thiệp của lý trí. Chứ không thể chỉ nhịp đập điên cuồng trong cảm xúc. Tôi nghĩ, đây chính là sự "trưởng thành", bởi từ tình yêu đến đến hôn nhân lại là một chặng đường khác. Trên chặng đường ấy, vẻ đẹp bên ngoài và lời nói mật ngọt đã được xếp xuống hàng thứ yếu, sau các yếu tố khác, các mối quan tâm khác còn thiết thực hơn nhiều.

TRÊN ĐỜI KHÔNG CÓ... PHỤ NỮ XẤU

ĐÃ RƯỢU, PHẢI SAY. Đã đàn bà, phải đẹp. Có phẩm hạnh, nét na nhưng nhan sắc na ná Chung Vô Diệm, một chín một mười với Thị Nở, e rằng cũng chẳng có đấng mày râu nào ghé mắt đến. Nói thế, vậy hóa ra chính vẻ đẹp bề ngoài là yếu tố quyết định "giá trị" của người đàn bà sao? Đúng! Nghe câu trả lời quả quyết, hùng hống hồ hồ như lúc cô diễn viên nọ tuyên bố *"Yêu mà không tiền chỉ có nước cạp đất mà ăn"*, ắt sẽ có người gân cổ lên cãi chí chóe. Thậm chí còn chụp luôn cái mũ to tổ chẳng về "quan điểm", "đạo đức"... Mà này! Đừng vội nổi nóng. Bởi chỉ mới nghe "mở bài" mà chưa vào phần "thân bài" và "kết luận".

Theo tôi, *"Xanh kia thăm thẳm tầng trên"* cực hay, cực giỏi bởi ổng hết sức công bằng. Không thế, tục ngữ có câu: *"Trời cao có mắt"* là gì? Bởi *"có mắt"* nên khi quan sát, nhìn, thấy người đàn bà nào *"vừa mắt"* thì mới *"duyet"* cho lọt xuống cõi trần. Vậy, cứ theo lập luận này, không hề có người đàn bà xấu. Ai cũng đẹp. Tôi cam đoan bằng tất cả kinh nghiệm của một người từng chung chạ từ *Gái đẹp trong tôi* đến *Tôi và đàn bà*, rằng, ai cũng đẹp. Mỗi người đẹp mỗi kiểu. Xấu cũng là một kiểu đẹp đấy thôi. Bằng chứng, hai lỗ tai của ta đã từng lọt vào những câu đại loại như: "Ừa? Sao kỳ cục vậy trời? Cô nàng xấu đau xấu đớn lại có kếp bánh tẻn quá chời? Vô lý!".

Chẳng vô lý gì.

Ta thấy xấu nhưng người kia thấy đẹp thì đã sao? Nếu ngồi ngẫm nghĩ một lúc, tự nhiên các câu danh ngôn về cái đẹp sẽ lướt qua óc như đoàn binh điều hành. Đại loại, trong mắt con cóc đực, con cóc cái đẹp nhất; cái đẹp không nằm ở gương soi mà trong con mắt của kẻ si tình; không có phụ nữ xấu, chỉ có phụ nữ không tự tin vào vẻ đẹp của mình. Tóm lại, đã phụ nữ thì đẹp. Đã đẹp thì có nên chỉnh sửa nhan sắc cho thêm đẹp không?

Không phải là người bảo thủ, nhưng tôi "cực lực phản đối" chuyện dùng "dao kéo" can thiệp vào nhan sắc. Này nhé, thử tưởng tượng trước mắt ta là một miếng thịt còn tươi roi rói, một con cá đang giãy đành đạch, một bó rau mướt xanh mơn mớn... cứ như thế, ta "ăn tươi nuốt sống", có phải ngon hơn không? Việc gì phải qua các công đoạn cầu kỳ chế biến, nào gia giảm, gia vị, gia màu... loạn xạ cả lên? Cứ tưởng phải "ra tay" như thế mới là ngon, nhưng thật ra ta đã không thưởng thức đúng bản chất của sự vật.

Với phụ nữ cũng vậy, con mắt si tình của tôi bao giờ cũng thích chiêm ngưỡng họ đúng như nhan sắc của họ đã được "cha sinh mẹ đẻ". Trên đời này không có phụ nữ xấu, chỉ tại ta không biết nhìn và chọn lấy cái phần đẹp nhất của họ đấy thôi.

Nói như vậy, tôi vẫn thích nhìn những người phụ nữ biết trang điểm. Ngay cả nhà thơ Xuân Diệu, cũng đã có lúc thốt lên một cách náo nùng và da diết:

Em ơi chớ phụ duyên trời đất

Trang điểm vì ta chỉ một lần

Nhà thơ Thái Can cũng... gào lên:

Em về điểm phấn tô son lại

Ngạo với nhân gian một nụ cười

Thế thì, tại sao phụ nữ lại không trang điểm khi đứng trước các đấng mày râu quân tử? Cứ trang điểm, cứ làm duyên, cứ đoan trang, cứ thùy mị, cứ nét na... đi, chẳng hại gì mà còn là dịp khiến *"Quân tử dùng dằng đi chẳng dứt/ Đi thì cũng dở ở không xong"*. Há chẳng phải là một niềm kiêu hãnh rực rỡ của phái đẹp đó sao?

Vậy ta có bất ngờ khi gặp lại "cô bé lọ lem" ngày xưa nay đã "thay da đổi thịt" nhờ giải phẫu thẩm mỹ?

Tôi đã từng gặp như thế, và lúc ấy tôi ngạc nhiên gọi cô ta bằng em ngọt xớt, dù trước đó phải gọi bằng chị đến gãy lưỡi! Bởi thế, nếu tìm lấy câu quảng cáo hay ho nhất cho các thẩm mỹ viện thì tôi sẽ chọn lấy câu này: "*Bạn hãy cẩn thận xưng hô lúc gặp phụ nữ trong thẩm mỹ viện của chúng tôi bước ra, có thể họ là bà ngoại của bạn*". Đấy! Từ bà ngoại mà trở thành một thiếu nữ đương xoan quả là một kỳ công của giải phẫu thẩm mỹ!

Thử hỏi, với tư cách một nhà thơ, tôi sẽ "giải phẫu thẩm mỹ" người mình yêu như thế nào?

Thưa, giải phẫu thẩm mỹ người yêu bằng thơ cũng là một cách tỏ tình trong... sự cao thượng (!?) Chính qua thơ, hình ảnh người phụ nữ sẽ đẹp lên rất nhiều trong tâm tưởng của nhiều người. Với tôi là gì?

Đôi khi một dấu môi son

Như hoa phượng đỏ lúc hôn môi người

Cũng làm ta nhớ suốt đời

Cái màu lửa cháy của thời trẻ trai

Môi đỏ son, như lửa cháy luôn gợi trong tôi một hình ảnh đẹp. Tôi rất thích ca từ của Trịnh Công Sơn: "*Thành phố mùa đông, đôi môi em là đốm lửa hồng*". Hát lên và nghe ấm áp. Bây giờ có model môi tím, màu mận chín cũng thấy là lạ, nhưng không hiểu sao nhìn vào đấy tôi lại luôn nhớ đến chocolate và... cảnh giác! Có lẽ vì sợ đôi môi ấy quyến rũ quá chăng?

Đôi khi ta đứng lặng yên

Để cho ai cắn rất mềm trên vai

Mưa thì ngắn nắng thì dài

Một hàm răng trắng nhớ hoài không quên

Một hàm răng trắng luôn tạo cho tôi một giá trị thẩm mỹ, cứ như nghe vang vẳng bên tai câu thơ Kiều: "*Hoa cười ngọc thốt đoan trang*". Gì nữa? Cái màu da "bàn quân" cũng là một sự hấp dẫn đấy chứ? Cái nốt ruồi đen trên gương mặt thì sao? Tóm lại chuyện này ta có thể bàn luận với nhau dài dài. Nhưng trước hết, gửi bạn "*Thơ tặng một nốt ruồi*":

vậy đó,

em váy đen, tóc đen và môi son màu đen

điệu nháy của màu đen vạm vỡ

đã giẫm lên ngực tôi

sân khấu đen suýt làm tôi nghệt thở

âm nhạc đi qua và tôi hoảng sợ

trên môi đen có một nốt ruồi đen

có phải linh hồn tôi đã rong chơi nơi đó?

đen đen đen đen

trong đêm đen tôi mơ hồ thấy em

từ một dòng suối trắng

không âm dương âm nhạc âm thanh

chỉ có nốt ruồi đen

cười lên tiếng hát...

Gì nữa? Thôi thì đã nói, nói luôn thế. Gì thì gì tôi vẫn thích nhất lúc:

nàng khỏa thân và lao xuống biển

cơn sóng xanh bủa vây lấy nàng

bằng những tiếng động tục tằn và cuồng nhiệt

cuốn nàng ra khơi

khi nàng xoa cánh tay bơi

biển bắt đầu biết hát

cát bắt đầu biết thở

gió bắt đầu biết nghe

thiên nhiên lần đầu tiên mắc cỡ

mở mắt nhìn nàng...

Cuối cùng tôi muốn nhìn vẻ đẹp của người phụ nữ khỏa thân. Điều này không lạ, bởi khi đói, tôi thường nghĩ đến... một miếng thịt bò "bít tết".

SẾP NHÌN TÔI "LÀ LẠ"

"EM OI, NẾU MỘNG KHÔNG THÀNH THÌ SAO?"

Mua chai thuốc chuột uống cho rồi đời", nghe câu sếp hát boléro bằng giọng nhão nhoẹt là chúng tôi phá lên cười vui vẻ. Sếp vui tính thật. Trong công việc, sếp rất nghiêm, thậm chí có pha một chút gia trưởng, nhưng khi đàn đúm hát hò karaoke với các anh chị em trong cơ quan, sếp vui ra phết. Được làm việc trong một cơ quan có không khí thân mật, hòa nhã ai cũng thích. Thích nhất là sếp luôn quan tâm đến mọi người, và đặc biệt chỉ dành cho riêng... tôi!".

Câu chuyện của cô bạn tôi bắt đầu như vậy. Thoạt nghe cô ấy kể tôi thấy nhạt như nước ốc, bởi ấy là chuyện thường tình. Có gì lạ đâu? Đâu có hấp dẫn bằng câu chuyện của ca sĩ Đàm Vĩnh Hưng "khóa môi" người tu hành? Thấy tôi che miệng ngáp, cô ấy không kể tiếp mà ngâm ngợi vài câu thơ của nữ sĩ T.T.Kh từ cái thời xưa thời xưa:

Người ấy thường hay vuốt tóc tôi

Thở dài những lúc thấy tôi vui

À! Sự việc là thế này: Trong những lúc bận rộn công việc, sếp thường bước vào phòng, đến gần, cúi sát vào màn hình vi tính của cô và luôn hỏi khẽ một câu băng quơ: "Em hôm nay xinh quá. Đêm qua em ngủ ngon không?". Chỉ có vậy. Rồi sếp đá lông nheo, vuốt nhẹ lên mái tóc của cô và đạo mạo bước ra khỏi phòng. Có khi sếp khen cái áo đẹp, mùi nước hoa tinh tế; hoặc có lúc sếp nựng lên má vì nhân ngày đầu tuần... Nghĩa là khi có điều kiện thuận lợi là sếp lại "vung tay múa mép" để được đụng chạm vào thân thể của cô. Còn không, sếp lại cứ nhìn trần trần vào những chỗ "nhạy cảm", cô then chết đi được...

Ngày nọ, cô nhận được nhắn tin mời lên phòng làm việc của sếp và khi vừa bước vào phòng, sếp đã chìa ngay lọ nước hoa và bảo: "Em xài thử xem sao? Anh nghĩ hợp với em". Cô ngập ngừng chưa dám nhận, sếp đã nhanh chóng ấn vào tay và tiện thể vừa suồng sã vừa dịu dàng, sếp vuốt luôn từ sống lưng xuống bờ mông tròn lẳn.

Câu chuyện không dừng lại đó, dần dà cô lại nhận được những tin nhắn băng quơ, lúc nửa khuya. Ban đầu cô giật thót người, rồi cũng quen. Dù cô có trả lời lại hay không, sếp cũng nhắn. Và khi sếp không nhắn, cô lại cảm thấy thiếu thiếu cái gì đó trong ngày và đêm ra nhớ. Thế rồi, những lúc đi giao tế với đối tác, cô là người được sếp "chọn mặt gửi vàng".

Hiện nay, trong công sở, những chuyện như trường hợp cô bạn tôi không cá biệt.

Những "bông hoa thơm mơn mớn" ấy đã khiến nhiều sếp cầm lòng không đành. Ít ra trong suy nghĩ của họ là sự so sánh khi nhớ đến "sư tử Hà Đông" đang chễm chệ ở nhà. Làm sao có thể sánh được với X, Y, Z... đang phơi phới, nồn nà thế kia? Thật ra, lúc ấy sếp cũng không dám "đi xa hơn", chỉ cần tranh thủ nắm lấy bàn tay, vuốt mái tóc, xoa bờ vai... là đã "thỏa mãn" lắm rồi! Nhưng thói đời cũng lạ, "được đăng chân lân đàng đầu". Mọi chuyện cứ "tiến đều từng bước", rồi đến một "đột phá khẩu" lúc nào không hay.

Điều này khiến cho không ít nữ nhân viên cảm thấy mình bị xúc phạm, song một số khác lại thấy... thích. Dù gì, sự việc không đến nỗi "trầm trọng" để có thể "phê bình, góp ý" bởi lần ranh của nó rất mong manh. Khó có thể xác định được hành vi của sếp có hay không có đạo đức? Vô tình hay cố ý? Quấy rối tình dục nơi công sở hay chỉ bày tỏ tình đồng nghiệp?

Một ngày nọ, cô bạn tôi tá hỏa khi biết rằng, không chỉ riêng cô mà các nữ đồng nghiệp khác cũng đều được sếp "chăm sóc" tận tình như vậy. Oái oăm thật. Từ chỗ trong công ty "trên thuận dưới hòa", các nhân viên nữ dần dà ngấm ngấm gấu ó, tị hiềm nhau. Trong khi đó, sếp

vẫn cứ bơ đi như một người đạo mạo, đạo đức sáng ngời ngời.

Thử hỏi, khi được sếp bày tỏ thái độ trên mức quan hệ đồng nghiệp, ta phải làm gì? Nếu né tránh cương quyết quá, không khéo sếp giận; mà bày tỏ mềm yếu quá, có thể sếp hiểu nhầm: "Thích mà cứ giả vờ!".

Với cô bạn tôi, chuyện gì nữa sau đó? Cô không kể tiếp nữa. Chỉ nghe đồn rằng, cũng tại công ty này, cô bị mắng xối xả vào mặt. Ai mắng? Vợ của sếp chứ ai! Đau thế.

Chẳng biết đến giờ, cô bạn tôi có còn hứng thú với những màn "chăm sóc" của sếp nữa hay không?

CƠM VÀ PHỞ

AI LÀ NGƯỜI ĐẦU TIÊN đã nghĩ ra từ "cơm" và "phở" để chỉ quan hệ trong và ngoài luồng của người đàn ông? Có trời mà biết. Tại sao lại chọn phở chứ không là món ăn gì khác? Ta hãy nghe một nhà văn bậc thầy thuộc hàng thượng thừa sử dụng tiếng Việt nói về phở: *"Mùa nắng ăn một bát, ra mồ hôi, gặp cơn gió nhẹ chạy qua mặt lưng, thấy như gùi quạt cho mình. Mùa đông lạnh, ăn bát phở nóng, đôi môi tái nhợt thắm tươi lại..."* (Nguyễn Tuân). Rõ ràng, xuân thu nhị kỳ, mùa nào con người ta cũng có thể dùng phở. Trong *Món ngon Hà Nội*, nhà văn Vũ Bằng đã "định nghĩa" một cách tinh tế, phở là *"món quà căn bản"*.

Quà, ta hiểu chỉ có thể ăn chơi, ăn cho vui, cũng có thể ăn lót dạ chứ không ai có thể ăn quà mãi được. Nói tắt một lời, quà đừng hồng thay cơm. Hiểu rõ nghĩa đen để khi "đá giò lái" bàn luận qua nghĩa bóng, ta mới thấy hết sự thông minh của ai kia đã nghĩ ra từ "phở" nhằm "đối trọng" với "cơm". Cha chả là hay.

Khi người đàn ông khoái "phở", tí tởn với "phở", họ có đáng trách không? Nhân danh đàn ông gương mẫu, tôi cho rằng không. Trước hết phải trách người đàn bà phía sau lưng người đàn ông đó. *"Tiên trách kỷ, hậu trách nhân"*, câu nói này hoàn toàn đúng cho những ai có người bạn đời *"sáng dẫn cơm đi ăn phở, trưa đưa phở đi ăn cơm, chiều phở về nhà phở, cơm về nhà cơm, tối ăn cơm mà lòng thèm phở"*. Oái oăm chưa?

Không phải ngẫu nhiên mà người đàn ông khoái phở. Tâm lý này chỉ diễn ra khi các đấng Thúc Sinh, Nghị Hách, Chí Phèo không tìm thấy ở vợ mình sự đồng điệu, sự cảm thông, chia sẻ... Có phải đó là lúc trong công việc hằng ngày, người đàn ông không thể tìm thấy sự tin cậy ở vợ để có thể "trút bầu tâm sự"? Đúng rồi. Đúng mà chưa đủ. Có những người vợ rất giỏi về chuyên môn, trình độ cỡ này cỡ nọ có thể "day" chồng như day dưa nhóc lên năm. Ấy vậy mà chồng vẫn không "tâm phục khẩu phục" vẫn "chân trong chân ngoài", vẫn lém phếng "tâm sự học đạo" nơi khác...

Tại sao thế?

"Nè, cái cô X của công ty đối tác với tớ sao mà "ngon lành" vậy hử trời? Ngồi cạnh, cảm thấy mình trẻ đi những mười tuổi chứ chẳng đùa. Bờ da trắng quá, ngực ngải môi trầm quyến rũ quá, đã thế, cứ mỗi câu lại "dạ thưa" ngọt sót. Nghe sướng tai". Sao nữa? "Chà, cái cô đồng nghiệp của tớ mới quái làm sao. Mỗi lúc trao đổi công việc, cứ áp sát ngực vào tớ, miệng lại cười tươi như hoa mà thấy ấm cả lòng" v.v... và v.v... Những tình huống, những điều kiện thuận lợi ấy, đã khiến người đàn ông dù có sắt đá cũng "mềm" đi. Đừng nói đâu xa, ngay cả Hồ Tôn Hiến dằng dằng sát khí nhưng khi chạm mặt nàng Kiều, lập tức *"Lạ thay mặt sắt cũng ngây vì tình"*.

Rõ ràng, người đàn ông dễ "sa ngã" lắm lắm. Tôi quả quyết rằng, người đàn ông bên cạnh "phở", lúc ấy, trở thành một con người khác, từ trong vô thức y như đứa trẻ mới lớn: *"Vẫn hỏi lòng mình là hương cốt/ Chẳng biết tay ai làm lá sen?"* (Nguyễn Sa). Y hỏi cứ như mới mười tám xuân xanh, dù mái tóc đã muối nhiều hơn tiêu, bước lên cầu thang đã thở hồng hộc. "Phở" hấp dẫn vì nó tạo ra cảm giác cho người đàn ông có thể quay về với cái thuở *"Hãy để nghe trời giảng nghĩa yêu"* (Hàn Mặc Tử) và quên đi tuổi tác, quên đi thực tại đang giăng ra trước mắt...

Trong khi đó "cơm" thì sao? Thì ngày ngày qua tháng nọ, vẫn bộ quần áo đó, vẫn mùi hương quen thuộc đó, vẫn ngữ điệu chát chúa đó, vẫn câu thở than cơm áo gạo tiền, vẫn hàng trăm thứ hăm bà lằng "anh ơi bếp hết gas", "anh ơi sắp đóng tiền học cho thằng Tí cái Tún", "anh ơi, anh à" nghe sốt cả ruột. Rối cả lòng.

Đã thế, mối quan tâm hàng đầu của người đàn ông lúc chần êm nệm ấm vẫn là chuyện chăn gối. Ấy vậy mà "cơm" vẫn "bốn cũ soạn lại" lặp đi lặp lại đến ngấy. Chưa cần "lật bài" đã biết "con

tẩy" giấu lá bài gì rồi, vậy còn gì hấp dẫn? À, mỗi lần muốn "sáng tạo" cho nó mới mẻ thì "cơm" đã la oai oái: "Anh học cái trò vớ vẩn này của ai vậy? Đừng quên, tôi là vợ anh chứ không phải mấy ả đóng phim đâu nhá!". Nghe "cơm" phán một câu đạo đức ngời ngời thế kia, tâm trạng người đàn ông chỉ có thể gói gọn trong hai từ "cụt hứng".

Bởi thế mới có chuyện như sau: Ngày nọ, một vị quan chức hoặc giám đốc nào đó cùng nữ thư ký đi công tác xa. Để tiết kiệm ngân sách của cơ quan, họ ngủ cùng một phòng. Đêm đến, sau một hồi suy nghĩ, vị giám đốc mới khẽ khàng thăm dò: "Mình ngủ như thế nào?". Cô thư ký đáp gọn: "Thì ngủ như vợ chồng anh à". Nghe câu nói ấy giữa lúc thanh vắng, người đàn ông sẽ làm gì? Thưa, ông ta quay mặt vào tường và... ngáy khò khò!

Nỗi "ám ảnh" về "cơm" ghê thật chứ chẳng đùa.

Đàn ông là chúa so sánh, những lúc nằm cạnh "cơm", nếu không hài lòng y vội nghĩ ngay đến những lúc du dương cạnh "phở". Lúc ấy thì sao? Chẳng hề ai mở miệng ra nhắc nhở đến bốn phận, công việc trong ngày, nếu có, cũng nhẹ nhàng hơn, âu yếm hơn chứ không cau mặt cau mày tranh luận, bàn cãi đến độ "*nung nấu tâm can vò võ trán*" (Huy Cận) như chiến tranh sắp nổ ra.

Chà! Trong mắt người đàn ông "phở" và "cơm" khác nhau nhiều lắm.

Dẫu biết như thế, tự ý thức như thế nên bất kỳ người đàn ông nào có bản lĩnh cũng đều cân nhắc khi phải lựa chọn giữa "cơm" và "phở". Nếu chỉ tạt ngang qua đường, sao cũng được, nhưng nếu phải tính toán "chiến lược" lâu dài thì họ chỉ chọn "cơm". Bởi "*phở chỉ là món quà căn bản*" như ta đã biết. Đã là quà thì không thể thay cơm. Chính vì thế, nhiều người đàn ông khi quy về với "cơm" phải thở vắn than dài náo nùng như câu cải lương lên giọng thống thiết:

Lâu dần thì mình cũng già

Đi đâu cho mệt, về nhà vợ vui

Về nhà, đi tới đi lui

Nhìn cơm nhớ phở ngậm ngùi nhời cơm...

Chỉ riêng từ "*nhời*" đã phản ánh hết tâm trạng lâm ly bi đát của người đàn ông. Ta không bàn thêm. Chỉ xin nhấn mạnh rằng, sự chọn lựa lâu dài giữa "cơm" và "phở" tùy thuộc vào bản lĩnh của người đàn ông. Đó là bản lĩnh của một người luôn biết phải chọn gì, nếu không, sự trả giá của chính mình không còn có cơ hội để "sửa sai".

Hỡi quý ông, vậy ta chọn gì?

CHUYỆN GHEN CỦA NHÀ THƠ

THÓI THƯỜNG, CÓ YÊU THÌ MỚI GHEN. Các nhà thơ là ngoại lệ chẳng? Bởi họ suốt ngày tơ lơ mơ với "nàng thơ" kia mà? Không, họ cũng ghen tuông như thường. Bằng chứng, nhà thơ Nguyễn Bính còn ghen với chuyện tưởng chừng lãng xẹt: *"Tôi muốn làn hơi cô thổi nhẹ/ Đừng làm ấm áo khách chưa quen/ Chân cô in vết trên đường bụi/ Chẳng bước chân nào được dẫm lên"*. Làm người tình, người bạn đời của kẻ hay "ghen bóng ghen gió" hoặc ghen treó ngoe như thế, kể ra cũng quá mệt.

Anh bạn tôi, một nhà thơ rất phong độ, gương mặt "hầm hố" với cặp kính đen to chẳng luôn gắn trên mặt. Mỗi lúc nhậu say, anh thường đứng lên đọc thơ rất hăng, dù chỉ vài người nghe nhưng anh vẫn luôn có cảm giác đang đứng trước quảng trường thơ như thi sĩ Maiacopski. Các bóng hồng, lan, huệ, cúc ái mộ vây quanh ào ào vỗ tay tán thưởng. Tất nhiên, do quan niệm "mất gì của bỏ" nên hễ ai yêu thì anh sẵn sàng ngay.

Ấy thế mà khi anh có vợ, tính cách ấy thay đổi cái rụp, quay ngược 180o khiến ai cũng lấy làm lạ. Trong những cuộc vui, trăm lần như một, bao giờ cũng thấy anh kè kè dẫn theo "con mèo bé bỏng" như anh tự trào. Cả hai gắn với nhau như hình với bóng. Dần dà, ai cũng thấy oải bởi sự xuất hiện của nàng khiến cuộc vui có phần hạn chế, vì nàng chỉ nhằm mục đích nhắc nhở chồng phải biết kiềm chế và nhất là không cho bất kỳ giai nhân nào léng phéng ngồi cạnh. Ôi! Từ một tay "giang hồ mã thượng" xem trời bằng vung... trong cuộc nhậu, nay tôi thấy anh ngoan hiền như con mèo ướt. Hối, tại sao lúc nào cũng dẫn theo "sư tử Hà Đông", anh bảo: "Không dẫn theo, hễ cứ năm mười phút nàng lại nhắn tin hoặc gọi điện thoại kiểm tra, mệt cả đầu. Thôi cứ dẫn theo để cho thấy mình "trong sáng" vậy". Anh vừa nói vừa cười nhưng sao mà chua chát quá! Riết rồi, chẳng ai dám mời anh hớp mặt, dù vẫn tiếc vì thiếu một tay kể chuyện tiếu lâm và đọc thơ sang sảng góp vui...

Trên đời này, tôi chưa thấy ai quản lý chồng một cách chu đáo như vợ của anh bạn tôi. Từng đoạt nhiều giải thưởng thơ trong thời trẻ, từng là lính Trường Sơn *"ào ào lá đỏ"* nên nhiều cô mê anh cũng phải thôi. Từ một người ăn nói bạt mạng, anh thay đổi đến lạ lùng. Chưa bao giờ thấy anh dám cho một người nào "quá giang" lên xe mình, dù bạn cùng cơ quan, dù nam hay nữ. Đã thế, đổ ai có thể mời anh đi ăn trưa, đi lai rai hoặc thậm chí uống cà phê, dù chỉ ngồi trước cổng cơ quan. Hối ra mới biết, vợ anh có quy định là "phải biết nói không" trước những lời mời mọc đó, đơn giản chỉ vì... không có vợ bên cạnh. Lý lẽ "cùn" đến thế mà anh vẫn phải chấp hành một cách tuyệt đối, răm rắp không khác gì robot.

Lần nọ, Hội Nhà văn Việt Nam mời anh em hội viên đi "thực tế sáng tác" ở Hà Giang. Theo nguyên tắc thì không ai được dẫn vợ theo nhưng biết "hoàn cảnh khó khăn" của anh, Ban tổ chức đành phá lệ. Sự có mặt của chị đã khiến mọi người mất vui. Ai đời, giữa bàn ăn chung mà chị cứ chăm sóc anh như đứa trẻ lên năm đang ngồi riêng trong nhà. Hết gắp món này đến chọn món kia, hết khuyên nhai cho kỹ đến dặn dò phải coi chừng xương... Một nữ sĩ đồng nghiệp ngồi cạnh, thấy anh vừa ăn hết cơm liền sốt sắng bảo anh đưa chén đơm thêm. Vợ anh liếc xéo, nặng nhẹ với chồng: "Anh đang trong giai đoạn ăn kiêng. Bác sĩ đã dặn những gì? Anh nhớ không? Mỗi bữa mấy chén cơm? Nhớ chưa?". Cô bạn đồng nghiệp chung hứng, thụt tay lại, đứng dậy bỏ đi một mạch. Từ đó, chẳng cô nào còn dám "mạo hiểm" đến đứng gần anh, dù là bạn chuyện sáng tác!

Trước 1975, có một ca khúc được nhiều người yêu thích, nói về tình phụ. Sau này trên các bến phà, chợ búa nhiều người hành khất hát ra rả. Sáng tác này là của anh bạn nhà thơ kiêm nhạc sĩ, anh tự hào, ít ra sáng tác của mình cũng có ích cho người nghèo kiếm sống. Anh sáng tác khá nhiều, nhưng sau khi cưới vợ, lập tức "nàng thơ" bỏ anh đi một nước, không hề quay lại. Đơn giản, những bài thơ, ca khúc của anh khi viết ra bao giờ vợ anh cũng đặt nghi vấn "anh viết cho cô nào?" "Đỉnh cao" cái vãi là câu thơ:

Chiều Hàm Luông nhạt nhòa bóng nắng

Em đi về trời thơm áo trắng

"Ừa, anh có đưa em đến đây lần nào đâu? Anh đến đó với ai?". Nói xong nàng sụt sùi giọt vắn giọt dài. Anh hết lời giải thích về "nguyên lý sáng tác" về "cảm hứng của thi ca"... nhưng nàng vẫn không tin, còn mắng anh "vụng chèo khéo chống", chỉ khéo ngụy biện cho việc làm "mờ ám"!

Thật ra, bài thơ đó anh lấy cảm xúc từ truyện ngắn của nhà văn Trang Thế Hy. Biết có cãi cũng bằng thừa, từ đó, để "trong ấm ngoài êm", anh đẹp quách chuyện sáng tác. Ai cũng tiếc cho tài năng của anh.

Hẳn nhiều người còn nhớ đến vụ uống thuốc tự tử của một nhà thơ trẻ cách đây dăm năm. Không rõ bị vợ ghen tuông, chì chiết thế nào mà bạn tôi, một nhà thơ vừa xuất hiện trên văn đàn đã chọn lấy cái chết cho nó "nhẹ người", như sau này anh tâm sự. May thay, trong giây phút "ngàn cân treo sợi tóc" ấy có người hàng xóm tình cờ ghé nhà, kịp thời đưa anh đi cấp cứu! Sau vụ đó, anh "lý hôn" luôn với nàng thơ, không tơ tưởng gì đến chữ nghĩa nữa. Hỏi ra mới biết, vợ anh ghen với bất kỳ từ "em", "nàng" nào xuất hiện trong sáng tác của anh. Làm thơ mà không có những từ này thì làm sao mà viết? Anh cười mà nghe *"đau xót lý chim quyên"* quá chừng!

ĐẲNG SAU NGƯỜI ĐÀN ÔNG THÀNH ĐẠT LÀ...

TRONG ĐỜI, hầu như bất kỳ người đàn ông nào cũng có một (hoặc nhiều người đàn bà), ở phía sau và lặng lẽ. Họ không xuất hiện thường xuyên với chồng nơi bá quan văn võ, nếu có cũng đóng một vai trò nhún mình và gần như không nhất thiết phải khẳng định gì về sự có mặt. "*Thuận vợ thuận chồng, tát biển Đông cũng cạn*". Điều này lúc nào cũng không sai. Suy nghĩ ấy trùng chóc và trở thành câu nằm lòng của nhiều đôi lứa.

Đọc lại những tự sự, tự truyện hoặc nghe tâm sự của những người ít nhiều có tầm tiếng trong xã hội, khi nói đến sự thành công, bao giờ người đàn ông cũng tung hô, ca ngợi người vợ của cái thuở hàn vi, từ tay trắng làm nên sự nghiệp. Hầu như đây đã là một "công thức" chung. Đố ai có thể nói chệch đi.

Đàn ông khôn ngoan là thế. Họ luôn hiểu rằng, phải "tề gia" thì mới có thể phiêu du ngoài đại dương và đối mặt với biết bao sóng gió cuộc đời.

Đàn bà cũng khôn ngoan là thế. Muốn gì thì muốn, làm gì thì làm, chỗ khuất mắt khuất mặt sao cũng được chứ chốn "*quan trên trông xuống, người ta trông vào*" thì người chồng phải ghi nhận vai trò của họ.

Thế thì, khi bước ngoài xã hội cho dù người đàn bà của mình không đóng góp được gì cho sự thăng tiến nhưng họ cũng phải ca ngợi? Hiểu như thế là chưa thấu đáo ngọn nguồn. Tôi đồ người đàn ông nào bước ra đường có thể ưỡn ngực phía trước, ngược mặt lên trời một cách hùng dũng nếu không có "hậu phương" vững chãi phía sau của riêng mình. Người đàn bà ấy dù không làm ra tiền như mình, không học thức như mình, không năng động, lịch lãm, trẻ trung như mình v.v... và v.v... nhưng họ lại đóng góp vai trò rất lớn nhằm tạo cho ta sự tự tin ấy.

Thử hỏi, ai chăm sóc con? Ai bung cơm nước rót? Ai chở che khi ấm lạnh? Ai vỗ về khi ta vấp ngã, thất bại trong thương trường? Và ai là người hiểu ta nhất, chỉ ta thở dài là người ấy đã hiểu ta muốn gì? Chỉ chừng đó thôi, ta thấy người đàn bà ấy đóng vai trò quan trọng như thế nào? Dù quan trọng nhưng với người đàn ông vẫn chưa đủ, nếu người đàn bà ấy không thể chia sẻ với họ về chuyên môn, về sự tính toán trong công việc hằng ngày, thậm chí cả chuyện gối chăn...

Do đó, ta đừng ngạc nhiên khi thấy, phía sau người đàn bà ấy lại là... người đàn bà khác nữa. Oái ăm không? Chẳng oái ăm gì cả bởi đã có những trường hợp tương tự xảy ra với nhiều người đàn ông thành đạt.

Có những người đàn bà khi biết chuyện "động trời" này, bèn tìm mọi cách để cắt đứt mối quan hệ của chồng với người "lén lút" phía sau. Có những người đàn bà chấp nhận miễn là chồng không có "âm mưu" ruồng rẫy mình hoặc chia sớt tài sản cho kẻ khác. Chị bạn tôi, không đẹp lắm, chỉ dễ nhìn mà cũng chẳng tài giỏi gì nhưng suốt mấy chục năm trời vẫn giữ được người chồng giỏi giang và rất đối... trăng hoa. Nhìn vào ai cũng thấy gia đình chị hạnh phúc khiến nhiều người thêm ngưỡng mộ. Mà hạnh phúc thật, chứ chẳng hề phải đóng kịch che mắt thiên hạ. Bí quyết gì vậy? Chị bảo: "Ông nhà tôi đẹp trai, giàu có, có địa vị trong xã hội nên nhiều cô mê cũng phải thôi. Tôi chỉ nghĩ đơn giản cho nó nhẹ đầu, khi anh ấy về nhà là chồng tôi, của tôi; còn khi ra ngoài đường thì tùy anh ấy suy nghĩ mà có cách ứng xử cho phù hợp. Nghĩ thế, tôi lẳng lặng làm tròn nhiệm vụ của người vợ, người mẹ. Ông nhà tôi chê trách vào đâu?".

Đúng! Chê trách vào đâu? Chính thái độ ấy đã khiến người chồng phải suy nghĩ, cân nhắc khi lén lút một mối quan hệ mới; hoặc nếu có, cũng phải giữ chừng mực cần thiết bởi ít có người đàn ông nào ngu ngốc đánh đổi mái ấm cho một nhan sắc chỉ mới thoáng qua. Trong tình còn

có cả nghĩa. Trong quan hệ vợ chồng còn là ràng buộc, đánh giá của cộng đồng. Người đàn ông khôn ngoan luôn nghĩ đến điều cốt lõi đó.

Tôi lại có chị bạn, bây giờ *"đi thì cũng dở, ở không xong"* bởi lúc biết có người đàn bà lấp ló phía sau lưng chồng, chị đã chau mày nghĩ rằng làm cho ra mọi nhẽ, cho đã nư, đã giận. Cuối cùng kết quả là gì? Là anh bạn tôi xấu hổ với đồng nghiệp, mắc cỡ với con cái và phải chọn cho mình một hướng đi khác.

Hướng đi về nhà chẳng? Không, anh ấy đi qua một nhà khác.

Có thể khẳng định rằng, vai trò người đàn bà sau lưng người đàn ông lúc nào cũng có. Mà sự thành đạt có đến và ở lại lâu dài hay không còn tùy thuộc rất nhiều vào bản lĩnh của người đàn bà. Cũng trong một tình huống, với người này có thể giết chết chuột vẫn giữ được cái bình quý; với người kia lại là vỡ toang cái bình mà mình nâng niu gìn giữ bấy lâu, còn con chuột nhắt lại sống mất! Thậm chí, lại có thể cái bình quý tự nguyện "lăn" theo con chuột, nếu người đàn bà không có cách ứng xử hợp lý. Nói như thế, để thấy rằng, trong mối quan hệ vợ chồng thì bản lĩnh của người vợ đóng vai trò quan trọng cho sự thăng tiến, thành đạt của người đối ngẫu.

THÂN PHẬN Ở RỂ

DO NHIỀU LÝ DO KHÁC NHAU, sau tiệc cưới đầy ắp câu chúc "trăm năm hạnh phúc", người đàn ông phải tá túc ở nhà vợ. Lúc ấy, trong đêm "động phòng hoa chúc", câu đầu tiên mà cô dâu thổ thề với chú rể: "Anh đừng ngại, nhà em cũng như nhà anh". Nói một cách văn hoa bay bướm hơn: "Nhà của em nhưng trái tim em đã đập trong lồng ngực anh". Lúc ấy, cả hai nhìn thấy cuộc đời chỉ rập màu xanh của sự tin yêu và phơi phơi hy vọng.

Có thể lúc thời gian đầu xuôi chèo mát mái, không có gì đáng phàn nàn, nhưng sau đó, sự việc trở nên rối tung, rối mù vì những lý do cón con, những va chạm vật vãn...

Không phải ngẫu nhiên, nhà thơ Hoàng Phủ Ngọc Tường cho rằng: *"Mỗi người chỉ thực sự là chính mình trong căn nhà của nó"*. Ngẫm ra, người đàn ông có "thực sự là chính mình" khi ở rể không? Điều này còn tùy vào thái độ ứng xử của phía nhà vợ.

Do đang tìm việc làm nên sau ngày cưới, anh phải đôn đáo quảng giao đầu này, giao tế đầu kia. Tất nhiên những lúc ấy, câu cạnh người ta nên không thể thiếu chút mời mọc bìa bộn lai rai. Ai cũng khen anh có chí tiến thủ, không thềm "bám váy vợ". Vợ cũng mừng. Thế nhưng mẹ vợ không mừng. Bà cau có ra mặt. Những lúc anh bước vào nhà, tiếng bắc tiếng chì cứ nặng nề vu vơ: "Ăn với nhau suốt ngày! Chỉ có vợ con là khổ. Sao nhà ta vô phúc thế cơ chứ?". Bà mắng ai? Mắng chồng bà hay con trai bà đây? Chẳng biết nữa. Anh chạnh lòng lảng lảng bước vào phòng riêng, ném cái thân hình mấy chục ký xuống giường và thở dài sườn sượt. Lời ngọt nhạt ấy vẫn lọt vào phòng, xuyên qua lỗ nhĩ. Càng nghe, anh càng bức bối những muốn xông ra hỏi cho ra nhẽ, nhưng rồi, tự anh biết phận mình nên đành đành tặc lưỡi cho qua vậy! Nếu không kiểm chế, biết đâu có thể khăn gói ra khỏi nhà!

Nhiều tình huống oái oăm ấy đã đẩy người đàn ông vào tình huống dở khóc dở cười. Bấy lâu nay, anh phải chắt chiu vì muốn có đồng ra đồng vào lo vợ con, lo khi đau khi ốm, trái gió trở trời, không dám hoang phí lấy một xu. Ngày nọ đi làm về anh thấy hai chị em vợ "hồ hởi phấn khởi" bên hai cái váy mới trị giá bằng cả tiền mấy tháng lương. Trời, anh choáng váng, chưa kịp nói gì đã nghe lời ỏn ẻn: "Đẹp không anh! Hàng hiệu đó anh?". Nghe câu xóc óc, anh vẫn cố giữ điềm tĩnh: "Ai mua tặng vậy em?". Vợ trả lời "hồn nhiên như cô tiên": "Ai vào đây nữa anh yêu?". Thì ra, khoản tiền dành dụm lâu nay đã không cánh mà bay. Nó bay cái vèo qua cửa sổ và đem về hai cái váy đỏ. Anh giận quá những muốn mắng một câu cho đỡ tức nhưng đành nuốt ực xuống họng và quay mặt đi chỗ khác. Chẳng nhẽ, ở nhà vợ bao năm tháng mà không thể tặng em vợ chút quà gì sao?

Có những người đàn ông vì ở rể mà dần dà trở nên nhu nhược. Chung sống với nhau, anh mới biết nàng quen thói bừa bãi, cầu thả bởi cứ xem phòng ngủ, kể cả phòng khách như cái nhà kho! Nào quần áo, giày dép, mùng mền... chẳng hề ngăn nắp chút tẹo nào. Anh vừa há mồm ra nhắc nhở, lập tức gia đình vợ đã lao vào xỉa xối ngay bởi họ bị chạm nọc. Lâu nay nhà mình vẫn thế, có chết ai đâu, tự nhiên "thằng chả" ở tận đâu tận đâu "từ trên trời rơi xuống" lại lên mặt "dạy đời". Ai mà không tức? Nó muốn "gấu ó" với vợ thì mặc xác nếu là nhà riêng của nó, còn đây đừng hòng. Chẳng cần biết phải trái thuộc về ai nhưng họ phải bênh vực ngay "người nhà", cũng là một cách "bảo vệ" mình. Đã thế, có bà mẹ vợ còn nanh nọc một câu mới nhẹ nhàng làm sao: "Ở rể còn không biết danh biết phận". Nghe câu phán ấy, lập tức chàng rể knock - out ngay tắp lự! Ừ, đúng quá, mình là ai, là gì trong cái nhà này? Chẳng là gì cả. Bất quá, cũng chỉ là thằng rể chứ có phải ông trời con đâu mà ý kiến với ý cò!

Đã là đàn ông thì sống làm sao cho xứng mặt trượng phu. Đàn ông nào không nghĩ vậy? Ai đời, tưởng thành đạt vẻ vang, công ăn việc làm ổn định, có nhà có cửa ở thành phố thì anh em, bà con cũng có lúc được nhờ chút đỉnh chứ? Tuyệt không. Đứa em ở quê đi thi; ông chú lên thành phố khám bệnh; mẹ vào thăm cháu nội nhân tiện tránh bão lụt ngoài quê v.v... muốn tá túc vài ngày, có được không? Khó xử quá! Chẳng lẽ ở chung với vợ chồng mình? Vợ có đồng ý thì còn

gia đình vợ nữa. Chẳng lẽ để ruột thịt phải thuê nhà trọ dăm ngày nửa tháng? Ấy nấy lắm nhưng "tháo gỡ" cách nào?

Rồi bạn bè chí thân, sống chết gắn bó như hình với bóng của thuở hàn vi có lúc muốn ghé thăm nhà. Chẳng lẽ chỉ ngồi nói chuyện với nhau bằng nước lã rồi chia tay? Thế thì bày biện ra đãi bạn có được không? Ừ được, nhưng lúc ấy cũng khó có thể "tự tung tự tác" cho đáng mặt chủ nhà.

Với người khác chỉ chuyện nhỏ, những trường hợp này đối với đàn ông ở rể cũng khó khăn như Ngụ Công dời núi.

Nói thì nói thế, vẫn có những người "chung sống hòa bình" với gia đình vợ. Cho dù có được như vậy đi nữa nhưng vẫn không thể kéo dài tình trạng "ăn đậu ở nhờ" mãi. Hơn nữa trong tâm lý của người Á Đông, từ ngàn xưa đến nay, dư luận vẫn không đánh giá cao bản lĩnh, tư cách của đàn ông ở rể. Dù không còn chê bai đến độ "*ở chuồng heo, còn hơn ăn theo nhà vợ*", thậm chí cay độc ví von "*chó chui gầm chạn*" nhưng ta thử đặt ra vài câu hỏi. Chẳng hạn, có thể ở mãi được không khi mà con cái mình ngày một lớn, nhu cầu đòi hỏi về không gian riêng của nó ngày một cao hơn? Rồi chẳng may khi vợ chồng tan đàn xẻ nghé, người đàn ông ấy vác xác đi đâu? Chẳng lẽ lại "nương bóng từ bi" ở một gia đình khác? Ấy là chưa kể, do ở chung, người đàn ông cũng có đóng góp tài chánh không nhỏ "trùng tu" nhà cửa bên vợ, nhưng sau ly hôn chẳng lẽ đòi "cái này của tôi" à?

Cứ ngồi mà suy luận, ta sẽ thấy còn có biết bao là tình huống éo le khác. Nói gì thì nói, khi đàn ông đã lập gia đình, tất yếu phải ở riêng chứ không thể bầu vịu mãi vào nhà vợ. Câu tục ngữ "*Đàn ông xây nhà, đàn bà xây tổ ấm*", khi nghiền ngẫm, ta thấy lời khuyên ấy chí lý lắm. Rất chí lý bởi khi ở rể, người đàn ông khó có thể phát huy hết khả năng "xây nhà", từ nghĩa đen đến nghĩa bóng.

KHI "KHÁCH ĐẾN CHƠI NHÀ"

HIỀN ĐẾN THẾ LÀ CÙNG. Thêm một ly nữa nhé? Tớ muốn uống cho say trước khi về nhà ngủ đây! Này ông, về nhà là trở về không gian yên tĩnh, vậy mà cũng không xong. Khách đến chơi nhà là xáo trộn mọi sinh hoạt thường nhật. Khổ thể. Nhưng khó nói. Nói thế nào đây?

P Cả một ngày "đốt hết năng lượng" ở cơ quan, về nhà muốn thanh thoi một nơi với thú vui quen thuộc hằng ngày như xem ti vi, đọc sách... thì chẳng lẽ để khách ngồi chèo queo một mình? Dù không "chửi chó mắng mèo", nhưng "người ta" dễ hiểu nhầm nói mình đuổi khéo!"

Thì ra là thế!

Trước đây, trong gia đình có những mối quan hệ, nay ngẫm nghĩ lại, cứ nghĩ chuyện... cổ tích. Chẳng hạn, nhà văn Nguyễn Công Hoan có lần kể rằng:

"Hồi mình còn nhỏ, cứ vào chiều hăm bảy, hăm tám Tết, là thấy cụ Thắng Lãm đến thăm gia đình ở quê nhà. Cụ vừa vào cổng thì cả nhà mừng, chạy ra đón. Cụ cao lớn, chống gậy, nói to và hay cười nhưng lại điếc. Cụ là bạn thân của ông nội mình. Ông nội mình mất sớm, năm ngoài ba mươi tuổi. Trước kia, cứ đến ngày giỗ, thì cụ Thắng Lãm sang. Nhưng rồi cụ bảo đi ăn giỗ thì buồn. Cụ đổi ngày đến thăm, là trước Tết. Chờ cụ nghỉ ngơi khỏi mệt thì nhà bụng cơm rượu lên. Trước khi ngồi vào mâm, cụ đến bàn thờ, thắp hương, lẩm nhẩm lời khấn, rồi vái bốn vái. Cả nhà kính cụ như cha. Cụ thăm hỏi không thiếu ai.

Sáng hôm sau, cụ dậy sớm đi ra đồng. Cụ thăm mộ ông nội mình và vài ngôi ở gần. Thấy chỗ nào sụt lở, cụ bảo anh người nhà đắp lại cho cẩn thận. Rồi cơm nước xong, cụ chống gậy ra về. Mình coi cụ như ông. Mà chính vì thế, nên chẳng bao giờ tìm hiểu xem Thắng Lãm là tên cụ, hay tên làng. Và từ làng cụ đến đây bao xa. Cả nhà quý cụ là người bạn chân thành của ông mình. Cụ chỉ vì tình xưa, nghĩa cũ, trước sau như một, mà đến thăm quê bạn, thăm con cháu của bạn. Nếu cần lợi lộc, cụ đã đến nơi mà con của bạn làm quan.

Ông cha ta ngày xưa ăn ở với nhau như thế. Thật chẳng có chữ nghĩa nào ca ngợi nổi...".

- Này ông, thử đặt trường hợp cụ Thắng Lãm sống trong thời đại @ này, cái thời "chỉ cần một cú click chuột thì Đông đã sang Tây" liệu cụ có được tiếp đón nồng nhiệt như thế không? Ở thành phố, nhà nhỏ như hộp diêm phải tận dụng từng mét đất, một người khách ở quê lên thăm, ở lại chơi dăm ba ngày đã là một sự "chịu đựng" ghê gớm của chủ nhà.

- Ủa sao lại nói thế? Ông là doanh nhân thành đạt, nhà cao cửa rộng kia mà.

- Đành rằng là vậy, nhưng mọi sinh hoạt thường ngày ít nhiều đã có sự xáo trộn. Khó có thể mở miệng nói với khách câu "nhập gia tùy tục" được. "Năm thì mười thuở" người ta đến chơi một lần, khó để với nhau e không phải phép. Chẳng hạn, trong nhà không ai hút thuốc lá, nhưng khách thì phì phèo liên tục như ống tàu nhả khói. Ông chịu đựng được, nhưng vợ và con ngầm ngầm phản đối quyết liệt thì cũng mệt. Dù vợ không nói ra nhưng đã "mặt nặng mày nhẹ" thì trong nhà cũng kém vui. Lúc ấy, nếu con của tớ bày tỏ sự khó chịu ấy với tớ thì còn may, chứ nó trực tiếp phản nản với khách thì chỉ có "rách việc"!

Mà lúc khách đến chơi nhà, đâu chỉ mỗi mình họ, nếu bạn của họ cũng dưng dưng kéo đến nhà mình thăm họ thì sao? Chẳng lẽ tớ "kín cổng cao tường" rồi "ngăn sông cấm chợ" chẳng? Coi sao được. Đành bấm bụng mà chịu. Thông thường, nhà của tớ chỉ khoảng chín, mười giờ tối là tắt đèn đi ngủ, nhưng sau giờ ấy bạn của khách lại đến gõ cửa! Phiền toái thật. Đành tặc lưỡi "thôi kệ". Thăm mong thời gian qua nhanh, dăm ngày nửa tháng trôi lẹ làng để khách "biến" đi là ổn!

- Ủ! Ông "nhỏ to tâm sự" nghe cũng "hoàn cảnh" lắm.

- Không những khách mà ngay cả người ruột thịt, thậm chí ngay cả bố mẹ ruột ở quê lên chơi, không khéo cũng sinh chuyện. Tớ kể ông nghe câu chuyện nhỏ. Nghe cũng buồn cười. Chuyện rằng, có ông cậu ruột đến chơi nhà, sau bữa hôm "cơm hầu nước rót" chu đáo, cô cháu dâu không muốn cậu nấn ná thêm nữa, một tuần nửa tháng rồi còn gì! Cô bèn nghĩ ra một cách khá độc chiêu. Cứ trước giờ cơm, cô nàng từ mặt mày bí rì đến "*long lanh lệ thấm*". Chồng hỏi: "Tại làm sao?". Đáp: "Em vừa mới để tiền chỗ này này, chẳng rõ nó mọc cánh bay đằng nào?". Cô nàng không dám nói lớn, chỉ nhỏ nhẹ như... sợ cậu nghe được!

Qua ngày sau "kịch bản" này cũng lặp lại. Rồi ông cậu cũng nghe được câu chuyện đó! Thế là ông cậu cũng quyết "dứt áo ra đi"! Chẳng lẽ, cứ ở trong nhà nó, mà nó mất tiền như thế này thì mình cũng mang tiếng oan, chi bằng...

Vậy là "kịch bản" này kết thúc một cách... tốt đẹp!

Ông thấy thế nào? Khó có thể nói ai đúng sai trong chuyện này. Đời sống đô thị, mái ấm gia đình "thu gọn" lại với một không gian riêng biệt, ít có sự chia sẻ có tính cách "làng nước" như ngày xưa. Làm một ly nữa nhé! Bia ngon nhỉ? Tớ nghe đâu ở nước ngoài, khi bố mẹ già yếu, đã "sùm bà chè" thì con cháu đưa ông bà vào viện dưỡng lão? Nghe ra tàn nhẫn thật. Mẹ ở chung nhà với con trai thì tốt quá đi chứ. Nhưng khổ nỗi còn... cô con dâu thì sao?

Tôi đã đọc đâu đó câu chuyện thật cảm động. Đêm nọ cậu con trai đi nhậu về "quắc cần câu", người ngợm ướt như chuột lột vì phải đội mưa mà về, đến nhà bỗng thêm một bát chè đậu đen, bảo vợ đi nấu. Vợ ngái ngủ bảo, đậu không còn, đường cũng hết. Thôi anh ngủ đi, mai em nấu cho ăn"! Chồng không chịu. Vợ bèn "dỗ ngon dỗ ngọt". Dỗ rằng, "Ngủ đi anh, mai em bù cho anh gấp đôi". Nghe cũng hợp lý, chồng gật gù đồng ý. Nhưng lúc ấy, ở nhà trong bà mẹ già vẫn chưa ngủ, biết con đang thêm chè, bà lẳng lặng dậy, đội mưa ra chợ mua đường đậu về nấu cho con trai bát chè. Tội nghiệp bà cụ. Tớ không biết cậu con trai ấy nghĩ gì lúc ăn bát chè, nhưng chắc chắn trên khóe mắt có lã xuống giọt nước mắt vì thương sự tảo tần của mẹ... Còn cô vợ thì sao? Tâm trạng của cô lúc ấy cũng "ngổn ngang" như tờ vò chứ đâu có đùa!

- Đúng! Chuyện tưởng đơn giản, nhưng cũng... rắc rối nhỉ?

- Nay ông bạn của tớ! Nếu ở chung nhà mà mẹ chồng với nàng dâu không "hợp gu" nhau, không chống thì chày cũng "có chuyện" đấy nhé! Chỉ xin đơn cử một trường hợp: Ở nhà của con trai, mẹ chẳng "ăn không ngồi rồi" bao giờ, mẹ lo công việc nấu nướng cho cả nhà. Ăn uống xong, vợ chồng nó gắn chặt mắt vào cái máy truyền hình. Còn bà thì lẳng lẽ lui cui dưới bếp, xong lên giường nghỉ. "Năm thì mười họa" mẹ con mới trò chuyện với nhau, còn con dâu với bà thì hầu như cả hai cùng giữ quan điểm... "im lặng là vàng"!

Mà trời ạ, có chuyện gì để nói với người mẹ già nua, lắm cảm đã "gần đất xa trời"?

Trong khi đó, với vợ tất nhiên người chồng còn nhiều chuyện phải bàn bạc, phải trao đổi... Rõ ràng dù chung một nhà, nhưng hai thế hệ vẫn không hiểu nhau. Chính vì không hiểu nhau, nên một nhà văn Trung Quốc đã viết câu chuyện khá cảm động, đại khái, cũng chung sống với nhau như thế rồi ngày nọ, ngay sau khi ăn miếng cơm đầu tiên, cô dâu bỗng buông đũa, chạy vào nhà vệ sinh nôn ọe! Chắc cô nàng bụng dạ "có vấn đề" chẳng? Bà mẹ sững sờ. À! Biết rồi mà. Lâu nay nó không nói, nay nó "bày tỏ thái độ" chứ còn gì nữa? Nó khinh mình lú lẫn, nấu ăn mất vệ sinh nên nó mới thế chứ!

Nghe mẹ "than trời trách đất" anh chồng thấy cũng... có lý! Anh chồng cũng giận lắm, không thèm hỏi vợ một câu! Tối hôm ấy họ không chung giường như trước...

Sáng hôm sau, như mọi ngày thì mẹ vẫn dậy sớm lo bữa điểm tâm, nhưng cô dâu lại không cầm đũa!

Thế này, quá quắt thật.

Con dâu nó nghĩ mình "ăn bám", muốn "đuổi khéo", không dám nói thẳng nên mới bày trò chứ gì? Lại gì cái thói "nàng dâu mẹ chồng"! Bà buồn lắm. Bà tự ái. Bà tủi thân. Bà khóc thầm. Dù thương con, nhưng ngay sau khi vợ chồng nó đi làm, bà lẳng lặng thu xếp quần áo, ra bến đón xe về quê!

Ông à! Không có gì lạ. Đây là thái độ "phản kháng" thường gặp ở người già! Chẳng may lúc ấy trên đường ra bến xe, bà cụ đi đứng lơ ngơ thế nào mà bị ô tô đâm sầm và mất tại bệnh viện. Nghe tin mẹ mất, cậu con trai như điên lên, mọi giận dữ đều trút xuống đầu vợ! Tất tần tật mọi chuyện chỉ do thái độ của vợ mà ra! Sóng gió bắt đầu nổi lên trong ngôi nhà. Sóng gió ngày một dữ dội. Không thể chịu đựng nổi với nhau được nữa, họ quyết tâm ký đơn ly dị.

Nhưng than ôi ông có biết sao không? Sở dĩ cô vợ nôn ọe và bỏ bữa ăn sáng không phải vì mẹ chồng nấu ăn không hợp khẩu vị, mà do lúc ấy nàng đang có thai!

Vào thêm một ly nữa đi ông! Thế đấy, câu chuyện buồn quá! Hơn bao giờ hết, trong thời đại này, tưởng rằng được tiếp cận với biết bao thông tin, tưởng rằng không còn đủ thời gian để tận hưởng mọi chân trời đang mở ra thì con người sẽ gần gũi, sẽ hiểu biết với nhiều hơn nữa. Nhưng thật ra có khi đi giữa đám đông, mà ta vẫn thấy cô đơn, lạc lõng... Mà thôi, uống đi ông bạn của tớ!

- Uống thì uống, nhưng xin hỏi rằng, chẳng lẽ khách ở quê ra, khách đến chơi nhà thì ta lắc đầu chối phắt à?

- Ai lại làm thế! Trước hết là tớ, tớ luôn nhớ đến lời dạy của Đức Khổng Tử, đại khái rằng, "*Những gì không muốn người khác làm cho mình, thì mình đừng làm cho người khác*". Vậy, nhiều khi đi công tác xa nhà, đến một nơi xa lạ, dù có nhà người thân quen, nhưng để giữ mãi tình thân ấy, đừng để họ phải "bấm bụng" chịu đựng vì ta, cách tốt nhất là ta nên chọn... khách sạn! Ấy là phía tớ.

Còn khách của tớ thì sao? Thì cũng vậy thôi!

Chọn cho họ một khách sạn, dù mình mất tiền, nhưng bù lại là không gian và thời gian hằng ngày không bị "phá vỡ". Hoặc bằng không, khi xây dựng nhà cửa thì nên tính toán trước phòng ốc dành riêng cho bạn bè, người thân từ quê nghỉ ngơi "năm thì mười họa" mới đến "tạm trú" dăm ngày nửa tháng. Mà phải thế thôi. Đó là cách giữ một không gian thư giãn cho riêng mình trong bất cứ hoàn cảnh nào, cho dù là lúc có người đến thăm, ở lại vài hôm! Có tiếng là thành đạt, là ăn nên làm ra mà cư xử không khéo lại mang tiếng "giàu đổi bạn". Khổ thế. Ngẫm đi ngẫm lại, tớ vẫn thấy cách lựa chọn này là phù hợp với nhịp điệu của đời sống hôm nay. Còn ông, ông nghĩ như thế nào? Ta làm thêm một ly rồi chia tay nhé!

MẮT NGÔI SỐ 1

KHI ĐẾN VỚI MỘT NGƯỜI, giây phút "*cái thuở ban đầu lưu luyến*", bao giờ người ta cũng nhớ đến nhau bằng hình ảnh tươi đẹp nhất. "Trai ham sắc, gái ham tài"? Đúng quá, nhưng trong cái sự "ham" rất đời và cũng phổ biến kia còn có cả sự cảm phục, nể nang nữa. Đó mới chính là nền tảng cần thiết để sau này ăn ở với nhau.

Khi yêu, người phụ nữ nào không vẽ ra trong mắt mình một hình ảnh lộng lẫy hiên ngang, ngời ngời dũng cảm như chàng Từ Hải? Chà nếu có dịp nào đó, chàng ra tay át thiên hạ sẽ lác mắt ngợi khen và nàng sẽ sung sướng lẫn tự hào, phổng cả mũi. Dịp ấy đã đến, vào một chiều đẹp nắng và tâm hồn phơi phới như lúc mới tân hôn, chàng chở nàng phóng xe xuống phố và miệng huýt sáo yêu đời.

"Kìa anh, có một vụ cướp giật. Lao vô cứu cô gái đó đi anh". Nàng thẳng thốt kêu lên, những tưởng chàng sẽ ra tay hiệp sĩ "*giữa đường thấy chuyện bất bằng chẳng tha*" như Lục Vân Tiên tả xung hữu đột cứu người yếu thế. "Ủa? Sao dzậy anh?". Mặt chàng tỉnh bơ: "Kệ họ, dây vào chỉ thêm rách việc. Bộ em không thấy thằng kia đang cầm dao nhọn hoắt à?". Nói xong, chàng tăng tốc quay đầu xe rẽ ngay vào lối khác. Trưa ấy, dù ngồi ăn trên hồ bán nguyệt, sen mùa hạ thơm ngát, gió trời lồng lộng nhưng tâm hồn nàng đã tổn thương ít nhiều. Nàng thù người, buồn đũa, nghĩ thầm: "Con người khỏe mạnh như Hercule mà mình ngưỡng mộ lại ích kỷ đến chết nhất vậy sao?"

Ngày trước, khi mới dăm dò tìm hiểu nhau, hễ đến chơi nhà thấy gì hư, hóc, hỏng là chàng ra tay nghĩa hiệp ngay. Bỏ cả mấy tiếng đồng hồ sửa cái máy giặt, thay bóng đèn, xem lại xăng nhớt cái xe cho nàng... Chàng làm một cách vô tư. Ba mẹ nàng khen, nàng cũng khen: "Lấy một người tháo vát, sau này mình cũng khỏe". Khỏe gì chẳng thấy, bởi cưới nhau về, chàng bộc lộ ngay bản chất con người thật là lười ơ là lười, chẳng việc gì thêm mó tay đến. Đã thế, ở công ty có chuyện đấu đá, chàng về nhà hết thở vắn than dài, chỉ thở ra một giọng yếm thế rất trẻ con. Chao ôi! "hình tượng" của chàng đã "rớt giá" thê thảm. Con người mà mình cần nương tựa là thế ư? Từ chỗ trọng vọng, nể nang thì nay nàng xem thường ra mặt.

Không xem thường sao được, "đức lang quân" kia mỗi lần kéo bạn bè về nhà bù khú, chén cạn chén đầy là khua môi múa mép chuyện tục tằn không chịu được. Nàng phải "di tản" con qua nhà ngoại vì sợ "những lời có cánh" ô nhiễm kia. Trời, tưởng chồng vai này chức nọ ngoài xã hội, bạn chồng cũng có ăn có học thế mà lúc ăn nhậu chỉ bàn luận sôi nổi rất chuyện "thắc mắc biết hỏi ai". Nhảm nhí quá! Nàng vỡ mộng, cứ tưởng trong đầu của người chồng trí thức, nho nhã kia cất giấu bao nhiêu là tri thức khôn ngoan và lịch lãm chứ!

À! Xem kìa, lúc mới tỏ tình nhau, cứ mỗi lời của nàng, chàng luôn lắng tai nghe như uống lấy từng lời. Nàng nói nhỏ nhẹ, một câu "ạ" hai câu "thưa" ngọt như đường cát mát như đường phèn! Ấy mà, khi chung sống, những lúc không hài lòng điều gì là nàng quang quác đến khiếp! Hết "thằng này", "con nọ" liên tục "nhả ngọc phun châu" khiến chàng choáng váng. "Ủa! Con mèo ngái ngủ trên tay anh" của ngày xưa đó sao?". Chàng góp ý, nàng bảo sẽ "rút kinh nghiệm" nhưng đâu lại vào đó. Từ chỗ yêu mến, trân trọng, chàng nghĩ rằng, vợ mình cũng có thể xếp chung hàng với hạng "đá cá lặn dưa" và thất vọng nào nề.

Có những cặp vợ chồng giữ được sự nể nang, tôn trọng lẫn nhau là do họ tự ý thức phải "tương kính như tân". Đừng tưởng khi đã là của nhau thì mình muốn làm gì thì làm. Chuyện rằng, chiều nay có bạn học cũ đến thăm nhà, lúc ấy vợ tất bật chuẩn bị nhà cửa thơm tất và niềm nở, dọn đũa đón khách thì chồng cời trần khoe 36 cái xương sườn, vắn đánh độc cái quần tà lỏn! Vợ cắn nhần, chồng vẫn tỉnh như ruồi: "Ồi dào! Mấy đứa bạn cũ của em cũng là bạn của anh mà. Về chuyện"! Chính thái độ "tự nhiên chủ nghĩa" đó đã khiến vợ xem chồng như kẻ ngoài hành tinh!

Ngược lại có những ông chồng, trước mặt người lạ bao giờ cũng khen tài tháo vát của vợ. Mà nàng tháo vát thật chứ chẳng đùa, đang là cô giáo, vợ bỏ ngang để trở thành chủ hộ rồi mượn đầu này vay đầu kia kiếm lãi. Chẳng biết vợ làm ăn ra sao, nhiều lúc chàng gặng hỏi thì nàng bảo: "Dân tốt nghiệp đại học tài chính kế toán như em thì anh đừng lo". Chồng cũng yên tâm và thêm phần nể vợ vì vật dụng trong nhà sắm sửa ngày thêm nhiều. Đùng một cái, thiên hạ kéo đến ùn ùn đòi nợ! Sau cái vụ long trời lở đất này, chàng cất giữ luôn mật mã tài khoản, hể vợ nói đến tiền để làm ăn, chồng chỉ cười nhếch mép, không thêm quan tâm đến!

Vấn đề của đời sống vợ chồng luôn đặt ra trước mắt mọi người là bài toán khó: Làm sao vẫn giữ được sự tôn trọng nhau? Đừng tưởng, đã "*con ong đã tổ đường đi lối về*" thì không cần gì phải "giữ gìn" nữa. Tôi nhớ trong một tác phẩm của nhà văn Nga, có chi tiết thật hay: Người chồng xem thường vợ bởi mỗi lần thấy nội y là cứ thần nhiên đứng tênh hênh không thêm kín đáo che giấu, không một chút sợ sùng. Chà sao trước kia nàng đoan trang, mực thước mà nay lại sỗ sàng đến thế?

Trước đây, mỗi lúc "chung chạ" nàng tự ý thức làm mình đẹp hơn từ chăm chút mùi hương đến từng cử chỉ, lời ăn tiếng nói nên khiến chàng sung sướng thốt lên "Bà hoàng của đời anh" và phải "nâng như trứng, hứng như hoa". Thế nhưng sau khi đã có hai mặt con thì hơi ôi! Nàng đã tự hạ thấp mình xuống bằng sự cầu thả, xốc xếch, hơi hám khiến chàng thờ dãi, không buồn ngó đến, nếu có chỉ vội vã "xong xôi rồi việc" cho xong! Trước, việc nhà việc cửa, nuôi chồng ngoan dạy con khỏe thì chàng đều tin cậy giao hết cho vợ. Không những thế khi có chuyện cần, chàng đều bàn với nàng và lắng nghe góp ý nhưng khi phát hiện ra nàng mê đỏ đen, đề đóm thì trong mắt chàng, nàng chỉ là con số zero to tướng!

Trong các tình huống trên, thiết nghĩ, để đừng xảy ra sự oái ăm trên, bốn chữ "tương kính như tân" vẫn luôn là bài học nằm lòng. Cả vợ lẫn chồng chứ không chỉ dành cho một ai nếu mình không muốn đánh mất vị trí số 1 đã có trong mắt của chàng (hoặc nàng).

"TẬP 1", "TẬP 2" VÀ...

SỐNG TRÊN ĐỜI, ai ai cũng cần có đôi có lứa, "*Ước gì ta được chung phòng/ Loan ôm lấy phương, phương bỗng lấy loan*" rồi sinh con đẻ cái. Có người chỉ một lần se duyên là xong "đời trai"; có người dẫu đã lên xe hoa nhưng sau đó lại "đi bước nữa". Chẳng ai giống ai. Cảm nhận đúng nhất phải là "người trong cuộc".

Thử hỏi, "nhiều tập" hay "một tập" mới là hạnh phúc của đời người? Chuyện này khó nói, phải tùy vào từng hoàn cảnh. Hạnh phúc lứa đôi là chuyện mà người ngoài không thể biết được. "Thấy dzậy mà hông phải dzậy".

Thì đây, chàng và nàng "môn đăng hộ đối" từ tài sản đến học thức. Rất xứng đôi vừa lứa. "*Com trắng ăn với chả chim/ Chồng đẹp vợ đẹp những nhìn mà nò*". Nàng xinh đẹp cỡ Angelina Jolie, chàng cũng phong độ không kém gì Brad Pitt; nàng đảm đang, thủy chung như chị Dậu, chàng cũng hiếu thảo như Kép Tư Bền v.v... Đùng một cái, cả hai kéo nhau ra tòa và ký cái rết vào đơn ly hôn. Ai nấy chưng hửng. Sau, mới biết rằng, nàng không thể nào sống chung với còi xe chữa lửa, bởi đặt lưng xuống giường là chàng ngáy rền vang cả khu chung cư. Ngược lại, chàng cũng không thể ôm ấp với một người mồm mép rồn rảng như cái loa phát thanh.

Khi đến với "tập 2", bao giờ người ta cũng cần trọng hơn. Nhìn trước ngó sau, trông ngang liếc dọc rồi mới nhào vô cho chắc ăn. Người đàn bà của sự lựa chọn lần này, "*dịu dàng quá dịu dàng không chịu nổi*" như bước ra từ câu thơ của Onga Becgôn - chỉ mỗi tội là nàng quá sức kiêu lời. Bố mẹ chồng đến chơi nhà, nàng cũng không buồn mở miệng chào hỏi một câu, chỉ im thin thít như thịt nấu đông. Chàng có tâm sự gì, nàng cũng chỉ khế gặt đầu rồi lại cắm mắt vào phim ngọc giờ vàng trên truyền hình!

Trước, chàng ly dị vợ cũng vì muốn có thằng nhóc nối dõi tông đường bởi nàng chỉ "sản xuất" một lũ "vịt giò"! Sau những cuộc cãi vã âm ỉ, rồi lên xuống Từ Dũ như đi chợ mà tình hình vẫn không khả quan hơn, cả hai chấp nhận "*anh đi đường anh, tôi đường tôi*". Vì chữ hiếu sáng ngời trên vầng trán, chàng thắt cà - vạt, ưỡn ngực lao về phía đầu non cuối bể đi tìm người biết đẻ con trai. Và chàng đã gặp.

Nàng mơn mớn hai mươi xuân xanh, cả ba vòng đều "chuẩn" không cần phải "chỉnh". Sau một thời gian dài cưa cẩm, tán tỉnh nàng xiêu lòng. Tiệc cưới lại rình rang cho nhà gái nở mặt đẹp mày bởi chàng đã "tập 2", còn nàng "*cho nhau nụ hồng còn trinh nguyên phơi phới*". Bạn bè, gia đình, họ hàng chúc mừng tới tấp và "*chén mừng xin hẹn ngày này năm sau*". Năm sau, rồi năm sau, lại năm sau nữa cũng chẳng có chuyện gì xảy ra. Hỏi ra, do còn trẻ nên nàng đang phấn đấu lấy cho bằng được cái bằng tiến sĩ. Được thế, nàng mới có cơ hội tu nghiệp ở nước ngoài! Trong khi đó, với chàng, bằng cấp ấy không bằng tã lót của con.

Trước đây, nàng chê ông chê eo chồng không biết galant, suốt ngày chỉ cắm mắt cắm mũi vào công việc, chẳng bao giờ biết dẫn vợ đến khu resort này, trung tâm mua sắm kia, ngay cả ngày 8.3, 20.10 cũng không biết tặng hoa... Tóm lại quá cù lần! Chẳng lẽ suốt đời chỉ làm "vợ thằng Dậu"? Sức mấy! Thế là nàng quyết tâm "đổi đời" và đã gặp. Người "trong mộng" mới toanh của nàng mới khéo léo, lịch thiệp, trí thức làm sao. Có điều, không chỉ galant vợ mà ngay cả em gái, bạn gái của vợ lẫn vợ của bạn thì chàng cũng quan tâm tuốt luốt!

"Tập 2," hoặc "tập 3" của nhiều người còn thêm rắc rối nữa vẫn là chuyện "con anh, con em, con chúng ta". Bất chén đặt trong chạn còn khua, còn va chạm chứ huống gì trong trường hợp éo le này. Nhiều người "rồ rá cáp lại" đã phải tan đàn xẻ nghé bởi không thể giải quyết được những tình huống đã phát sinh, dù rất còn con. Có viết cả một tập sách dày cộm đến ngàn trang cũng khó có thể liệt kê ra hết những va chạm này.

Đành rằng, khi ăn ở với nhau không còn hạp nữa, nhìn mặt nhau những muốn ăn tươi nuốt

sống thì sự chia tay vẫn là giải pháp tốt nhất, cho cả hai. Sự níu kéo chỉ làm chất lượng sống giảm sút một cách tệ hại và mối quan hệ từ chỗ "*thương nhau lắm*" không còn "*cần nhau đau*" một cách triu mến, nâng niu mà có thể dẫn đến u đầu sút trán!

Đừng quên, trên đời này, không có gì là không thể, ví dụ "tránh vỏ dưa lại gặp vỏ dừa". Ấy là do con người ta chẳng chịu "rút kinh nghiệm" gì sất khi "lật qua một trang mới". Thay vì phải tìm người có được (hoặc không) những tính nết mà mình có nhu cầu, con người ta lại chấp nhận người mới trong một tâm thế đang yêu. Mà đang yêu, họ lại quên bém đời sống vợ chồng, đời sống hôn nhân còn có những đòi hỏi khác nữa. Đến lúc bước sang "tập 2", sức nhớ thì mình lại lao vào vết xe đã đổ!

Thật ra, trên đời này ai ai cũng mong muốn chỉ "1 tập". Lớn lên, gặp một người, yêu, cưới, đẻ con với người đó rồi "chung thân" một cách tí tởn như ca khúc "*Em ơi có bao lâu, sáu mươi năm cuộc đời*" của Y Vân. Vậy mà vẫn có những người không may mắn được như thế, biết làm sao bây giờ?

Nhiều người sau khi tiến hành nhiều tập và "hơn cả thế nữa" cũng có lúc nằm vắt tay lên trán thở dài: "Biết vậy, nếu, phải chi, sao lúc ấy lại...". Với những người có "kinh nghiệm đầy mình", khi ai hỏi đến, họ thường có lời khuyên chí lý: "Đã cân nhắc kỹ chưa?". Vâng, sự cân nhắc, tính toán là điều hết sức cần thiết.

THÂN NÀY VÍ ĐỐI LÀM TRAI ĐƯỢC

KHÔNG PHẢI NGẪU NHIÊN mà William Shakespeare - nhà viết kịch vĩ đại nhất của nhân loại đã phán một câu chắc như bấp rang: *"Đàn bà là con mèo nhưng giấu trong lồng ngực trái tim con hổ"*. Bạn đã thấy hổ chưa? Nếu chưa, xin mời đọc lại bài thơ *Nhớ rừng* của thi sĩ Thế Lữ. Đấy! Khiếp quá phải không? Tôi chỉ mới tưởng tượng mà đã đầm đìa mồ hôi và lạnh cả sống lưng.

Do đó, đừng ai ngạc nhiên khi nghe vợ/ người tình lúc giận dữ: *"Thân này ví đối làm trai được"*. Nàng thốt lên chẳng khác gì Bà chúa thơ Nôm Hồ Xuân Hương khi qua đền Sầm Nghi Đống, dù chỉ mới ghé mắt trông ngang! Đừng quên, nữ tiến sĩ đầu tiên của lịch sử khoa bảng nước ta là gái giả trai đấy: bà Nguyễn Thị Duệ. Dưới triều Mạc, năm 1616 lúc đi thi, bà cải trang thành nam nhi và có tên trên bảng vàng chói lọi. Ai dám nói nữ nhi không thể làm được những việc phi thường?

Vậy, thử tưởng tượng rằng một ngày kia, tất cả đàn bà già trẻ lớn bé đều được trở thành đàn ông, chuyện gì sẽ xảy ra?

Ông trời quái thật, dù cho họ biến thành đàn ông nhưng phẩm chất vẫn là đàn bà. Thế mới là "trên cả tuyệt vời". Mỗi chiều tan học, thay vì phải đến trường mẫu giáo đón con, chồng ham vui cứ ngồi nốc bia tì tì với đám bợm nhậu Lưu Linh, gọi điện thoại cũng chẳng thèm bắt máy, sốt ruột quá, thôi thì, mình "ra tay" cho xong! Thế là vừa bắc nồi cơm điện, lấy thức ăn trong tủ lạnh đặt trên bàn chờ rã đông, rồi phóng xe cái vèo đón con và quay về nhà chỉ trong nháy mắt. Lại vắt chân lên cổ, vừa nấu bếp, vừa lật rau, vừa giặt quần áo, vừa lau nhà, vừa tắm cho con mà cơm nước vẫn "ngon lành".

Lâu nay, do ở chung cư, tường chung nên nửa khuya giường nhà bên rung lên là bên này đã nghe... tiếng rên hấp dẫn không chịu được (!). Thôi, cũng được nhưng lúc nhà bên kia đóng cái đinh lên tường là nhà bên này nghe rầm rầm như đại bác nã thủng tai. Bố ai chịu nổi? Chịu không nổi, cũng cam chịu, chờ chồng về, chứ không dám sang nói phải nói trái với người ta. Bây giờ, sự việc lại khác, họ hùng dũng bước sang, tay áo xắn lên, sẵn sàng ăn tươi nuốt sống "đối phương". Mọi việc ổn ngay thôi.

Khi ấy, trong xã hội có những ngành nghề phá sản một cách thảm hại. Chẳng hạn, nghề "tân trang" nhan sắc trong các thẩm mỹ viện. Chẳng ai cần phải tẩy nốt lông mày; sơn móng tay; nhuộm tóc xanh, đỏ, tím, vàng theo mốt đang thay đổi xoành xoạch từng ngày; chẳng cần phải sử dụng silicon nâng ngực cao thật cao *"đẹp rạng ngời mà không chói lóa"* v.v... Sự thay đổi này kéo theo hệ lụy là một loạt quan niệm về cái Đẹp cũng thay đổi luôn. Chẳng hạn, câu nói trứ danh của nhà bác học Pascal: *"Nếu cái mũi của Cleopatra dài thêm một chút thì cục diện thế giới sẽ thay đổi"*. Mũi dài hay ngắn; cao hay thấp giờ này không quan trọng nữa.

Các thợ sơn nhà, điện nước, bếp gas, chống thấm tường, nghet bồn cầu... thất nghiệp dài dài. Với phẩm chất cần kiệm vốn có, họ sẽ ra tay sửa tất! Ai đời "lão" chồng vô tích sự quá, có chịu nhúng tay vào việc nhà đâu. *"Việc nhà thì nhác, việc cô bác thì siêng"* biết tính "lão" quá, vậy mình tự làm cho nó xong! Không lẽ cứ ngồi đợi đến Tết Ma Rốc à?

Nếu người ngoài hành tinh xuất hiện, họ sẽ kinh ngạc khi thấy cấu trúc nhà của người địa cầu không có cái bếp. Muốn giải quyết sự giục giã của bạo tử, chỉ việc bước ra quán. Quán ăn là nơi mọi gia đình bàn công việc từ dạy con đến cãi vã. Ăn xong chỉ việc đứng dậy, chẳng phải lọ mọ rửa từng cái chén, cái bát cho nhọc xác. Từ thành phố đến non cao, vùng sâu vùng xa, các khu "đèn lồng đỏ treo cao" cũng biến mất luôn, bég mắng đến làm gì bởi chỉ rặt một lũ mày râu?

Những việc liên quan đến nhà đất, xây dựng, công chứng, bản vẽ, thiết kế, hợp đồng, xin việc làm, xuất ngoại... họ cũng tự làm được tất. Bởi nếu ai đó ở nơi đó muốn "bôi trơn" bằng cách

gợi ý vào quán nhậu khề khà "tình thương mến thương" ư? Xong ngay! "Đó" muốn thì "đây" chiều. Chẳng việc gì phải vò vò đợi, nhờ vả chồng giúp cho mấy "ca" khó khăn này nữa, dù đó là nhiệm vụ của "lão".

Khi ấy, không cần răn đe, giáo dục, trấn áp thì lũ cướp cạn trên hè phố cũng tự động giải nghệ. Chúng tìm đâu ra những đào tơ liễu yếu để bắt nạt, trấn lột, giựt dợc? Ngày lễ tình nhân, sinh nhật, hẹn hò đôi lứa, hoa hồng không còn là mặt hàng ưa chuộng, thay vào đó là sự "lên ngôi" của bia rượu. Nhà nhà làm bia, người người làm rượu mà vẫn "cháy hàng"! Rồi trong các cuộc đối tác, giao tế làm ăn, chẳng cần chọn chồng làm "phương án trợ giúp" nữa, bởi bản thân họ cũng đã là "hủ chìm"!

Đời sống thế mà vui. Nhộn quá nhỉ?

Có người còn lạc quan tếu, nếu ngày mai mọi phụ nữ đều hóa thành đàn ông - nghĩa là trái đất chỉ một giới tính nam, tất nhiên, vậy hành tinh này sẽ ra sao? Tôi đem câu hỏi này trao đổi với bác Bà Phi, ổng vuốt râu cười khà khà: "Bình tĩnh đi, lúc ấy năm châu bốn bể thái bình sẽ trở lại thời Nghiêu, Thuấn. Đêm ngủ, cửa nhà chẳng cần đóng vì chẳng hề có tên đạo chích nào thèm lén phéng. Đến làm gì? Bởi mọi lúc, mọi chỗ, mọi nơi đều toàn lũ đực rựa như mình thì lòng tham lập tức biến thành nổi ngao ngán, bẽ bàng và... đành rút lui có trật tự! Lúc ấy, vàng ngọc đầy đường chả ai thèm. Nhặt làm gì vì chẳng biết tặng ai và cũng không có nhu cầu làm đẹp bằng những thứ trang sức "hàng hiệu" đắt tiền đó!"

Đã có người phụ nữ nào "cầu được ước thấy" chưa? Tôi quả quyết đã có - bởi trong xã hội hiện nay vẫn còn nhiều "bóng hồng" đang gánh vác bao nhiêu là công việc mà lẽ ra người chồng/người tình của họ phải chung vai san sẻ. Vừa làm vợ, họ phải đóng luôn cả vai trò của người đàn ông trong gia đình. Một gánh hai vai như vậy, thôi thà "chuyển giới" thành đàn ông quách cho khỏe!

NẾU TÔI ĐỂ ĐƯỢC

TRONG THỜI ĐẠI NGÀY NAY, người đàn bà đã ý thức được "quyền lực" của họ mà bất kỳ người đàn ông nào cũng phải "lép vế": Quyền để con. Chỉ họ mới có thể làm được nghĩa vụ thiêng liêng và cao quý này. Chính từ đó, không ít Roméo, Xuân Tóc Đỏ, Kim Trọng... phải "quay như chong chóng" trước đòi hỏi của vợ/ người tình. Hết một chút là các nàng la toáng lên: "Anh không quan tâm, chăm sóc vợ con à?". Vợ, có thể ta bỏ bê một chút đàn đúm theo chân ngắn, chân dài nhưng với con thì không thể.

Lắm lúc, xông pha trên đường đời quá mệt mỏi, ta muốn an phận thủ thường, bằng lòng với những gì đã có. Lập tức, các nàng hét toáng: "Anh không lo tương lai cho con à?". Câu nói của nàng khiến ta giật mình mà vướn vai xóc tới!

Vợ chồng giận nhau là "chuyện thường ngày ở huyện", nàng làm mình làm mấy bỏ bê cơm nước ư? Chẳng ngại, ta ăn tiệm còn khoái khẩu hơn nhưng con thì sao? Giận nữa à? Đêm ngủ một mình khỏi phải lo "trả bài" còn khỏe tấm thân. Thế nhưng nàng bỗng còn tetch về ngoại thì lòng ta như lửa đốt bởi nhớ thằng Tí, con Tún quá chùng chùng! Cứ thế, cứ thế từng ngày nàng lôi chuyện con cái ra là mọi thứ khiến ta phải "tâm phục khẩu phục" và ngoan ngoãn làm theo yêu cầu của nàng.

Vì vậy, không ít Chí Phèo muốn đổi vai thành Thị Nở. Chà, ước mơ này xem ra hay ho quá đấy chứ! Ta thử xem nếu đàn ông để được con thì lúc ấy mọi việc sẽ ra làm sao?

Trước hết, người đàn ông đâm ra ỷ lại vào vợ, đòi hỏi ở người vợ nhiều hơn vì họ có những chín tháng mười ngày mang nặng đẻ đau kia mà. Cứ bám vào việc sinh con để cái, họ tha hồ "làm tình làm tội" người vợ mà không phải sợ bị chê là "gia trưởng". Gia trưởng cái nỗi gì khi họ vừa hùng hục như trâu cày kiếm tiền nuôi vợ và vừa phải có trách nhiệm để con cho vợ nữa? Thế là dư luận xã hội đồng thuận với họ. Sướng ời là sướng! Có lẽ sướng nhất là lúc "nằm cũ" họ được người vợ cung phụng, chiều chuộng tất tần tật mọi thứ bởi "vì tương lai của con em chúng ta"! Lúc ấy, trong các bệnh viện khoa sản mọc lên vô số quán nhậu, bia bọt tràn lan nhằm thỏa mãn như cầu của người sắp đẻ!

Lúc ấy, mỗi người đàn ông là một "ông trời con", đàn bà phải tìm đến, phải chạy theo họ như bướm vây lấy hoa. Khỏi cần phải tán tỉnh, gạ gẫm, quà tặng lấy lòng giới nữ, khỏi cần "*anh theo Ngó về gót giày lạng lẽ đường quê*" mỗi ngày; họ nằm khèo ở nhà là đã có những giai nhân tuyệt sắc tìm đến bởi đàn bà chỉ đóng vai trò mờ nhạt trong công đồng, đừng có hòng lén phéng và manh nha trong đầu bất kỳ sự cạnh tranh nào về "quyền lực" để con của họ.

Lúc ấy, các cuộc thi hoa hậu chỉ dành cho giới mày râu bởi thiên hạ chỉ quan tâm cái đẹp của người vai u thịt bắp, có sức lao động như trâu cày lại còn biết đẻ con. Cái đẹp ấy hấp dẫn ở chỗ từ lúc "trao thân" đến lúc "dậy thì" và "qua vại lửa" thì thân hình cũng đổi khác mà nữ giới không thể sánh kịp... Lúc ấy, ngoài việc đi làm, đàn ông còn phải siêng năng đi spa, tập thể dục thẩm mỹ để gìn giữ vóc dáng...

Lúc ấy, từ các trường học có thêm nhiều môn học nhằm dạy đàn ông vừa giỏi về chuyên môn, vừa phải biết nuôi dạy con với các kỹ năng tuyệt vời như cho con bú, ru con, giặt tã, pha sữa...; các nhà thời trang phải thiết kế quần áo phù hợp cho "ông bầu" v.v... Nghĩa là thẩm mỹ của nhân loại phải thay đổi.

Thậm chí, vì để được nên chắc chắn có nhiều người đàn ông rất "thức thời", họ chẳng thèm phải có vợ làm gì. Chẳng việc gì phải nuôi thêm một miệng ăn, trong khi bản thân mình hoàn toàn có khả năng chủ động đẻ con để nối dõi tông đường?

Và ngày nọ, như khát vọng tốt vời của mọi Adam trên trái đất này, tôi cũng để được. Vì để được

nên hằng ngày, dù tay chân cứng đờ, mỗi nhừ với bao công việc ở cơ quan nhưng vợ "đòi hỏi" nên tôi cũng đành phải chiều, không một lời thở than. Rồi khi có con, vừa cho con bú, vừa dỗ con ngủ, tôi lại vừa nai lưng ra cày kiếm tiền nuôi con nuôi vợ bởi công việc nặng nhọc trong xã hội không thể dành cho giới yếu điệu thực nữ! Lúc đó, tôi thầm kêu: "Trời ơi! Sao tôi khổ thế này?" và cầu cứu ông Bụt:

- Con khổ quá! Con chịu đựng hết nổi rồi, cho con làm đàn ông mà không phải đẻ nữa!

Lập tức ông Bụt hiện ra, nhìn tôi và phán:

- Ta hiểu nỗi khổ của con, nhưng thôi, con chờ đợi thêm chín tháng mười ngày nữa, vì con vừa mới... dính bầu!

Nghe xong, tôi xây xẩm mặt mày, tưởng chừng đất sụt dưới chân như vừa trải qua cơn động đất 9 độ richter.

Thế là tôi ngất luôn!

MẸ THƯƠNG "CẬU ẤM", BỐ CHIÊU "CÔ CHIÊU"

KHI E DÈ BƯỚC VÀO LOAN PHÒNG CỦA ĐÊM "động phòng hoa chúc", đôi vợ chồng son thường nhủ thầm trọng bụng: "Phen này, trai hay gái cũng được. Con nhà tông không giống lông cũng giống cánh". Nhưng rồi...

Thời gian vùn vut trôi qua như một cú click chuột trên bàn phím. Chỉ trong nháy mắt, trong căn nhà đã có tiếng khóc oe oe. Có cả nếp lặn tẻ. Gái lặn trai. Cả nội lẫn ngoại ríu ra ríu rít ầm bồng, "thơm" cháu, nựng cháu và khen giống bố lẫn mẹ...

Thế nhưng sự đời chẳng hề đơn giản chút nào. Con là con mình rút ruột đẻ ra, cả hai cùng chia sẻ, gánh vác cho nhau cái sự mang nặng bầu bì nhưng quái lạ, tình thương dành cho con lại khác nhau. Đường như nhiều gia đình cũng có mẫu số chung: Mẹ thương con trai nhiều hơn; ngược lại, người cha lại dồn hết tình cảm cho con gái.

Tại sao vậy? Nhiều nhà tâm lý học nhăn mày nhúm mắt nghiên cứu, bảo đại khái rằng, về mặt tình cảm thì con người ta thường có xu hướng che chở cho người khác phái. Chẳng biết có đúng không?

Trong mắt người mẹ, tính cách cậu con trai bao giờ cũng ngổ, cũng hậu đậu như cái thằng Nobita trong *Doremon*. Vì thế, nó phải được "để mắt" đến nhiều hơn. Ngay cả nhà chỉ có anh em trai, người mẹ lại dành tình cảm nhiều nhất cho cậu út. "*Giàu con út, khó con út*". Cứ xem truyện *Lucky Luke* thì rõ, bà mẹ của anh em tứ quái Dalton, luôn dành tình cảm nhiều nhất cho gã út Averell bởi nó... ăn uống tham lam và ngổ nghếch nhất nhà. Nhiều cậu nhóc dù đã lớn tòng ngồng nhưng với người mẹ, nó vẫn còn hỉ mũi chưa sạch! Khi ông bố phê bình chuyện này, chuyện nọ lập tức người mẹ can thiệp ngay: "Ơ kìa! Nó còn nhỏ dại mà ông!". Nếu trường hợp đó rơi vào đứa con gái, ắt người mẹ đã nghiêm khắc: "Con gái con lừa gì...".

Với cha cũng tương tự. Dù thương con trai nhưng do muốn tập cho con tính cách khỏe mạnh, chứng chạc nên sự biểu lộ bề ngoài của người bố lúc nào cũng cứng rắn. Trong trò chuyện giữa hai cha con, không ít ông bố đóng vai trò y hệt lão Bao Công mặt sắt lúc bước ra công đường xử án! Vậy mà con gái rệu rai khác đấy! Lúc "cô chiêu" làm nũng, không ngoan thay vì mắng quát như dành cho "cậu ấm", ông bố chỉ dỗ dành: "Nè, ngoan nè, ngoan cho chóng nhớn nha. Chút nữa bố chở con dạo một vòng xuống phố nhá".

Cứ nghe "nha, nhá" mà mát cả ruột.

Sự "thiên vị", yêu thương quá lố này đã vô tình dẫn đến sự ganh tỵ giữa các con với nhau. Sự việc chỉ trở nên rắc rối là khi con trai cưới vợ. "Con mình, mình cưng như trứng, hứng như hoa vậy mà vợ nó nấu nướng, chăm sóc, cho nó ăn uống kiểu này à? Trời ơi là trời!", nhiều bà mẹ đã thốt lên bẽ bàng khi bước vào bếp nhìn thấy mâm cơm của gia đình con trai quý. Khổ nỗi, bà quên rằng khi đã ở riêng, "chúng nó" có cách lựa chọn miễn sao cả hai thấy happy là "duyet"! Vậy mà nhiều bà mẹ vẫn cứ sốt ruột, mặt nhăn mày nhó, nói mát nói hờn cô dâu như châm như chích! Hạnh phúc của "đôi trẻ" cũng vì thế mà lên xuống như điệu nhảy Tango!

Với người bố lại khác, "con gái là con người ta" nên ta thấy giữa chàng rể và nhạc gia thường có mối liên hệ thân mật, dễ dàng tạo ra sự đồng cảm hơn. Ông bố quý rể cũng bởi do thương con gái mình. Hơn nữa, đàn ông với nhau nên lúc "có chuyện" gì, họ cũng dễ dàng chia sẻ, có khi chỉ cần ngồi với nhau bên chén trà, cốc rượu là mở lòng.

Lòng yêu thương con cái, đôi khi thái quá nhưng cũng không có gì đáng phàn nàn. Có điều, khi con mình đã lớn, đã có đời sống riêng thì mình phải biết chấp nhận kiểu yêu thương, chăm sóc

của vợ (hoặc chồng) "chúng nó" dành cho nhau. Phải tỉnh táo nhận ra rằng khi con trai (hoặc gái) đã ra khỏi vòng tay của mình thì sự can thiệp nào đó, nếu không khéo thì không chỉ không đạt hiệu quả như mong muốn mà còn làm tổn thương hạnh phúc của đôi trẻ nữa.

HÔN NHÂN SIÊU NGẮN

"Chúng mình cưới nhau nhé?". Sau câu nói âu yếm và nũng nịu ấy, chàng và nàng gật đầu ngay tắp lự, không cần phải suy nghĩ gì thêm. Một ốc. Yêu là cưới. Đơn giản vậy thôi. *"Lặng nghe lời nói như ru/ Chiều xuân dễ khiến nét thu ngại ngùng"*. Lúc ấy, đôi uyên ương đang sống trong tâm trạng nồng nàn tình ái như Kim Trọng gặp Thúy Kiều. Yêu dạt dào. Tình phơi phới. Lý trí ư? "Đi chỗ khác chơi". Ngay sau đó, họ tổ chức rình rang, đầy đủ mọi nghi thức. Đàng hoàng. Sang trọng. Vui vẻ. Hạnh phúc. Sau một tuần trăng mật, cả hai giật mình tự hỏi: "Ừa? Chuyện gì đã xảy ra?". Cuối cùng, họ lặng lẽ chia tay nhau vì... đã tỉnh rượu!

Đây là chuyện bịa của một nhà văn nào chăng? Không, bạn cứ hỏi ông Tư bà Nguyệt thì sẽ rõ. Trên đời này, không chuyện gì là không thể xảy ra. Với nhiều người, khi đến với hôn nhân, họ quyết định chóng vánh và sau đó cũng chia tay nhanh hơn sao xẹt.

Thì đây, trong một ngày đẹp trời, cậu em kết nghĩa của tôi cho biết trong tuần tới sẽ mời "hai họ" chứng kiến lễ thành hôn. "Mới quen nhau có vài tuần, đã tìm hiểu gì chưa mà vội?". Tôi vừa buột miệng, họ cười phá lên: "Không trước thì sau, đã yêu thì phải dám cưới. Hơn nữa, nhà hàng 5 sao hoành tráng nhất thành phố đang có chương trình khuyến mãi lớn. Bọn em phải tranh thủ tổ chức ngay thôi". À, thì ra thế. Chỉ tiếc, kết thúc này không "có hậu" bởi khi chung sống, cả hai phát hiện quá nhiều so le, khó có thể se duyên cầm sắt. Tình yêu tưởng rằng sắt đá ấy, đã tan nhanh như bột xà phòng...

Có thể tìm thấy vô số lý do mà người ta quyết định *"Mau lên chứ, vội vàng lên với chứ"* dặng ràng buộc ăn đời ở kiếp. Thoạt nhìn bề ngoài, chàng tài hoa quá, tiếng tăm nổi như cồn, người mẫu chân dài, hoa hậu từ cấp phường xã đến cấp hoàn vũ vây quanh; nàng - doanh nhân thành đạt, mỗi bước lên ngựa xuống xe cứ như bà hoàng. Thật xứng đôi vừa lứa. Không dám cưới đi, còn chờ gì nữa? Vâng, thì cưới! Cả hai kéo lên Đà Lạt cho xôm. Chàng đặt lẵng hoa được kết từ 1.000 bông hồng tượng trưng cho tình yêu bất tử với dòng chữ đỏ rực rỡ: *"Anh sẽ yêu em suốt đời"*. Nhộn quá. Trẻ trung quá. Rôm rả quá!

Ấy vậy mà, chỉ sau đúng ba tháng, *"Anh đi đường anh, tôi đường tôi/ Tình nghĩa đôi ta chỉ thế thôi"*. Tại có làm sao lại chia uyên rẽ thúy? Ban đầu, nhìn sự rắn chắc, khỏe mạnh của chàng, cứ tưởng chàng đã từng nốc hết hàng vạn viên Viagra, nào ngờ chàng thuộc típ "tình trai". Còn nàng? Tài sản của nàng còn lâu mới được như ca sĩ Britney Spears dám chi 3,3 tỷ "tút" lại nhan sắc, nghĩa là "cũng thường thôi".

Lại có thêm trường hợp éo le khác, trong lúc chàng hăm hở, hực hực "mây mưa", bỗng nàng thút thít, e lệ như cô dâu nết na trình tiết sắp lên xe hoa về nhà chồng: "Anh ơi! Em đã có bầu!". Nghe xong, chàng sững người, muốn xỉu, suýt đứng tim. Giọt lệ thấm, giọt lệ sầu của nàng lăn chã tuôn ra, đầm đìa gỏi mộng. Đã thế, nàng lại còn cất tiếng nỉ non theo điệu Boléro: *"Đường vào tình yêu có trăm lần vui có vạn lần buồn"*. Đang lúc "cao trào", cảm lòng không đặng, chàng nổi máu "quân tử nhất ngôn" tuyên bố sẽ tổ chức đám cưới.

Vâng, chàng bầm bụng bởi lời van xin "mất đời con gái" của nàng, dù trong đầu cả hai chưa hề nghĩ tới, chưa hề có động thái gì chuẩn bị cho đời sống hôn nhân. Rồi vài tháng sau, nhiều tháng sau, chàng chẳng hề thấy bầu bì của nàng đâu cả, thế là...

Có lẽ trên đời này, người biết nhiều "thâm cung bí sử" nhất về chuyện hôn nhân của người khác có lẽ là các vị đang hành nghề tư vấn hôn nhân. Tôi có hỏi họ, vì sao mà ngày càng có nhiều cuộc "hôn nhân siêu ngắn" đã diễn ra? Với câu hỏi tầm cỡ có thể thực hiện một luận án tiến sĩ, sau khi cẩn thận ghi lại lời phát biểu dày đến cả hàng ngàn trang viết, tôi nhận thấy họ đưa ra nhiều lý do khác nhau. Tuy nhiên, trong đó có một lý do chung nhất: Đôi uyên ương ấy cùng muốn "nhanh tay" sở hữu nhau, bởi sợ nếu "chậm chân" biết đâu... sẽ có kẻ khác cuỗm mất! Với suy nghĩ nông cạn và trẻ con này, chỉ trong một phút bốc đồng, cả hai quyết định phải

đám cưới ngay tức thì. Quyết định của họ còn nhanh hơn cả... phi hành gia Yuri Gagarin, phi thuyền Apollo bay vào vũ trụ!

Sự bốc đồng của hôn nhân siêu ngắn có cái giá phải trả. Tuy nhiên, đừng bao giờ bi quan là "hết thuốc chữa". Có điều, nếu làm lại từ đầu, với tập sau, ta cần phải có sự suy nghĩ chín chắn hơn, "người lớn" hơn.

ĐỜI KHÔNG NHƯ LÀ MƠ

KHI ĐANG SAY MÊN TÌNH ÁI, dù dải khăn đen đã bịt mắt nhưng con người ta vẫn hân hoan lao ra biển khơi và có thể bay lên trời. Họ chăm bẵm "*Rước em lên đồi, cỏ hoang ngập lối. Rước em lên đồi, hẹn với bình minh*" (P.D) mà không cần phải tính toán, so đo những gì sau đó. Dẫu nàng "*đi chợ thì hay ăn quà*", cũng chẳng hề gì: "*Chồng yêu chồng bảo về nhà đỡ cơm*". Dẫu nàng "*Đêm nằm thì ngáy o o*", góm, có gì mà lớn chuyện? "*Chồng yêu, chồng bảo: ngáy cho vui nhà*". Rõ ràng, lúc ấy, chỉ có hình ảnh chàng (hoặc nàng) choáng ngợp trong trí óc với những gì đáng yêu nhất, đẹp đẽ nhất.

Khi Thị Nở gặp Chí Phèo cũng thế. Nàng đã quên bém đi những lúc gã nhơn tình đổ đốn say sưa, cào mặt ăn vạ, suốt ngày há mồm ra chửi cả làng Vũ Đại. Đến với tình yêu? Sự khôn ngoan đã trốn biệt đâu mất, chỉ còn là cảm xúc của trái tim. Trái tim hân hoan gõ nhịp yêu đời.

Thế là cả hai thề thốt "*Ra giêng anh cưới em*". Đúng quá! Yêu nhau thì phải chung thân với nhau, ăn chung mâm, nằm chung gối cho hả lòng hả dạ đêm thương ngày nhớ. Nàng còn quả quyết: "*Đói no thiếp chịu lạnh lùng thiếp cam*"; và chàng: "*Dẫu phận anh nghèo cũng quyết chỉ nuôi em*". Ai đã từng yêu, đã từng hò, từng hẹn với người yêu? Thử nghĩ lại đi, lúc ấy chúng ta thường nói với người bạn tình như thế nào?

Nói gì thì tùy mỗi người, nhưng tôi biết chắc chắn các trai tài gái sắc dưới gầm trời này đều có chung một đặc điểm: Họ há mồm ra thề thốt và hứa hẹn một cách quả quyết như dao chém đá. Dẫu trời gầm đất lở cũng không lay chuyển được lòng da sắt son của họ. Lúc ấy, thời gian của tương lai đắm vị ngọt trên môi để họ tuôn ra những lời "có cánh", đại loại "anh (hoặc em) sẽ...". Sẽ thế này sẽ thế kia nghe mà sướng cả con ráy.

Chính vì thế, sau khi "*Anh tra khớp bạc, lục lạc đồng đen*" đăng "*khớp con ngựa ô*" và "*đưa nàng về dinh*" thì chuyện gì sẽ xảy ra? Trước hết, cảm giác đầu tiên là họ sẽ thốt ra "Đời không như là mơ".

Trời! Bao nhiêu là phiền toái, lo toan mà trước đó họ chưa thể hình dung ra. Chẳng hạn, trước đây mỗi lần đến đâu, chàng cũng nâng nặc, nắn nỉ nàng đi chung xe cho "có bạn có bè", nay chàng thấy chẳng khác gì phải dẫn theo "cái của nợ". Trước, đi đâu nàng cũng đòi theo cho bằng được, nay có nói gậy lưởi, nàng vẫn quyết "một tắc không đi, một ly không rời" chỉ muốn ở nhà hú hí với con. Đi đâu mặc xác, cứ về đúng nhà, đúng giờ là được.

Những chuyện cón con ấy nhiều vô số như cát trên bãi biển. Khó có thể kể xiết. Lúc yêu nhau, sắp đám cưới, chỉ cần nàng (hoặc chàng) se mình là người kia đã lo sốt vó, cuống cuống nhưng nay thì sao? Không phải đã hết yêu, nhưng công việc mỗi ngày đè nặng trên vai nên họ cảm thấy mệt mỏi và trách sao người kia không tự lo mà bất cứ việc gì cũng "phải nhờ cậy đến tay này?". Nghe nói thế, lập tức người kia vặn lại: "Ô hay! Thế trước khi đến với nhau, anh (hoặc cô) đã hứa hẹn với tôi thế nào? Sao mà mau quên thế hử trời?"

Ôi chao, hăm bà lằng đủ chuyện.

Chuyện rằng, một đêm mưa gió bão bùng, ngoài trời mưa như thác, đường phố vắng tanh, có một người đàn ông lầm lũi bước trong mưa. Anh ta đến gõ cửa tiệm bánh ngọt và mua cái bánh. Ông chủ tiệm tròn mắt kinh ngạc: "Trời! Anh thèm bánh đến thế ư?". Người đàn ông lắc đầu một cách thảm hại như Nghị Hách trong đêm tân hôn, động phòng hoa chúc lại phát hiện Thị Mịch đã mang bầu, bèn bẽ bàng mà rằng: "Vợ tôi hung tợn quá, bảo đi thì phải đi". Người bán bánh thương tình, chọn cho anh chiếc bánh ngon nhất. Người đàn ông nọ lắc đầu: "Hãy cho tôi chiếc... nhỏ nhất".

Hỡi các đấng mày râu, hãy nhớ lại đi, tại sao trước đây, ta có thể đội mưa gánh nắng chiều

chuộng tất tần tật cho nàng, không thềm há mồm ra than van mà sao nay lại "than thân trách phận" nào nùng đến thế? Và nàng, nàng cũng nhớ lại đi, lúc trước đã quan tâm, lo toan đến chàng như thế nào?

Tóm lại, chuyện sau hôn nhân là chuyện nhiều tập. Nếu chuyện *Ngàn lẻ một đêm* nhiều tình tiết, ly kỳ, hấp dẫn thế nào thì chuyện vợ chồng cũng thế thôi. Vấn đề đặt ra, ta cần thẳng thắn nhìn nhận những gì đang xảy ra và tìm cách giải quyết theo chiều hướng tích cực, bởi "đời không như là mơ".

GIÁ CỦA SỰ LỰA CHỌN

THỜI BUỔI NÀO CŨNG VẬY, con gái trong nhà đến tuổi đôi mươi là các bậc phụ huynh đã lo sốt vó. Cứ như trong nhà có... bom nổ chậm. Chỉ bằng, nó yêu đứa nào, gả phắt cho xong. Nói thì nói vậy, vì thương con, cha mẹ mình "nhỏ to tâm sự" vậy thôi, chứ nó đã "quyết" thì ông trời có xuống đây cũng thua! Mà phải như thế thôi, còn hơn là vào một ngày đẹp trời, nó vác về nhà cái bụng lặc lè thì giấu cái mặt vào đâu?

Nỗi lo ấy ngày nay lại "trầm trọng" hơn nhiều, bởi nhiều cô có quan niệm kỳ cục mà nhiều cha mẹ lặc đầu, tự hỏi: "Ừa, sao con lại không chịu lấy chồng?". Câu hỏi ấy nghiêm túc như lúc vị đại sứ Mỹ hỏi người xin visa du lịch sang Mỹ, ấy vậy mà cô gái rườm rà trả lời bằng câu hỏi khác nhẹ tênh như lông ngỗng bay giữa trời: "Sao cứ phải "chống lầy?". Lạ chưa? Phải chăng con gái không sợ ế à? Có lẽ vậy thật! Với họ, yêu thì yêu nhưng bảo cưới, bàn chuyện "góp gạo nấu cơm chung" liền cứ ậm à ậm ờ rồi "đánh trống lảng"...

Thử lý giải chuyện này như thế nào?

Có phải vì lý do sinh kế, kiếm sống mỗi ngày nên họ ngại phải "tính chuyện trăm năm" với kẻ khác? Câu tâm sự thường nghe, đại khái: "Thân mình lo chưa xong, vậy rước thêm một người nữa, sinh con đẻ cái để rồi... cạp đất mà ăn à?". Lý do này nghe qua thấy chính đáng. Vậy mà không hẳn. Cứ nhìn nhiều phụ nữ thành đạt, học thức có khối chàng bám đuôi tán tỉnh mọi lúc, mọi nơi nhưng cô ta vẫn "phớt tỉnh Äng-lê".

Với một người phụ nữ, điều gì quan trọng nhất mà tự trọng sâu thẳm tâm hồn, họ luôn có khát vọng phải đạt đến? Chỉ có thể là chuyện sinh con chăng? "*Trẻ cây cha, già cây con*". Xưa nay phụ nữ nào không nghĩ thế. Do vậy, họ cần một người đàn ông cùng ký "hợp đồng chung thân" cũng là điều dễ hiểu.

Thế nhưng, điều kiện cần và đủ ấy, thời buổi này không còn là một yếu tố quyết định nữa. Với sự tiến bộ của y học họ có thể "tự mình sinh con" mà chẳng cần... gã đàn ông nào. Thậm chí có người còn muốn lấy "giống" của người đàn ông tài năng mà họ ngưỡng mộ, cho dù người đó đã yên ấm một mái gia đình cùng vợ con đùm bọc. Quan niệm sống hiện đại khác trước nhiều lắm. Tôi biết, có những đám bạn bè trai gái sẵn sàng đáp ứng "nhu cầu" với thỏa thuận: "Xong việc là xong. Không có gì dính líu đâu nha". Cả hai gạt đầu cái rụp như bước vào quán ăn rồi chia tay nhau. Họ thực hiện theo đúng "hợp đồng".

Lại có người không nuôi con mà nuôi lấy một "thú cưng" nào đó giải... sầu. Khi tôi hỏi nhiều người bạn gái, họ trả lời tự tin, không úp mở: "Đang độc thân sướng thế này, sao lại tra cùm vào chân? Ở một mình muốn làm gì thì làm, đi đâu thì đi chẳng phải xin phép ai. Nổi hứng muốn cuối tuần du lịch, đàn đúm với bạn bè ở resort nào đó, cứ việc vác ba lô lên đường. Ngày chủ nhật, muốn nướng một giấc đến mười giờ sáng cũng chẳng sao v.v... và v.v... Sướng quá, phải không?".

Thực sự đó là một "phong cách sống" hiển nhiên đang tồn tại trong cuộc sống mà ta phải thừa nhận. Tuy vậy, chuyện gì cũng có hai mặt. Chọn cách sống này họ cũng có những nỗi khổ tâm. Vậy nỗi khổ tâm lớn nhất của họ là gì? Là trong những dịp lễ tết, giỗ chạp có đông đủ bà con xa gần, chợt nghe câu hỏi: "Chớ chồng con đâu?". Hay có những lúc sum họp bạn bè hoặc gia tộc, người ta có đôi có lứa thì mình vẫn lẻ loi. Chạnh lòng lắm chứ. Nhà thơ Hữu Thỉnh có thơ rằng:

Một mình một mâm cơm

ngồi bên nào cũng lẻ

chị chôn tuổi xuân trong má lúm đồng tiền

Ấy là chúng ta cảm cảnh, đứng phía ngoài quan sát và thương cho họ nhưng chắc gì người trong cuộc đã đồng tình? Khó có thể khen hoặc chê một người phụ nữ đã không chịu bước lên xe hoa như bao bè bạn cùng trang lứa.

Tất nhiên theo quan niệm truyền thống hẳn không có bậc phụ huynh nào đồng tình với sự lựa chọn này. Nhưng biết làm sao? Cha mẹ sinh con, trời sinh tính. Nghĩ cho cùng sự lựa chọn nào cũng có giá phải trả của nó, tùy mỗi chúng ta nhìn nhận từ góc độ nào.

KHI CHÀNG VÀ NÀNG LÀM CHUNG CÔNG SỞ

"ƯỚC GÌ MÌNH ĐỪNG NGÃN CÁCH. Ước gì nhà mình chung vách, hai đứa mình thức trắng đêm nay". Lúc mới gặp gỡ, thề non hẹn biển, các đôi tình nhân thường "song kiếm hợp bích" nghe mùi mẫn lắm. Tình yêu là một liều thuốc kỳ lạ nhất trên đời, nó khiến con người ta luôn khao khát được sống chung mái nhà, nằm chung giường, ăn chung mâm... Cái gì cũng chung. Chung từ đời đời đến kiếp kiếp. Chỉ xa nhau một giây, họ đã ca thán náo nùng: *"Ba thu dồn lại một ngày dài ghê"*. Tóm lại, họ muốn cả hai là một. Hai người một bóng. Họ tâm nguyện như nhân vật trong phim, trên sân khấu rất ư là quả quyết, mãnh liệt "chỉ có cái chết mới chia lìa lứa đôi". Trước nguyện vọng chính đáng này, ông Trời cũng biết điều lắm, bèn cho họ "cầu được ước thấy".

Đã thế, cả hai lại có điều kiện làm chung trong một công ty. Vậy là sướng nhá. Buổi sáng, chàng tí tởn cùng nàng trên một xe. Nàng ôm chặt lấy chàng, dính nhau như sam lại tiết kiệm tiền xăng. Câu chuyện thủ thỉ khuya qua, nay có dịp nhắc lại. Nói cười rôm rả. Trưa, cùng ăn trong căn tin, hoặc rủ ra cơm bụi, cơm văn phòng nào đó, không ai có thể lén phéng liếc dọc nhìn ngang. Dầu có là siêu mẫu, chân dài đến nách; hoa vương cuồn cuộn bắp thịt như Hercule ngồi chung bàn cũng chẳng "cái đỉnh" gì. Trong mắt chàng, chỉ có nàng; và "em đẹp dần lên trong mắt anh". Tan sở, họ lại dắt díu nhau về. Sau khi cơm nước xong, chàng đọc báo, lướt web; nàng dán mắt vào truyền hình. Nếu thích, họ lại *"Ôi, hoa kè vai hương ngát mái đầu/ Đêm nào nghe bước mộng trôi mau"* như đang *Mộng dưới hoa*. Tâm đầu ý hợp lắm, lại tiếp tục lời chuyện ở công ty ra mà luận bàn. Câu chuyện lại nổ như bắp rang. Sống chung với hình với bóng, thú vị quá, thơ mộng quá.

Thế mà ai đó lại ngốc nghếch khẳng khái rằng, thì, là, mà hôn nhân thủ tiêu hương vị của tình yêu? Trật lất. Chao ơi! Đời, thế mà vui.

Có thật thế không?

Đến một lúc nào đó, vào một ngày đẹp trời, cả hai bần thần nghĩ ngợi: "Ủa? Tại sao đời sống của mình lại tẻ nhạt thế này?". Tẻ nhạt ư? Câu hỏi vọt ra bởi họ cảm thấy từng ngày giống hệt như nhau. Chẳng còn gì phải náo nức, chờ đợi nữa. Thời khóa biểu trong ngày đã ấn định y chang, không thay đổi chút tẹo nào. Con người là một sinh vật kỳ lạ, không bao giờ hài lòng với những gì đang có. Những gì trước đây đã có, với họ là hạnh phúc, hài lòng thì chỉ thời gian sau lại muốn phải thay đổi. Chẳng thà, như thế, có "giông tố", có hờn ghen, có nghi ngờ một chút thì mới cảm hết sự thi vị trên đời. Nghe kỳ cục chưa? Ấy mà có thật đó. Không tin ư? Hãy tự hỏi chính mình có đúng vậy không?

Lâu nay, mỗi tháng đến kỳ lãnh lương chàng không còn nhớ cô thủ quỹ có khuôn mặt tròn méo ra sao nữa. Chỉ nhớ loáng thoáng thôi bởi nàng của chàng đã nhanh tay ký giúp và... giữ giùm rồi. Một xu teng, chàng cũng không biết đến. Mà trong đời, người đàn ông nào không có nhiều mối quan hệ khác nhau? Đôi lúc họ cần có "quỹ đen" đáp ứng cho lúc trà dư tửu hậu; hoặc cũng có thể giúp cho gia đình mình chút đỉnh... nhưng rồi cũng không thể mở miệng nói với nàng vì các lý do ấy. Chàng bèn thở hắt cái sượt: "Ước chế quá".

Cùng chung công ty nên chuyện người này là mối quan tâm của người kia. Nhiều lúc, trong các cuộc họp chàng những muốn hùng hổ đứng dậy góp ý người này, phê phán người nọ nhưng rồi cuối cùng phải uốn lưỡi bảy lần; hoặc ngậm miệng im thin thít như thịt nấu đông bởi người đó thân thiết với nàng! Có lần, chàng "vuốt mặt không nể mũi", quay về nhà thì lập tức nàng mặt nặng mày nhẹ: "Bạn thân của em thời còn đi học mà anh chẳng kiêng dè gì". Từ đó, chàng nghiêm túc "rút kinh nghiệm sâu sắc". Ngược lại, dù người kia không hoàn thành nhiệm vụ, làm việc ba búa, cẩu thả nhưng khi góp ý nàng vẫn khéo léo khen lấy khen để chỉ vì là bạn của chàng! Mối quan hệ, phép ứng xử nhùng nhằng này khá phổ biến khi cả hai cùng chung môi trường làm việc.

Lại có lúc, chẳng hạn, chàng sợ ý nên vấp chân ngã, "lỗ mũi ăn trầu" nhưng khi đến công ty có tiếng xì xào ngay. Giải thích thế nào các đồng nghiệp cũng không tin. Họ đoán già đoán non, có lẽ do đêm qua chàng phạm tội tày đình nào đó nên bị nàng "đo ván" cho một phát! Suy diễn thế, bởi theo họ, tính cách nàng cứng rắn; còn chàng luôn nhũn như con chi chi nên chuyện gì cũng có thể. Thế đấy, làm chung với nhau nên ngay cả chuyện trong nhà cũng có thể thành đề tài cho đồng nghiệp đàm tiếu mua vui.

Lúc tan sở, nếu bạn bè có rủ lai rai một chút; hoặc muốn tranh thủ thăm X, Y, Z xinh như mơ, đẹp như mộng vừa mới có dịp làm quen thì cũng khó. Khó như lạc đà chui qua lỗ tròn kim. Bịa ra lý do gì để nàng không bắt bẻ, hỏi tới hỏi lui? Với người đàn ông, nếu muốn "qua mặt" vợ/ người tình thì phương án an toàn, thuyết phục, dễ có sự cảm thông nhất vẫn là nại có công việc công ty. Thế nhưng, cả hai làm chung thì chiều này coi như phá sản.

Rồi do công việc nên có lúc chàng phải làm việc với đối tác khác giới. Chuyện này nhỏ như con thỏ, có gì đáng bận tâm. Thế nhưng, biết đâu có nữ đồng nghiệp vì quan tâm đến mối quan hệ của họ nên tìm đến nàng "nhỏ to tâm sự": "Chà, suốt buổi làm việc chàng của mày "đá lông nheo" cô kia dữ lắm ghê. Cái mặt cứ đại ra trông buồn cười lắm cơ. Liệu chừng mà "uốn nắn" đi". Trời! Oan ơi là oan! Mà nếu chàng/ nàng làm việc khác công ty thì đâu có xảy ra những tình huống cà giựt này.

Mà đã hết chuyện đâu. Khi làm việc chung cả hai khó có thể "vô tư" như các đồng nghiệp khác. Họ khó có thể bông đùa, trêu ghẹo người này, cà rớn người kia chỉ vì những lý do bình thường. Mới mở miệng, đã nghe lời can: "Anh đừng nói thế, bà nhà của anh ngồi lù lù ra đó, em bị vắng miếng oan mạng anh ơi!". Thế là cụt hứng! Ngược lại, cô nàng của chàng cũng thế thôi. "Nè em! "Lão" kia mà nghe được thì sút mẻ tình huynh đệ đó ghê". Những dè chừng này vô lý quá, không cần thiết nhưng cũng do các đồng nghiệp lo xa lo gần đấy thôi. Trong khi đó, anh em khác cứ bông đùa với nhau, chẳng phải e dè nhìn trước ngó sau gì cả.

Rồi gì nữa? Suốt một ngày đã mệt mỏi với công việc, vậy mà, lúc quay trở về nhà thì sao? Do từ việc này đến việc kia, cả hai đều biết rõ nên dù nói chuyện gì đi nữa thì cuối cùng họ cũng quay lại "mẫu số chung": công việc ở công ty. Đọc đến đây ắt có người ngạc nhiên: "Ồ hay, nói gì mà là! Vậy là tốt chứ vì cả hai cùng có mối quan tâm chung về một sự việc kia mà?". Không phải đâu, hầu hết khi trở về nhà không ai muốn lôi chuyện của công ty vào trong phòng ngủ. Cả hai đều cần đến những tâm tình, sẻ chia khác. Nhưng biết thế nào, khi cả hai cùng chung công việc, chung bạn bè, chung thời gian, chung môi trường lao động. Cái gì cũng chung 24 tiếng đồng hồ trong một ngày.

Đâu riêng gì đàn ông, với người phụ nữ cũng vậy. Họ không chỉ có những "ấm ức" tương tự mà còn là chuyện này nữa. Chuyện gì? Nhiều cô bạn của tôi thổ lộ tâm tình, đại khái, do lịch làm việc chung nên khi ở nhà, họ phải hao tổn sức lao động nhiều hơn. Chẳng hạn, khi gà gáy le te ồ ó ồ, mặc kệ, chàng vẫn ngáy khò khò thì nàng đã phải bật dậy, vừa ngáp vừa đặt chân xuống giường. Tay này đang ủi cái váy; tay kia đã phải làm thức ăn sáng; tay kia vừa tô son; tay nọ đã đánh thức chồng, con cái v.v... Sau khi mọi việc chu tất trong nhà, họ mới có thể an tâm với tám giờ vàng ngọc trong công sở. May là thời buổi này còn có những "cơm trưa văn phòng", người phụ nữ không phải tất bật với công việc bếp núc buổi trưa. Thế nhưng, chiều về họ lại tiếp tục lao vào với các công việc không tên hằm bà lằng trong xó bếp dù thời gian làm việc ngoài xã hội của cả hai chẳng khác nhau. Thì ra, dù chàng/ nàng chung tất tần tật thời gian nhưng vẫn có cái riêng mà người phụ nữ phải gánh thêm đấy chứ? "Bất công" chưa?

Mà thôi. Chỉ xin nói tắt một câu, cả hai có nhiều điểm chung với nhau và thường xuyên chạm mặt nhau trong một ngày 24 tiếng đồng hồ. Vậy là nỗi khổ hay hạnh phúc?

NGHỆ THUẬT CHẴN GỐI

TRÊN CỎI ĐỜI, từ thuở hồng hoang đến tận nghìn năm sau, có một đề tài mà con người luôn bàn luận, tưởng chừng đã "giải quyết" xong nhưng sau đó lại tiếp tục tranh luận. Họ bàn cãi liên tu bất tận. Ai cũng có lý lẽ riêng. Lạ chưa? Đề tài này, thế hệ trước đã dày công tìm hiểu, phân tích đầu ra đó, vậy mà "hậu sinh khả úy" lại tiếp tục lôi ra lúc trà dư tửu hậu. Thì ra, mỗi thời đại có một góc nhìn khác nhau, dù cơ bản có nhiều nét tương đồng song bên cạnh đó vẫn còn những dị biệt. Khó có thể đi đến một kết luận cuối cùng.

Đề tài gì gay go vậy?

Chẳng có gì đâu, cũng chỉ "nghệ thuật chận gối" phía sau cánh cửa đã khép. Ối dào, tưởng gì, chuyện này cũ rích như trái đất! Cũ rích? Thế mà thiên hạ vẫn quan tâm. Vậy mới hấp dẫn làm sao.

Có thể quả quyết rằng, bản chất của con người luôn hướng về sự sáng tạo. Chỉ khi làm một việc gì có tính cách sáng tạo, họ mới hứng thú, thậm chí quên mất sự tồn tại của thời gian, kể cả sức lực. Sự việc đó một khi đã trở thành thói quen, nghĩa vụ thì chẳng mấy ai còn hào hứng nữa. Nếu thực hiện cũng chỉ trong tâm thế "trả nợ quỷ thần", hơn là tận hưởng lấy niềm hoan lạc.

Đời sống hôn nhân cũng không đi ra ngoài ý nghĩa đó.

Rắc rối thật. Ngày trước, *"Người hẹn cùng ta đến bên bờ suối/ Rừng chiều mờ sương ánh trăng mờ chiếu"*, chỉ cần nhìn nàng kề tai bên chiếc iPhone 5S, nhovn miệng cười với hàm răng trắng nõn là đã khiến chàng "ngất trên cành quất". Chỉ cần được cầm lấy bàn tay ngà là có thể suốt đêm mất ngủ. Đêm ấy hưng hực sức sống, tự nhủ mình đã chạm chân đến cõi địa đàng. Thế nhưng từ khi chung sống nhau có một hai mặt con, người đàn ông đâm ra trở chứng như... trẻ con. Chà, họ "trái tính trái nết" quá chừng. Bao nhiêu ngôn từ hoa mỹ, tán tỉnh, ca tụng nàng đã dần dà chìm vào cuối trời quên lãng. Thân xác nồng nàn kia từng khiến mình chết mê chết mệt nay được nhìn bằng con mắt khác. Con mắt ấy không còn nhìn thấy ở nàng ma lực hấp dẫn khiến bản năng phải háo hức, phải chiếm đoạt và tận hưởng cho bằng được.

Thậm chí, trước lúc lên giường, nàng lỏa lồ khiêu gợi, mời gọi, da thịt thơm ngon đến vậy mà chàng vẫn thờ ơ "cứng đơ như cây cớ", không một chút xao xuyến, hồi hộp, liếm môi run rẩy, thèm thuồng như thuở ban đầu. Có chuyện tưởng như đùa, sau nhiều ngày đi công tác xa, đêm đầu tiên trở về nhà người chồng/ người tình ôm ngực giả vờ ho sù sụ, than cảm cúm như một cách thông báo trước để được ngủ yên giấc. Từ sự hài hước trên ta thấy rằng, khi nhắc đến vợ lập tức có những người đàn ông nghĩ ngay đến các động thái đã quen thuộc. Đã nhàm chán. Đã ngấy. Ai có thể suốt ngày chỉ ăn mỗi một món, dù là ngon? Do không hiểu tâm lý kỳ quặc ấy nên nhiều phụ nữ ngó ra, chẳng hiểu mô tê ắt giáp gì sắt. Rồi câu kết luận cuối cùng khá phổ biến chỉ là sự hồ đồ, "chụp mũ": "Chắc lão nhà mình có mèo mỡ chăng?"

Chẳng mèo mỡ, gái gú gì đâu. Oan cho đàn ông. Hãy đặt mình vào vị trí của họ: Từ động tác vỗ về, mơn trớn đến tiếng kêu rên hoan lạc đã quen thuộc lắm rồi, có thể nhắm mắt lại và biết tổng từng bước tiếp theo sau. Vậy có còn bí mật cần khám phá nữa không? Hoan lạc của tình dục không phải chỉ lặp đi lặp lại đến sáo mòn trở thành "khuôn phép" mà bất kỳ thời nào, con người cũng cần đến sự sáng tạo riêng biệt, mới mẻ như một cách tiếp tục khám phá cảm xúc của cơ thể.

Trước đây, lúc mới chạm vào nhau, chỉ cần ve vuốt sợi lông măng trên miền da thịt *"Đôi gò bông đào sương còn ngậm/ Một lạch đào nguyên nước chứa thông"*, lập tức chàng đã giật bản người như chạm điện cao thế. Chết ngất. Sửng sốt. Đê mê. Chàng sẵn sàng, chủ động *"Cho nhau chắt hết thơ ngây, trên cánh môi say, trên những đôi tay"* không cần biết giông tố ngoài khơi, sấm sét nổ trên đầu. Sẵn sàng lao thuyền ra khơi không cần la bàn định hướng, chỉ thực hiện

theo mạch bảo đột ngột của cảm hứng. Mê toi. Lú lẫn. Trong lúc ấy, sự đối thoại giữa cả hai không phải nhờ đến văn chương bóng bẩy, mỹ từ lung lay nữa. Cả hai cùng cất tiếng nói chân thật nhất của loài người. Sự va chạm thân xác đem lại một cảm hứng, một nguồn sinh lực mới. Có như thế ý nghĩa của sự thỏa mãn mới đi đến tận cùng.

Không cần phải có một cuộc điều tra xã hội học, chỉ cần suy từ tâm lý của chính mình, ta thấy rằng không riêng gì đàn ông mà ngay cả phụ nữ cũng không chịu nổi cảm xúc đã chai lì, không còn gợi mở sự thú vị. Trong nghệ thuật gối chăn, "làm mới" những gì đã cũ, đã quen thuộc luôn là yếu tố hàng đầu. Nếu không thế, con thuyền hôn nhân khó có thể thuận buồm xuôi gió. Đọc đến đây, ắt có người đang nhăn mặt dùng dưng phản đối, đại loại: "Ừa, chẳng lẽ chỉ là sự chung đụng thân xác thôi à? Tầm thường quá. Khi đã tình chồng nghĩa vợ phải hướng đến cái gì cao thượng hơn chứ?". Xin thưa, điều đó không sai nhưng đừng quên yếu tố tình dục vẫn là một thứ keo sơn mãnh liệt. Tại sao? Bởi lúc ấy, con người trở về với bản năng đúng bản chất, thể trạng và không đếm xỉa gì đến trách nhiệm, nghĩa vụ ngoài cộng đồng nữa. Đơn giản, lúc ấy họ chỉ tập trung tận hưởng cảm giác đặc trưng nhất mà thượng đế đã ban cho họ.

Nhìn tình yêu, hôn nhân dưới góc độ tình dục, ta sẽ thấy đó là điều bình thường nếu cả hai cùng có nhu cầu phải "làm mới", thay đổi những động tác đã thuộc lòng, đã nhàm chán. Và sẽ là bi kịch của chăn gối, nếu một người không đồng tình bởi soi rọi hành vi ấy dưới cái nhìn khác. Đã có người thốt lên giận dữ: "Anh xem tôi là hạng đàn bà gì? Lầu xanh à? Tôi có ăn có học đấy nhé". Lại nữa, chàng nọ muốn "học tập" như diễn viên XXX trong phim bỗng bị mắng té tát. "Ồ hay! Người có văn hóa mà thế ư?".

Thử đặt câu hỏi nghiêm túc, hành vi của người đàn ông đó có vô văn hóa hay không? Thiết nghĩ, trong hoàn cảnh này yếu tố văn hóa chỉ có giá trị khi hành vi đó xuất hiện, phơi bày trước đám đông. Nếu trong phòng riêng của hai người và cả hai đồng tình với hành vi ấy lại là chuyện khác. Sự thỏa thuận, hợp tác đem lại niềm vui hưng hực lửa tình thì bản thân suy nghĩ ấy đã có yếu tố văn hóa. Ít ra văn hóa ở đây là mình đã tự nguyện thể hiện hành vi đó theo nhu cầu của người khác. Không phải ngẫu nhiên, tác phẩm *Fifty Shades (50 sắc thái)* của nhà văn E.L. James đã ấn hành đến 50 triệu bản, tác giả gửi đến "thông điệp": "*Đừng tốn công lo lắng về cảm giác, về tội lỗi, hay vì lẽ đúng sai, Ana. Em và tôi là những người trưởng thành tình nguyện đến với nhau và chúng ta làm những việc này chỉ có hai chúng ta biết, đằng sau cánh cửa đóng kín. Em hãy giải phóng tâm trí để lắng nghe thể xác của mình hơn*". Rõ ràng, nhân vật trong tiểu thuyết này cùng đi tìm một sự trải nghiệm khác, từ thân xác của họ.

Lúc ấy, trong đầu họ không nghĩ đến vị trí, địa vị của người đối ngẫu. Họ chỉ nghĩ đến quan hệ giữa âm và dương; giữa hồ thắm và đỉnh núi; giữa hai giới tính khác biệt cần bù đắp cho nhau khi phiêu du trên đầu sóng ngọn gió, lạc bến xa bờ. Chỉ có thể. Vâng, chỉ có thể. Điều này sẽ lý giải vì sao người đàn ông có thể ca ngợi đàn bà bằng những mỹ từ hay ho, thánh thiện nhất nhưng lại sẵn sàng chiếm đoạt ngay trên manh chiếu rách tời tàn. Có thể chiếm đoạt, chung chạ với kẻ khác thua xa mình về địa vị xã hội, tiền bạc, thân phận. Ngược lại, người phụ nữ cũng vậy thôi, chỉ có điều họ không sẵn sàng mạnh bạo, quyết liệt "phát biểu ý kiến" công khai như đàn ông.

Nhà văn Saint Exupéry cho rằng, yêu không phải là nhìn nhau, mà cùng nhìn về một hướng. Tôi chỉ lẩn thẩn nghĩ thêm, không chỉ thế, còn phải biết nhìn vào mắt nhau để tiếp tục tìm hiểu, khám phá bí ẩn của cảm xúc, thân xác để dâng hiến cho nhau trọn vẹn hơn, tươi mới hơn. Trong hành trình hoan lạc ấy một khi sự nhàm chán, thói quen, lặp lại, chai lì, nghĩa vụ đã cút xéo đi chỗ khác chơi thì họ có thể song ca: "*Cuộc đời vẫn đẹp sao, tình yêu vẫn đẹp sao*" đến lúc rụng rụng bạc tóc.

Khi cánh cửa đã khép lại, có những câu chuyện mà chỉ riêng họ biết và hài lòng. Vậy là đủ.

SẮM TẾT HAY... MỞ NHÀ HÀNG?

SÁNG CHỦ NHẬT, thay vì được nằm ngủ nướng, nàng dậy sớm, nấu nướng thức ăn sáng rồi giục anh: "A lẹ hấp! Hoàng tử ơi, đưa em đi siêu thị nha!". Khéo nói quá. Cả một tuần làm việc, bữa nay muốn thông thả một chút cũng không yên thân. Dù nghe "mệnh lệnh" ngọt như nước dừa xiêm, anh vẫn ngần ngừ lâu bầu: "Hoàng tử gì hả trời? Thân anh như "ngựa thồ" thì có". Nàng bèn thay đổi chiến thuật, liền sà vào lòng "thơm" trên má một phát. Thế là đầu vào đó. Đàn ông thường ngoan ngoãn, để bảo nhất là trong những ngày cận Tết.

Trên đường đi, anh hỏi nhỏ: "Năm nay, nhà mình ăn Tết thế nào hả mình". Nàng nói cười ròn rảng: "Chỉ đơn giản, nhì nhằng như mọi năm thôi". Như mọi năm ư? Chà! Biết quá mà. Sau nhiều năm hân hạnh chở vợ đi sắm Tết, năm nào anh cũng tưởng nàng chuẩn bị mở nhà hàng! Thế là anh vội phân bua, phân trần, phân tích về chủ trương ăn Tết tiết kiệm. Nàng cười phá lên, vui như Tết: "Anh yên tâm. Năm nay, trong danh sách mua hàng, em loại ra nhiều thứ lắm rồi".

Nói thế, nhưng rồi, cái tủ lạnh năm nào cũng chật cứng thực phẩm. Ấy là chưa kể bao nhiêu thứ khác nữa, vâng lời nàng, anh phải khệ nệ vác về dù chẳng thích chút tẹo nào. Lại có đêm, anh mãi mê nằm đọc sách, quay lui thấy nàng còn ngồi ghi hý hoáy gì đó. Anh hỏi: "Chưa ngủ hả em? Công việc công ty, sáng mai vào công ty làm cũng được. Ngủ đi em". Nàng đáp gọn ơ: "À, em sợ nhớ phải mua thêm mấy thứ này anh ạ. Con Tún thích món giò heo hầm, vậy phải mua thêm măng lười lợn. Mẹ thích món món thịt đông mà nhà mình đã hết mộc nhĩ, nấm hương. Anh khoái lai rai món gà mái tơ, ngày mai phải đặt trước. Em ghi lại kẻo quên. Nhanh thôi mà". Chẳng biết "kẻo quên" thế nào mà sáng mai thức dậy, anh đã thấy nàng liệt kê dài như số Táo quân.

Với người phụ nữ, dù quanh năm tất bật, chắt chiu, tiết kiệm, chẳng dám hoang phí nhưng ngày Tết lại khác. Họ nghĩ, dù thu nhập chưa bằng ai nhưng phải tươm tất. Mọi thứ phải đâu ra đó. Từ màn cửa, lư đồng trên bàn thờ gia tiên, màu sơn tường nhà đến thức ăn ngày Tết, họ đều "để mắt" đến. Sự chăm lo chu đáo này khiến nhiều người đàn ông hài lòng, ưỡn ngực tự hào về vợ. Với người phụ nữ, ngày Tết chăm lo gia đình chu đáo cũng là cách "lấy điểm" trong mắt bố mẹ, họ hàng nhà bên chồng nữa. Cả năm ít gặp nhau, đầu xuân qua lại chúc Tết lẫn nhau, được "bà gia" khen cho một câu thì cô dâu nào, dù đã có mấy mặt con cũng lấy làm hãnh diện.

Với người đàn ông lại khác. Tâm lý đón Tết của họ đơn giản hơn. Chỉ cần vợ bày biện mâm cỗ, sắm sửa hương đèn đúng nghi lễ trên bàn thờ ông bà theo phận dâu con; mua sắm cho con cái theo ý chúng nó là được. Còn ăn uống? Chẳng gì phải bận tâm. Chỉ cần vợ khéo tay làm vài món nhậu thuộc loại "hàng độc" đón bè bạn nhâm nhi khoái khẩu, và nhất là dự trữ vài thùng bia, vài chai rượu là "đẹp"! Do tâm lý và nhu cầu khác nhau nên mỗi lần đi sắm Tết, y như rằng, có lúc cả hai "tranh cãi" rồi "đàm phán" mới có thể dẫn đến "kết luận thống nhất".

Đại khái: "Trong nhà mình phải có hoa chứ em?". Năm ngoái "chơi" chậu mai/ đào nhưng cánh hoa rụng sớm quá, "héo" cả năm. Vậy mà năm nay chồng vẫn "cứng đầu" giữ sở thích cũ, sao không thử đổi qua hoa cúc vàng? Thế là đôi co. Chồng muốn năm này làm món thịt heo ngâm nước mắm để nhớ thuở thiếu thời mẹ đã cho ăn món này? Cô vợ gạt phắt: "Bác sĩ nói anh huyết áp cao, không nên ăn mặn nhiều. Em làm cho mình món khác nha". Thế là cãi. Thật ra những chuyện này chỉ cãi... yêu, cuối cùng người vợ luôn chiều theo ý chồng miễn là vui cả nhà.

Sau khi vô siêu thị, anh chồng thở phào nhẹ nhõm bởi mọi thứ không vượt quá sự cho phép của tài chính. Tự đứng, một sáng đẹp trời, nàng cao hứng "bằng chị bằng em" nên muốn sắm cái màn hình, "tò vật vớ" xem chương trình giao thừa, ca nhạc ngày xuân cho thích mắt. Anh chồng, thấy chưa cần thiết lắm bèn bàn lui, nhưng cuối cùng đành tặc lưỡi: "Tết mà" bởi đòi hỏi ấy có phải cho riêng nàng đâu!

Anh vốn là đệ tử trung thành của trang mạng facebook, một ngày không post hình lên đó, anh cảm thấy bứt rứt quá! Thế là, vừa nhận tiền thưởng Tết, thay vì phải báo cáo vợ, trên đường về anh rẽ ngay cửa hàng kim khí điện máy sắm luôn cái ống kính "hết sẩy con bà Bảy"! Biết vợ sẽ cần nhần, vừa bước vào nhà anh liền tí tởn khoe: "Sướng nha, Tết năm này mẹ con em có muôn vàn ảnh đẹp. Tha hồ làm dáng, làm kiểu. Ống kính "xịn" nè em".

Vài ngày sau, Tết đã cận kề, thay vì đón con rồi về nhà lo cơm nước như mọi chiều, nàng điện thoại giao cho chồng nhiệm vụ về vắng đó. Mãi đến tối, nàng mới về, vừa bước vào nhà nàng nói luôn một hơi: "Mình ời! Chắc em phải đi bác sĩ quá. Đạo này em đãng trí quá đi mất, chiều nay, cùng mấy đứa bạn vào siêu thị, em định ninh trong đầu phải tìm mua cho anh đôi giày mới. Loay hoay thế nào, khi ra về em mới phát hiện là đã mua nhầm.. cái váy dạ hội cho em".

Anh chồng biết tông tông tong rồi! Bèn cười hả hả. Cô vợ cũng "bễn lên" cười theo. Đêm đó, chàng và nàng bảo nhau: "Sang năm lại đi sắm Tết mình nhé".

MÌNH ƠI! ĂN TẾT Ở ĐÂU?

CHÀ, NHỮNG NGÀY GIÁP TẾT CHẴNG HIỂU THẾ NÀO, trong người lúc nào cũng rạo rức, buồn vui lẫn lộn. Có lúc đang ngồi viết lách nhì nhảnh, lại muốn dùng tay, bước đến "thơm" vợ một phát. Một cảm giác Tết đang nhẹ nhàng đến. Trong nhà, đứng nhìn đâu cũng thấy thân mật và gần gũi. Cả một năm tất bật, mở mắt dây đã tếp vào cơ quan. Nhà chỉ như quán trọ. Suốt một ngày đánh đu thời gian với phố xá. Mà cũng lạ, mỗi ngày xuống phố cũng con đường này, vòm xanh kia, rồi tiếng bạn bè í ới gọi nhau qua điện thoại, hò hẹn chỗ điểm tâm, cà phê buổi sáng. Vậy mà, những ngày này, mở mắt dây lại thấy đất trời thanh tân hơn. Đứng soi gương, cao hứng cười một mình, tự nhiên thấy dù "ngũ thập" nhưng dường như trẻ trung hơn, đẹp trai hơn. Phơi phới yêu đời. Huýt sáo. Tự tin hơn. Lúc bấy giờ, vợ mới âu yếm xoa đầu chồng mà rằng:

- Mình ơi! Năm này, ăn Tết ở đâu?

Anh chồng vốn gốc gác người "Đàng Ngoài" đã từ lâu yêu mến cái giọng nói Sài Gòn này quá cỡ thớ mộc. Cứ nghe "chời ơi", "nghen mình" là rúng động tâm can. Mấy năm nay, hễ Tết là anh lại dắt vợ con về quê nội. Cả năm làm ăn xa, cư ngụ tại Sài Gòn rồi "cắm rễ" luôn ở vùng đất "*Nhà Bè nước chảy chia hai/ Ai về Gia Định Đồng Nai thì về*" nên gốc gác, quê cha đất tổ đối với anh bao giờ cũng thiêng liêng. Ừa, mà sao năm nay "bà xã" lại hỏi chi mà lạ? Dù thắc mắc nhưng anh không hỏi, chỉ đáp:

- Thì cũng như mọi năm cung ơi cung à!

Năm nào cũng thế. Chỉ cần nghe mấy tiếng "cung ơi cung à", nàng đã gật đầu cái rụp! Ấy vậy mà, lần này nàng ngúng nguẩy như tiểu thư sắp về nhà chồng:

- Mình ơi! Em ứ chịu.

Chời ơi, chuyện gì đây? Nàng sà vào lòng anh, du dương mùi mẫn:

- Thăng Win, thăng Nhớ, cái Triêm năm rồi học giỏi, em muốn Tết này thưởng bọn nhóc chuyển đi chơi xa. Hơn nữa công việc thời gian qua oải quá, được nghỉ Tết dài ngày làm một chuyến thư giãn cho đời bớt nản. Vui chơi cho đời thêm tươi mình ơi!

Chà, cái giọng ngọt như chè hạt sen nấu nước dừa khiến anh chồng ngắc ngứ đôi chút. Đã thế, vừa thở thẽ xong nàng lại lễ phép, ngoan ngoãn đặt vào tay chồng một bì thư dày cộm. Chồng biết tổng tiền thưởng Tết. Rõ ràng, nàng chủ động và cũng không muốn chồng phải phân vân, đắn đo về chuyện tiền nong. Vợ chồng yêu thương nhau như bát nước đầy. Chia sẻ cho nhau bao nhiêu buồn vui. Thế nhưng, chuyện về quê ăn Tết không phải có tiền nhiều hay ít. Đó là trách nhiệm của đàn ông đàn ang, mỗi năm dẫn vợ con về quê ăn Tết thuộc về nghĩa vụ và trách nhiệm. Chẳng có văn bản hành chánh nào quy định. Tự mỗi người phải ý thức. Sống xa quê, ngày Tết trở về quê đối với họ là lúc tiếp cận nguồn năng lượng mới. Này bến sông tắm mát tuổi thơ. Nọ cây đa leo trèo tuổi nhỏ. Kia cái giếng thời hoa niên mẹ đã xối nước kỳ cọ cho mình. Kia cái chõng tre ngày xưa bố ngồi đây dạy cho mình từng chữ, nắn nót tập viết đầu đời.

Ôi là thương. Ôi là nhớ.

Thương nhớ đầm đìa ký ức như ánh sáng dẫn người xa xứ quay về ngày tháng êm đềm. Phải nói thật, khi xa quê, có những lúc ai cũng mong thời gian qua nhanh, để quay về nơi chôn nhau cắt rốn dặt dứu biết bao kỷ niệm hoa mộng. Thật ra, khi bàn chuyện ăn Tết ở đâu, sự lựa chọn của đôi vợ chồng nào cũng đều hợp lý. Thế nhưng, biết chọn ra làm sao? Có được câu trả lời dứt khoát "*sao cho trong ấm thì ngoài mới êm*" không dễ chút nào. Có nhiều đôi uyên ương mặt nặng mày nhẹ cũng vào dịp này. Khi anh chồng rụt rè "đề đạt nguyện vọng", nàng cười mặt

tươi như hoa sen:

- Ừ, về quê nội. Nào có ai cấm cản gì đâu?

Nghe thế, lòng mừng rơn, chưa kịp cúi xuống nhìn vợ một cái, đột nhiên nàng lại cắc có hỏi chơi như bốn như đùa:

- Mình ơi! Sao năm nay nhà mình không về quê ngoại?

Rắc rối quá đi thôi. Quê nội hay ngoại cũng là một. Dù hai nơi xa tí đến mấy ngàn cây số. Nơi Bắc chốn Nam nhưng trong tình cảm, trong máu thịt dằng dặc tóc tơ gắn kết tạo nên mái ấm này đã là một khối thống nhất. Nghe vợ nói vậy, anh chồng suy tư một chút, chưa trả lời vội bởi nàng nói đúng quá đi chứ! Thấy chồng ngần ngừ, cô nàng bèn vùi đầu vào ngực chồng mà ư ử ngâm thơ tiền chiến bằng giọng Sài Gòn. Cái giọng ngâm ấm áp này mới "ác liệt" làm sao. *Chời ơi! Vợ đọc bài thơ Đường về quê mẹ của nhà thơ Đoàn Văn Cừ, diễn tả lúc người mẹ dẫn con về quê ngoại ăn Tết:*

Tới đường làng gặp những người quen

Ai cũng khen u nét thảo hiền

Dẫu phải theo chồng thân phận gái

Đường về quê mẹ vẫn không quên

Không riêng gì đàn ông, ngay cả phụ nữ dù "*thuyền theo lái, gái theo chồng*" mà dịp đầu xuân đưa con về quê thăm bố mẹ cũng là điều hãnh diện lắm. Hơn nữa, dịp này mẹ con tha hồ tíu tít chuyện trò, nói cười vui như Tết. Người đàn ông cũng thế thôi. Đưa con về quê cũng là một cách "báo cáo" cho họ hàng thân tộc, anh em nhìn mặt cháu con trong tộc họ. Ý nghĩa này với người Việt thiêng liêng lắm.

Trong tâm thức của mọi người, ngày Tết là lúc sum họp đông đủ, vui vẻ nhất. Thế nhưng có những gia đình lại đứng trước nhiều lựa chọn khác nhau. Có thể bố mẹ muốn về quê thăm nội/ngoại nhưng con cái lại không chịu chấp thuận. Nó lớn tòng ngồng rồi, không muốn lon ton đi theo như thời bé con nữa. Nó chỉ muốn vác xác lò dò theo con gái người ta đã từ lâu thầm thương trộm nhớ! Khổ thế! Về quê mà không con cái đi cùng, thấy thiếu thiếu cái gì đó, chẳng hạn như bánh chưng, bánh tét ngày xuân lại thiếu "nhun" đậu xanh, thịt heo béo ngậy bên trong. Ăn sao ngon? Lại có gia đình, vợ chồng con cái "đồng tâm nhất trí" khóa trái cửa nhà, nhờ hàng xóm giúp trông nom vài ngày rồi khăn gói leo lên máy bay hú hí ở tận nước ngoài. Mọi việc đã tính toán đâu ra đó, nào ngờ khi hay tin, lập tức bố mẹ cản ngay. Bà cụ nói dối:

- Mẹ nhớ cháu nội quá, con bé xinh và ngoan quá. Bộ không muốn bà nội ôm nó nữa à? Ừ, bà nội già rồi mà. Bà gần đất xa trời thì cần gì cháu với con nữa?

Nghe muốn khóc. Đã thế, ông bố lại "bồi" thêm đôi câu nữa:

- Tôi biết, anh trưởng thành, có vợ có con rồi. Anh có quyền quyết định mọi chuyện cơ mà! Hỏi ý kiến tôi làm gì nữa. Tôi sắp về với các cụ rồi, làm gì có ý kiến hay ho gì đâu mà anh hỏi với chả hỏi!

Anh biết trả lời thế nào? Vào những ngày giáp Tết, do có nhiều mối quan hệ trong thân tộc, gia đình đã khiến con người ta phải nghĩ ngợi, cân nhắc. Biết chắc mọi việc hằng năm thường diễn ra thế, năm nay anh bạn tôi đã tính toán trước. Vào những ngày cận Tết, anh xin nghỉ phép thường niên, dẫn theo thằng nhóc tranh thủ về quê thăm bố mẹ, sắm sửa quà Tết cho bố mẹ; rồi thăm anh em, hàng xóm bà con láng giềng. Ở chơi vài ba hôm, lau chùi bộ lư đồng trên bàn thờ tổ tiên cho sáng loáng, tẩy lá cành mai, cùng anh em ăn bữa cơm do mẹ nấu... Làm xong nghĩa

vụ này, ngày Tết dù anh không đưa vợ con về quê, chẳng ai trách móc. Mà anh cũng thấy nhẹ lòng, có thể mới "toàn tâm toàn ý" sum vầy cùng vợ con.

Có một cảm giác mà bất kỳ ai cũng dễ nhận ra, ngày Tết thường trôi qua chóng vánh. Do đó, dù chỉ vài ngày đầu năm nhưng người đàn ông nào cũng phải chu toàn nhiều vai. Họ vào vai làm chồng, làm cha rồi làm con, làm con rể nữa. Vì vậy để vợ chồng có được ngày Tết vui vẻ, hài lòng ắt họ phải có sự bàn bạc riêng. Chuyện này, người ngoài khó có thể xen vào ý kiến ý cò. Với người miền Nam, có thể ngày Tết là dịp nghỉ ngơi riêng tư. Quanh năm làm việc mệt mỏi, gặp gỡ biết bao nhiêu người rồi thì nhân dịp này dành hết thời gian cho gia đình. Với người miền Bắc, có thể họ cũng có suy nghĩ này; hoặc lại cho rằng, đã Tết thì phải quay về sum họp với với ông bà, bố mẹ. Tùy quan niệm sống mà mỗi người có sự lựa chọn khác nhau. Lựa chọn nào cũng được, miễn là vợ chồng vui vẻ mà hai bên nội ngoại cũng chia sẻ.

Tôi nghĩ rằng, sự lựa chọn trong một mái ấm nào cũng phải bắt đầu từ thỏa thuận cả vợ lẫn chồng. Cả hai cùng happy. Có như thế, trong những ngày giáp Tết gió ngoài đường se lạnh, lộc non đầu xuân vừa nhú, nắng hanh hao vàng son tơ trời, họ sẽ hào hứng, náo nức thầm mong, thậm gọi: "Tết ơi! Nhanh lên! Sốt ruột quá rồi nè!". Chứ không phải lo sốt vó khi nghe câu hỏi "hóc búa" của vợ/ chồng: "Mình ơi! Năm này ăn Tết ở đâu?"

VUI NHƯ ĐÁM CƯỚI

"XIN QUÝ VỊ QUAN KHÁCH HAI HỌ ổn định chỗ ngồi để lễ thành hôn của đôi uyên ương Rõn Rảng và Rền Vang được bắt đầu. Xin thông báo, nhà hàng Quắc Cần Câu vừa được đăng trên trang quảng cáo báo Mầm Non, trong đó có đoạn như sau:

Thêm một lý do để đến nhà hàng Quắc Cần Câu. Bạn đã đến Quắc Cần Câu để nhậu? Dĩ nhiên, nhưng chưa đủ. Bạn đã đến Quắc Cần Câu để mừng sinh nhật? Dĩ nhiên, nhưng chưa đủ. Bạn đã đến Quắc Cần Câu để vui vầy cùng gia đình? Dĩ nhiên, nhưng chưa đủ. Bạn hãy đến Quắc Cần Câu để đón nhận hạnh phúc!

Bằng chứng là cách đây một tháng tình cờ đôi bạn Rõn Rảng và Rền Vang đã đến nhà hàng Quắc Cần Câu. Họ đã gặp nhau, không thèm nhìn nhau, đã cãi nhau và suýt đánh nhau nhưng cuối cùng họ lại yêu nhau. Tại sao? Vì khung cảnh tại nhà hàng Quắc Cần Câu quá ư trữ tình, giá cả hợp lý nên họ đã quyết định giải hòa cùng nhau và... chung sống bên nhau mãi mãi. Vì thế, bạn hãy đến nhà hàng Quắc Cần Câu! Hãy đến để đón nhận hạnh phúc như đôi chim uyên đẹp nhất đêm nay! Xin cho một tràng pháo tay!"

Cho đến nay lời "mào đầu" của một MC trong đám cưới diễn ra tại Khu Du lịch Văn Thánh vẫn được giới sành ăn đám cưới "duyet" có duyên nhất (!?). Vì MC này đã tranh thủ trong giờ phút "thiên liêng" và "trọng đại" nhất để "tiếp thị" cho nhà hàng Quắc Cần Câu của bố cô dâu ở tận... ngoài Quảng Nam xa tí!

Có thể nói không ngoa, ngày nay đám cưới đã "hiện đại" lên rất nhiều. Không đơn thuần chỉ là nơi ta đến bỏ bì thư, tặng quà, ngồi ăn rồi... về - mà nó đã trở thành một "công nghệ" không kém phần hoành tráng vì có "kịch bản" hẳn hoi, chứ không còn ngẫu hứng! Theo kịch bản, nếu "tiết mục văn nghệ" diễn ra trước lúc khai tiệc càng nhiều thì càng tốt! Có như thế, quan khách mới có đủ nhẩn nài ngồi lại và quên luôn cơn đói vì "giờ dây thun" kéo ra quá dài.

Có lẽ nhà hàng SĐ là nơi trước nhất có sáng kiến "truyền hình trực tiếp" cảnh cô dâu e lệ cầm tay chú rể từ ngoài sân bước lên sân khấu! Thậm chí cả quan khách cũng được chiếu cái bốn mặt lên màn hình cho bàn dân thiên hạ ngắm nghía. Nay sáng kiến đó đã được cải tiến bội phần. Mới đây, tại một đám cưới nọ, trong khi chờ đợi, quan khách được xem những video clip trích những đoạn hôn nhau rất "oách". Những thước phim trích đoạn từ *Cuốn theo chiều gió*, *Vĩnh biệt tình em...* được chiếu lên màn hình lớn trong tiếng nhạc *Love story* dịu dàng êm ái! Thôi thì thế cũng ổn, nhưng nào ngờ chàng MC có lẽ do hào hứng nên buộc cô dâu và chú rể cùng biểu diễn cách hôn nhau như trong phim (!?). Thiên hạ được dịp vỗ tay ầm ĩ, khiến "khổ chủ" cười như méo!

Đến nay, nhiều người vẫn chưa quên đám cưới của con trai nhà thơ trào phúng Cung Văn. Bấy giờ thiên hạ đang "nóng" với World cup nên ngay trong tiệc cưới là một màn hình cỡ lớn, to bự chẳng! Chỉ sau vài nghi lễ quan trọng là... phát sóng truyền hình trực tiếp bóng đá! Thiên hạ tha hồ ăn nhậu và bàn tán ầm ĩ như đang ngồi trước sân vận động! Vui ra phết!

Lại có đám cưới diễn ra cứ như đang làm trò ảo thuật. Sau khi quý bà, quý ông, nam, phụ, lão, ấu, đã an tọa, bỗng từ trên trần nhà tòng teng một cái thùng gỗ cao chừng hai thước, có ổ khóa đằng hoàng và thả nhẹ nhàng xuống giữa sân khấu! Trong lúc ai nấy ngơ ngác chưa hiểu một tít giáp gì, MC mời ông già vợ lụ khụ chống gậy lên và mở ổ khóa! Cánh cửa bật ra. Ô! Cô dâu và chú cười tươi roi rói bước ra cúi chào quan khách hai họ!

Đám cưới của doanh nhân nọ lại "ấn tượng" theo kiểu khác. Quyết chí phải có tên trong bảng phong thần của Kỷ lục Việt Nam nên chú rể chơi sộp mua khoảng 10 tấn hoa các loại. Số hoa này được kết đài hoa hình trái tim và ở giữa nổi bật dòng chữ đỏ thắm *"Không bao giờ ân tình lại vỡ đôi"*. Chưa hết, nhạc sĩ nọ còn sáng tác riêng ca khúc *Vó ngựa chung tình* theo "đơn đặt

hàng" của chú rể dành tặng riêng cho cô dâu! Như thế cũng được, nhưng trong suốt tiệc nhậu, quan khách phải... tập hát nhào nhừ ca khúc này do MC lãnh xướng!

Tôi vẫn còn ấn tượng với đám cưới của con trai nhạc sĩ B bởi xuyên suốt chương trình là chú rể... trình diễn ảo thuật! Hỏi ra mới biết, do đang theo học nghề này nên chú rể muốn tranh thủ ngày vui của mình đăng trau dồi thêm kinh nghiệm!

Nhiều người vẫn chưa quên đám cưới của ông chủ một hãng xe hơi ở Q.1, khi quan khách ra về đều được nhận một món quà to đùng, đặt trong túi giấy có kết nơ rất sang trọng gọi là "kỷ niệm ngày vui của hai cháu". Ai nấy lúc nhận quà cũng rạng rỡ mặt mày. Còn gì vui hơn khi "được ăn, được nói, được gói đem về"? Về đến nhà, hồi hộp, cẩn thận mở ra thì hỡi ôi! Chỉ là áo thun ba lỗ, áo đi mưa và nón bảo hiểm có in chình ình logo, địa chỉ của hãng xe hơi mà bố của chú rể đang kinh doanh!

Tục ngữ Việt Nam có câu *"Không chê đám cưới, không cười đám ma"*. Hình thức tổ chức đám cưới càng phong phú, càng đa dạng thì người tham dự càng thú vị. Thiết tưởng, sau đám cưới điều quan trọng nhất là họ chung sống thế nào? Khó có thể nói trước, chỉ biết rằng, nếu cả hai trong mưu sinh hằng ngày, nhỏ to tâm sự, chia ngọt sẻ bùi bằng tâm thế như lúc đang đám cưới thì còn gì bằng? Những lúc cau có, cãi cọ, gấu ó, mắng nhiếc nhau chỉ cần nghĩ lại giây phút *"Cô dâu non non dung nhan mặn mà. Chà! nhà ai có ông rể quý. Chà! nhà ai có cô dâu hiền. Ô! Ngộ thay có con lợn quay, xôi đầy mâm, cau đầy buồng..."*. Lúc ấy, bao nhiêu tam bành lục tặc cũng cút xéo đi chỗ khác chơi. Cứ như thế, đôi lúc các đôi uyên ương hãy nhớ lại ngày cưới để có cách ứng xử phù hợp trong đời thường đủ gam màu hỉ, nộ, ái, ố...

CÂU CHUYỆN KHÔNG BAO GIỜ CŨ

LÀM NÊN ĐIỀU KỲ DIỆU NHẤT CỦA CON NGƯỜI, chính là tình yêu. Làm nên sự rắc rối nhất của con người, cũng chính là tình yêu. Khi loài người có mặt trên trái đất, tình yêu đã xuất hiện. Trải qua năm tháng, quan niệm về cái đẹp của con người dù có thay đổi, khoa học có tiến bộ đến cỡ nào đi nữa, các tình huống trong tình yêu vẫn cũ xưa như hàng triệu năm trước. Điều này cho thấy, dù bất kỳ thế hệ nào, trước tình yêu thì con người ta cũng có những thắc mắc, những câu hỏi na ná nhau. Thế hệ này đi qua, thế hệ sau lại lặp lại. Do đó, các tình huống hầu như chẳng khác gì nhau và cách giải quyết có thể cũng chẳng khác gì mấy.

Kỳ diệu chính là chỗ đó.

Ở chỗ, con người ta luôn ngu ngơ đi tìm cách trả lời tình huống của chính mình. Nhờ vậy, các chuyên gia giải đáp thắc mắc về tình yêu, hôn nhân gia đình mới có đất sống. Trước một tình huống, không phải người ta không tự giải đáp được mà chính là họ cần nghe một tiếng nói khác. Nếu tiếng nói ấy đồng tình với suy nghĩ của mình, càng tốt; bằng không, khi hỏi ý kiến, họ gật gù lắng nghe nhưng sau đó lại thực hiện theo mách bảo của chính họ. Nói như thế, để thấy rằng, khi bàn về các vấn đề liên quan đến tình yêu, hôn nhân vừa dễ lại vừa khó. Dễ là ai cũng có thể có quyền phát biểu ý kiến; khó là trong mớ bòng bong của các tình huống, ta phải chọn cách giải quyết nào hợp lý nhất.

Mà nghĩ cũng lạ, cũng chuyện đó nhưng rắc rối của người này; ngược lại, chỉ "đơn giản như đang giỡn" của người kia. Hiểu như thế, ta có thể quả quyết rằng, các chuyên mục về tình yêu hôn nhân trên báo chí, tự nó đã là một sự hấp dẫn với bạn đọc. Bạn đọc quan tâm đến tình huống này, không phải họ đang vấp phải mà có thể họ cần biết nếu là mình, bản thân mình sẽ giải quyết ra sao?

Trước hết, tôi muốn chia sẻ với quý bà, quý cô là đừng bao giờ ảo tưởng có thể tìm ra cho mình người đàn ông hoàn hảo. Mẫu người này, không bao giờ tồn tại ở trên đời. Nếu có chẳng, chỉ có trong sự tưởng tượng.

Trong đời thường, cuộc sống luôn vận động, dù có thấp đuốc thì chẳng thể tìm ra nổi. Bằng chứng hùng hồn mà tôi xin nêu ra là đây: Nhằm tìm kiếm người đàn ông hoàn hảo nhất, một tạp chí chuyên về phụ nữ đã tổ chức cuộc thi bình chọn. Ít lâu sau, ban biên tập nhận được bức thư như sau: *"Sau khi đã suy ngẫm kỹ, tôi cho rằng có lẽ tôi là người đàn ông hoàn hảo nhất bởi tôi có những ưu điểm như sau: "Tôi không uống rượu, không hút thuốc, tuyệt đối trung thành với vợ, không hề nhìn ngắm người phụ nữ nào khác. Có khả năng tự chăm sóc bản thân và người khác, ăn ngủ luôn đúng giờ giấc, sống rất kỷ luật. Không lang thang trên mạng, chít chát hay chơi game trực tuyến"*. Tất nhiên, với cách sống chuẩn mực này anh ta đoạt giải Nhất! Có điều, lá thư này được gửi đến từ... trại dưỡng lão!

Thế thì, người đàn ông đang chung sống với mình, họ không hoàn hảo thì cũng là lẽ tất nhiên thôi. Bởi chung quanh họ còn có biết bao những cám dỗ "chết người" khác. Biết như thế, để rồi, trong đời sống hôn nhân người phụ nữ cần có cái nhìn, sự đánh giá "thoáng" hơn về người đàn ông của mình.

Tôi nghĩ, các tình huống éo le trong tình yêu thời nào cũng có, cũng na ná như nhau nhưng không hẳn thời nào cũng chỉ có cách giải quyết đó. Tùy vào nhận thức và thay đổi của xã hội, dút khoát có cách giải quyết khác. Chẳng hạn, với người phụ nữ của thế kỷ trước, thiên hạ thường đề cao họ trong vai trò "nuôi con khỏe dạy con ngoan". Điều này vẫn còn ý nghĩa thời sự. Thế nhưng suy nghĩ này là chủ quan bởi sự giáo dục con cái không thể *"con hư tại mẹ, cháu hư tại bà"* mà còn là trách nhiệm của người đàn ông nữa. Chẳng lẽ, đứa con giỏi giang, thành đạt là do gen người chồng, còn nếu nó hư hỏng là do sự dạy dỗ không chu đáo của vợ? Mà thật ra trong đời sống hiện đại, vai trò của người chồng giữ yếu tố quyết định trong việc dạy con

đấy chứ.

Nhìn rộng ra một chút, ta thấy rằng, có những quan niệm về các đức tính của người phụ nữ cũng cần phải thay đổi. Ít ra, việc bếp núc, cơm nước hằng ngày không thể là "độc quyền" của họ mà còn phải có sự chia sẻ của người đàn ông. Hình ảnh người đàn ông biết đi chợ, nấu bếp, làm việc nhà không hề mất giá mà chính là một mẫu người mới. Khi kêu gọi bình đẳng giới, thiết nghĩ, phải từ trong gia đình mình, trước hết cần thay đổi nhận thức rằng, người phụ nữ không phải mình đồng da sắt. Chẳng hạn, không gì vô lý cho bằng, những dịp lễ tết, giỗ quẩy, sum họp gia đình thì lúc ấy người đàn bà trong nhà đầu tắt mặt tối, tất bật chợ búa, nấu nướng đến phờ phạc cả người. Mà có phải họ chỉ biết mỗi việc nhà đâu, họ cũng lao ra xã hội kiếm sống với 8 giờ vàng ngọc như ai.

Rõ ràng, vẫn còn đó quan niệm cũ rích, đã đàn ông thì không phải mớ tay vào những việc con con ấy! Ấy là chưa kể, có những quan niệm lạc hậu vẫn tồn tại như một niềm kiêu hãnh của đàn ông, đại loại, khi bước ra ngoài xã hội thì người vợ không thể hơn chồng về vai vế, nhận thức, bằng cấp... Họ không lấy đó là điều tự hào mà cảm thấy mình "dưới cơ" của vợ. Hối ôi, có những trường hợp phải tự nâng mình lên bằng vợ, họ lấy đó làm nỗi niềm "than thân trách phận"! Sự tréo ngoe này không phải không phổ biến trong thế giới đàn ông.

Như đã nói, đời sống lứa đôi luôn có nhiều tình huống xảy ra. Mà dù tình huống gì đi nữa, tôi nghĩ rằng, trên đời chẳng bao giờ có mẫu người nào là hoàn hảo cả. Sự hoàn hảo chỉ có trong chừng mực nào đó sau khi cả hai đã có những va chạm, thậm chí gây gổ, cấu xé, làm mình làm mẩy với nhau chán chê. Trong hôn nhân, *"thương nhau lắm, cắn nhau đau"* là lẽ thường tình. Mà có như thế cả hai mới có dịp tự hoàn thiện, tự điều chỉnh để phù hợp với nhau. Khi chung sống, không phải thủ tiêu cá tính mà vì cái chung cả hai phải tự "bào mòn" những góc cạnh khác nếu xét thấy không cần thiết.

Hiểu như thế, để khi không hài lòng với tình huống nào đó xảy ra trong đời thì chúng ta có cách nhìn nhận, giải quyết vấn đề theo chiều tích cực hơn.

LÊ MINH QUỐC

(Phú Nhuận, 1.2014)

LỜI BẠT

"TÁM" HOÀI KHÔNG HẾT CHUYỆN

Đã viết các cuốn sách *Tôi và đàn bà*, *Gái đẹp trong tôi* và hằng hà sa số những bài báo, những mẩu chuyện, những câu thơ... về một nửa của thế giới, vậy nhưng với "gã thanh niên trọng tuổi" Lê Minh Quốc vẫn còn có khả năng, cảm hứng, thông tin để "tám" dài dài...

Đọc bản thảo *Khi tổ ấm nhảy Lambada* của anh, xin thừa rằng chuyện không có gì mới, nếu không muốn nói tất thảy xưa như trái đất khi đàn ông biết ăn trái cấm và con người biết lấy lá nho che đi phần nhạy cảm trên thân thể. Chuyện con dâu và mẹ chồng, chuyện đàn ông và đàn bà, chuyện yêu và ghen... được Lê Minh Quốc viết trong cuốn sách này không xưa cũ, không là chuyện thường ngày ở huyện thì là gì?! Nhưng cuộc đời này có gì mới dưới ánh mặt trời? Xin thừa, không có gì mới cả, song lại rất mới thông qua góc nhìn của từng cá nhân. Những câu chuyện mà Lê Minh Quốc vừa kể khi trang sách cuối cùng khép lại trên tay bạn đọc... rất mới nhờ cách nhìn trào lộng, hài hước của anh.

Chẳng hạn chuyện *Sạch quá thì sống với ai?* kể về một (và nhiều) anh chồng quá ư vệ sinh, nhìn đâu cũng thấy vi trùng. Sạch thì tốt chứ sao, nhưng sạch đến mức vô đối sẽ làm phiền người khác. Lê Minh Quốc ví dụ: *"Sống với người đàn ông sạch sẽ quá đôi lúc cũng là một sự chịu đựng. Chẳng hạn, lúc ấy con cái đã ngủ ngon, nàng háo hức chờ chàng 'xung phong đánh chiếm mục tiêu' đang hơ hớ đây này, chàng lại bảo cái drap giường, cái gối không được sạch lắm. Thế là phải ngồi dậy thay mới. Ừ, muốn thì chiều. Thế nhưng, vào 'phút 89', giây phút hào hứng nhất quyết định thắng thua của mọi trận đấu, khi trái bóng bắt đầu sút vào khung thành, chàng sững người giây lát: 'Ừa, dường như bàn tay em vẫn còn có mùi nước rửa chén? Chà, em rửa tay không kỹ rồi! Khiếp nhỉ!'. Nói xong, chàng ngáp ngừng hoãn binh và chờ vợ đi rửa tay cho thật sạch! Cô nàng tiu nghỉu, cụt hứng!'*

Quái lạ ở chỗ, gã đàn ông độc thân Lê Minh Quốc lại viết như thể anh rành "sáu câu vọng cổ" trong cuộc sống gia đình. Từ chuyện xài tiền chung giữa vợ chồng phải ra làm sao, chuyện các bà vợ vì thương yêu mà phải chiều chồng thế nào, đến chuyện các bà/ ông đa nghi như Tào Tháo gây mất niềm tin lẫn nhau đau đầu nhức óc. Sống một thân một mình, vậy tại sao gã đàn ông này lại rành rọt cuộc sống hôn nhân đến vậy?

Có thể tạm lý giải, Lê Minh Quốc hàng chục năm làm báo, đi đâu, ngồi đâu, nghe được chuyện gì hay, câu nói gì ý nghĩa anh đều ghi chép lại dù đang trong cuộc rượu say đến mờ mắt. Thói quen nghề nghiệp đó đã tạo cho anh một vốn sống và một kho tư liệu đầy đặn để "tám" đủ thứ chuyện trên đời. Chuyện vợ chồng, trai gái, hạnh phúc hôn nhân... cũng không nằm ngoài "cái kho" mà anh đã và đang tích lũy hàng ngày. Với một người viết luôn chuẩn bị cứ liệu đầy đủ như thế, nên những gì anh viết ra luôn có độ xác tín với người đọc.

Một lần "tám" với Lê Minh Quốc, chuyện vòng vèo sang tận Singapore. Anh hỏi tôi, vì sao bên Singapore người ta còn duy trì hình phạt đánh roi? Tôi nhanh nhẩu kể lại những gì mà mình nghe lỏm được một cách chắc chắn... như đinh đóng cột. Đại khái, thời làm thủ tướng nước này, ông Lý Quang Diệu cho rằng phải đánh roi mới giữ nghiêm phép nước. Lý do hồi nhỏ ông Lý Quang Diệu rất sợ bị đánh roi nên từ đó suy ra ai cũng sợ bị đánh roi như mình. Lê Minh Quốc nghe thế lấy viết ra ghi và hỏi lại: "Thiệt không?". Tôi nói chắc nịch: "Thiệt mà!". Vài ngày sau anh rủ tôi đi ăn sáng, nhìn tôi cười cười: "Ba xạo nha!". Tôi quên chuyện cũ hỏi lại: "Xạo gì?". Quốc trả lời: "Vụ ông Lý Quang Diệu đánh roi đó. Mình đọc lại Hồi ký của Lý Quang Diệu

nhưng không hề thấy có chi tiết này".

Ghê nhĩ, chỉ một thông tin "bà tám" trên bàn nhậu mà cũng được Lê Minh Quốc kiểm tra lại khi thấy còn hoài nghi. Do vậy, những chuyện anh viết trong cuốn sách này và nhiều cuốn sách khác thuộc loại biên khảo, ghi chép... hoàn toàn có thể tin được. Chẳng hạn chuyện anh viết về *Hôn nhân dị chủng* có nhiều rắc rối do khác biệt văn hóa khiến tôi vừa đọc vừa cười bò và tin chuyện đó hoàn toàn có thật.

Hôn nhân dị chủng kể chuyện một cô người Việt lấy chồng Tây. Mỗi khi nhắc lại hôm ra mắt phía vợ luôn khiến anh chồng Tây này rung mình sợ hãi. Lê Minh Quốc viết rất khôi hài, rằng: "Chưa kịp ngồi vào bàn tiệc, lập tức một ly rượu đế "trân trọng kính mời". Chẳng lẽ từ chối? Vì phép lịch sự, anh nâng ly uống cạn cho phải phép xã giao. Vậy là xong? Không. Lần lượt hết người này đến người nọ luân phiên nhau mời. Anh không rành tiếng Việt. Họ không biết tiếng Anh. Từ chối thế nào cho đúng phép lịch sự? Thôi thì, đành uống. Xã giao một vài ly, chỉ nhấp môi có được không? Ai lại làm thế, phải trăm phần trăm cho đúng điệu. Thấy anh khổ sở, nhớ quá, cô vợ chạy ra can anh em, họ hàng, bạn bè "tha" cho chồng mình. Mọi người cười đùa như bảo rằng, có thương nhau, quý nhau mới mời chứ có ai ép uống gì đâu (!?). Hơn nữa, hôn nhân là ngày trọng đại, chủ rể phải say tới bến, say quắc cần câu thì mới vui (!!). Từ đó, trở về sau, mỗi lúc nghe về quê vợ là anh xây xẩm mặt mày, mùi rượu vẫn còn xộc lên óc".

Nhiều người đã và sẽ hỏi, ông Lê Minh Quốc không vợ, không con nhưng thích viết (và viết hấp dẫn) về đời sống vợ chồng, kỳ nhĩ? Theo tôi, điều này không có gì quá ngạc nhiên với một người sống bằng nghề viết chuyên nghiệp như Lê Minh Quốc. Thêm nữa, viết về đời sống gia đình như nhiều câu chuyện trong cuốn sách này, cũng là một cách bày tỏ ước mong của tác giả. Cái gì không có được, đôi khi, khiến người ta tìm hiểu nhiều, sâu hơn, kỹ hơn những gì họ đã thỏa lòng.

TRẦN HOÀNG NHÂN

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>